

BRATISLAVA • XXXI. ROČNÍK

1. AUGUSTA 1986 • Kčs 6,— 32-33

Štart'86

**MEXIKO
'86
PAMÄTNICA**

**DIEGO
MARADONA**

kapitán víťaznej
Argentíny

Ázia na futbalovú scénu?

Vari niet na svete významného futbalového podujatia, na ktorom by sa nezúčastnil. Raz je na jednom konci sveta, aby sa už nasledujúci deň objavil na druhom, keď sa tam hrá pod patronátom FIFA. Tí, čo ho bližšie poznajú, tvrdia o ňom, že je neúnnavný a svojím elánom strháva ostatných.

JOAO MARIA GODEFROID HAVELANGE (nar. sa v roku 1916) je predsedom FIFA od roku 1974, keď v tejto funkcii vystriedal S. Rousa. Na majstrovstvách sveta v Mexiku patrila nepochybne k najzamestnanejším mužom, ale aj tak si dokázal nájsť čas, aby sa viackrát stretol s novinármi v otvorených besedách, a tak z pera našich spolupracovníkov v Mexiku môžeme publikovať rozhovor s najvýznamnejším predstaviteľom svetového futbalu.

● Počas majstrovstiev sveta asi žiadny človek nevidel viac stretnutí priamo na štadiónoch ako vy...

— To je možné, lebo napríklad len zo zápasov v skupinách som videl z 36 možných 22. Vari ešte dôležitejšie však je, že som videl všetkých 24 mužstiev.

● Máte už 70 rokov, ako to všetko stihniete?

— Je to jednoduché. Zo štadióna helikoptérou na letisko, odtiaľ súkromným lietadlom do iného mesta, kde sa zápas začal o dve hodiny neskôr. Úradný začiatok som zmeškal iba raz, o sedem minút.

● Neunavuje vás to ustavičné cestovanie hore-dole?

— Snažím sa udržať stále v dobrej fyzickej kondícii. Každé ráno plávam, zvyčajne do 1 200 metrov. Zúčastňujem sa na pravidelných lekárskech prehliadkach a doktori tvrdia, že mám srdce ako štyridsiatnik. Čo sa tých letov týka, len tak pre zaujímavosť — za posledných 5 mesiacov som nalietať 369 letových hodín a prekonal vzdialenosť 300 tisíc kilometrov.

● Majstrovstvá sveta sú za nami, ste spokojný so systémom šampionátu?

— Veľmi, Blatter a Neuberger našli „Kolombovo vajce“. Som presvedčený, že tento systém zostane aj pre budúce šampionáty.

● Nemienite zmeniť už pre MS v Taliansku proporcionálne zastúpenie jednotlivých kontinentov?

— Pre Taliansko nie. Ale pripúšťam, že v neskoršom období musíme zobrať do úvahy pokrok v rozvojových krajinách. Môže sa stať, že Afrika, Ázia a krajiny Concacafu dostanú tri miesta na úkor Európy a Južnej Ameriky. FIFA je predseda zástupcom celej zeme.

● Nie ste však iba predsedom FIFA, ale zároveň aj futbalovým fanúšikom a znalcom. Ako na vás zapôsobilá hra v Mexiku?

— Hlboko na mňa zapôsobilá otvorená hra Dánov, kompaktná hra Maročanov, atleticky a kondične skvele pripravený tím Južnej Kórey. Podľa mojej mienky je však aj dosť špekulácií. Keď sme sa v rokoch 1958, 1962 a 1970 stali s Brazíliou majstrami

sveta — ja som bol predsedom Brazílskeho futbalového zväzu — hovorili sme si vždy: Ak chceme byť majstrami, je úplne jedno s kým a kedy sa stretneme, jednoducho musíme každého poraziť. Ak nie, potom nie sme najlepší na svete.

● K výkonom rozhodcov bolo nemalo pripomienok. Neskôr sa sice zlepšili, ale ani potom neboli bezchybní.

— Považoval som ich za technicky dobre pripravených. Podľa mňa však pridliho čakali, v niektorých prípadoch s ukázaním prvej žltej karty. Stali sa však aj vážne chyby, napríklad v stretnutí Brazília—Španielsko, keď rozhodca neuznal evidentný gól Španielov. Aj keď som Brazíľčan, nemôžem prehliadnuť takýto moment, lebo ja som predovšetkým predsedom FIFA. A spomínaná chyba bola rozhodujúcou pre ďalší priebeh i výsledok.

● Stále viac sa ozývajú hlasy, aby technika dostala priestor aj pri rozhodovaní. Existujú predsa výborné televízne záznamy, po nahliadnutí ktorých by rozhodca mohol urobiť korektné rozhodnutie.

— Ten deň, kedy by sa to prvýkrát stalo, by bol dňom pohrebu futbalu. Turnaj alebo majstrovstvá krajiny by stratili na príťažlivosť. Rozhodovať podľa videozáznamov — nie, to považujem za niečo nerealizovateľné, nepredstaviteľné.

● Natíska sa otázka, ako vyriešiť, aby na majstrovstvách sveta rozhodovali len tí najlepší rozhodcovia?

— Hm, keby sme sa držali rigorózne zoznamu najlepších, potom by rozhodovalo 22 Európanov a 10 Juhoameričanov. Ale to by nebolo dobré pre futbal a som presvedčený, že náš systém výberu rozhodcov je dobrý. Ide o to, aby sa rozhodcovia aj z rozvojových krajín snažili dostať na úroveň najvyšších.

● MS v Mexiku sa organizovali prvýkrát tak, že partnerom FIFA pri organizácii nebol národný futbalový zväz, ale súkromná spoločnosť. Osvedčil sa tento spôsob spolupráce? Niet dôvodov ku kritikám?

— Chcem zdôrazniť, že mexické majstrovstvá sveta neboli žiadnym súkromným podnikom.

● Napriek tomu sa priami účastníci nemohli zbaviť dojmu, že v porovnaní s olympijskými hrami v roku 1968 alebo aj MS '70 sa nadšenie Mexičanov zmenšilo. Napriek všetkej spontánnosti, MS '86 nespovedovalo až také nadšenie ako spomínané podujatia pred rokmi...

— Svoju úlohu nepochybne zohrávajú tragické následky obrovského zemetrasenia, krátky čas na záverečnú prípravu, ale určite aj ťažká hospodárska situácia krajiny. Vláda Mexika sa jednoznačne postavila za svetový šampionát a pomáhala ako mohla. Nemožno zabudnúť ani na množstvo dobrovoľných nadšencov, ktorí sa do organizácie zapojili.

● V Mexiku sa veľa hovorilo i písalo o ďalšom komercializovaní futbalu a v tej súvislosti o možnom nebezpečenstve korupcie.

— Každý si musí uvedomiť, že futbalové majstrovstvá sveta nie sú olympijské hry, ale

sú stretnutím najlepších profesionálov sveta. Zo strany FIFA sme urobili maximálne opatrenia, aby sme zúčastnené mužstvá zainteresovali aj finančne. Zaplatili sme pobyt i cestu do Mexika a aj celkové vyúčtovanie bude pre ne prospešné. Rátam s tým, že národné zväzy vyinkasujú za každé odohraté stretnutie okolo 400 000 švajčiarskych frankov. A to je dvojnásobok toho, čo dostali v Španielsku. Kampaň proti mne, predsedovi MOV Samaranchovi a predsedovi atletickej federácie IAAF Nebiolovi pochádza z Anglicka, pričom v tamajších novinách sa uverejňujú nesprávne údaje, ktoré však iné masmédiá preberajú a rozširujú ďalej. Na tejto kampani je vari najzaujímavejšie, že sú namierené proti tým medzinárodným zväzom, ktoré boli ešte donedávna v britských rukách. Kritika z Anglicka ma neprijemne prekvapuje aj preto, lebo pre niekdajšieho predsedu FIFA Sira Stanleyho Rousa sme v Mexiku urobili takmer nemožné. Ako je známe, 91-ročnému Rousovi prišlo zle, na náklady FIFA sme zriadili lekársku starostlivosť v Houstone, on sa však rozhodol odcestovať domov do Londýna. Na útraty FIFA sme museli blokovat polovicu prvej triedy lietadla z Mexika do Londýna, aby sme mu zabezpečili pohodlie a komplexnú lekársku starostlivosť počas prepravy. (Žiaľ, nedávno zomrel v Londýne na srdcovú slabosť — poznámka redakcie.) Kritici zabúdajú na to všetko, čo sa FIFA počas môjho pôsobenia podarilo. Existujú jednoducho ľudia, ktorým prekáža, že sa nám dari. FIFA bola predtým ako stará dievka, dnes je ako 18-ročná dievčina pred svadbou. Plná života, očakávania. Za desať rokov sme poslali do 40 000 odborníkov do rozvojových krajín, nadviazali sme styky a uzavreli dohody so sponzormi, vďaka ktorým sa rozpočet FIFA zvýšil o 25 percent. Futbal na súčasnej úrovni — to je už veľké podnikanie, ktoré si žiada komplexné riadenie.

● Napriek takej starostlivosti zo strany FIFA, ako hovoríte, neklapalo všetko, ako malo. Napríklad úvodné televízne prenosy...

— To je pravda, ale po našom apeli zasiahla mexická vláda a v ďalšom pokračovaní už bolo s televíziou všetko v poriadku.

● Dovoľte osobnú otázku: Keby ste mali teraz rozhodnúť, dali by ste svoj hlas opäť Mexiku pri usporiadaní MS '86?

— Musím zdôrazniť, že celá záležitosť okolo udelenia šampionátu Mexiku bola pre mňa a ostatných členov FIFA jasná. Mexická vláda nám poskytla písomne všetky záruky, vrátane bezpečnostných opatrení. Iné ponuky na usporiadanie zostávali vo fáze diplomatických ponúk, asi tak: Boli sme radi, keby sme mohli usporiadať majstrovstvá sveta. A to bolo všetko. Pre FIFA — málo. Mundial '86 bol úspešný, z každej stránky. Ešte nikdy nevidelo zápasy MS toľko divákov priamo na štadiónoch a potom pri televíznych obrazovkách.

● Doteraz sa majstrovstvá striedali pravidelne medzi Európou a Južnou Amerikou. Uvidia ich niekedy priamo aj na iných kontinentoch?

— Do roku 1998 zostane cyklus neporušený. Mojm želaním by bolo, keby sa v roku 2 002 konali v Číne. A to by vstúpila na scénu Ázia.

PAMÄTNICU MS '86 pripravil

a zostavil MATEJ SZÉHER Článkami a fotografiami z dejiska MS prispeli: ISTVÁN PINTÉR a JÓZSEF FARKAS z Képes Sportu, IGOR MRÁZ, VOJTECH CHRISTOV, JOZEF VENGLOŠ, ČSTK, HORSTMÜLLER, LAZI PERENYI. Ďalšie príspevky: GUSTAV BARTOVIČ, FERDINAND HAFNER, TOMÁŠ KRAUS, MICHAL KRIŠKO, ŠTEFAN MAŠLONKA, JOZEF MAZÁG, ŠTEFAN ROSIVAL, STANISLAV RUMANN

Foto: PÉTER POSPÍŠIL, JÁN SÚKUP

Kresby: IMRICH HANÁK

Grafická úprava: JARO DANČÍK, FRANTIŠEK MAYER, VOJTECH SOŁČANSKÝ

Bola to fiesta

MĚ - CHI - KO,

Akože je to s tým Mexikom? Aztékovia boli vojnychtivý indiánsky kmeň. Uctievali boha Huitzilopochtla, pána slnka a vojny, postupne si podmaňovali jednotlivé kmene a roku 1325 začali vrah z božieho prikazu stavať svoje hlavné mesto Tenochtitlán. Základný kameň mesta postavili na mieste, na ktorom sedel orol na kaktuse, majúci v zobáku hada. Tak už dávno prikázal boh a pretože sú Mexičania poverčiví, doteraz sú tieto prvky hlavnou časťou štátneho znaku tejto veľkej krajiny.

Domorodci hovorili Aztékom „mexicas“, čo znamená niečo ako dobyvateľ, nepriateľ, okupant. A keď sa po 200 rokoch jestvovania Tenochtitlánu blížili k nemu španielski dobyvatelia na čele s Hernandom Cortézom, tiež počuli iba také slovo, ktorému sice dobre nerozumeli, ale Mexiko sa stalo Mexikom.

Cortéz onemel úžasom, keď uvidel Tenochtitlán, rozprestierajúci sa na ostrove, uprostred veľkého jazera. Hneď napísal španielskemu kráľovi, že je to mesto na neuverenie, že sa nemohlo nikomu ani snívať o tom, čo možno tu vidieť. Veľa chrámov, panovnícky palác, zlato, striebro, korenie, ovocie.

Dnes je to šesťnásťkrát väčší štát než ČSSR. Dvadsaťina amerického kontinentu. NSR, Taliansko, Belgicko, Francúzsko, Španielsko, Portugalsko a Veľká Británia dohromady 80 miliónov obyvateľov. Na severe step, kde nepadne kvapka vody. Na juhu ležaky a vegetačná bujnosc. Uprostred kraľujúce sopky Citlaltépetl a Popocatepetl. 6 086 km pacifického a 2 611 atlantického pobrežia. Mexiko je rôznorodé a kontrastné. Keď sa Cortéza pýtali, aké je Mexiko, pokrčil papier, hodil na zem a ukázal: „To je Mexiko!“

Krajina starých kultúr, nad ktorými aj súčasní krúčia hlavami. Mayský kalendár spred piatich tisícročí je rovnako presný ako teraz náš. Ľudia, potomci Indiánov, ktorí sem prišli pred 15 000 rokmi? Spisovateľ Traven o nich písal, že sú ako lagúny. Akoby spali, potom bleskovo vyrazia a dokážu vykonať

niečo nevidané. Kresťania z milosti božej, gavelieri ako potomci Španielov, vznešení, lebo sú Indiáni. To spolu sú Mexičania. Zdvorilí, ochotní, ale nie uhovorení. K cudzincom sú nedôverčiví, mali s nimi len starosti. So Španielmi, Angličanmi, Francúzmi, Američanmi. Tých stále nazývajú opovrživlo „gringovia“. Keď k nim nepatríte, vyhrali ste.

Po stáročiach, kto vie kto, objavil Mexiko ako športovú krajinu. Pridelil jej olympijské hry, potom MS vo futbale 1970, a teraz ďalšie futbalové majstrovstvá sveta. Aj naši športovci ho objavovali. Medzi prvými futbalistami ŠK Bratislava, v lete roku 1948. Prekrižovali krajinu od Rio Grande po Yucatan a vo Veracruz, Oro, Atlase, Guadalajare, Leóna a inde ukazovali, ako sa hrá v Európe. Venglar, Vičan, Balázi, Karel, Malatinský, Pažický, Šimanský, Reimann a ďalší vedeli a vedia o tom rozprávať priam rozprávky. Potom bola v Mexiku niekoľkokrát Dukla Praha, reprezentačné mužstvo ČSSR len tak na zájazde i na MS 1970, aj olympijské mužstvo si zahrlo pod horúcim slnkom a v riedkom vzduchu. Áno, celkom isto aj naši športovci objavovali Mexiko, zúčastnili sa na OH 1968 a azda aj prispeli k tomu, že sa tam teraz, už druhý raz, konali majstrovstvá sveta.

Vo vzduchu visela otázka: zvládnu Mexičania také podujatie za účasti 24 mužstiev? Lagúny sa prebudili, zabudli na všetky denné starosti a spolu s účastníkmi zaspievali futbalovú ódu. J. Havelange a jeho spolupracovníci dobre vedeli, prečo dali právo usporiadateľa práve Mexiku. Má štadióny, popri rope je hlavným zdrojom príjmov turistika,

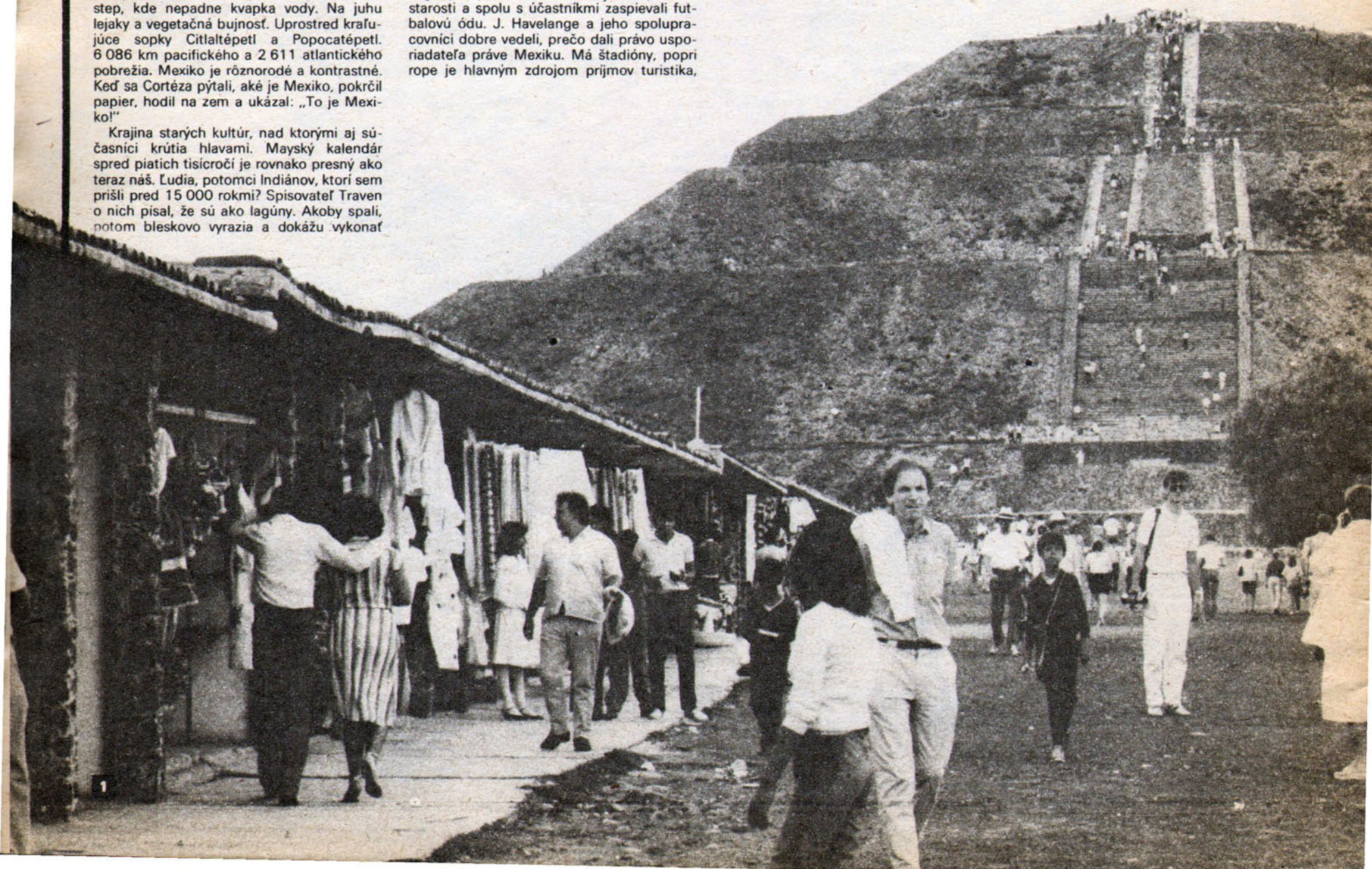
organizačne sa už ľudia osvedčili a celkovo niet futbalovejšieho národa, než je mexický. Nie Brazília, Španielsko ani Taliansko, Mexiko je najfutbalovejšou krajinou.

Dôvody netreba hľadať ďaleko. Mexiko je chudobná a nesmierne zadlžená krajina. Veľa ľudí nevie čítať, zďaleka nie všetky deti chodia do školy, tisíce rodín býva v chatrčiach na pokraji miest, často odkázaných na jediný kohútik tečúcej vody v celom „sidlis-ku“, na život bez kanalizácie i svetla. Iba doprava a benzin je v tejto krajine lacný. To je však základom priam nedýchatelného vzduchu, 30 000 detí ročne umiera na choroby dýchacích ciest. Štatistiky vykazujú, že dvanásť percent obyvateľov je bez práce. Jedna lacná „tortila“ z kukurice, pridávajú ostrú omáčku „mole“, zapijajú „tekilou“. Podľa toho, aké sú možnosti. Najprv s vodou, potom bez vody a neskôr ako vodu. Tuším všetci sú obchodníci. Predávajú prepelice, morky, čokoládu, vanilku, orechy, fazuľu, zemniaky, paradajky, kaktusové listy, papriku... Všetko. Keby len mal kto kupovať. Mexičania ponúkajú. Nič netvrdia, iba sa usmievajú. Život majú ťažký, veď ich krajinu postihne každé desiate zemetrasenie sveta. Preto sa držia vlastného príslovia, podľa ktorého sa ťažko žije len tomu, kto vidí pred sebou

samé kaluže a nevšima si v nich odraz jasného slnka.

Pre takýchto ľudí bol Mundial naozajstným sviatkom „fiestou“, pretože futbal je aj u nich najrozšírenejším športom. Vlastne jediným, ktorý deti početných rodín hrávajú aj okolo najzaostalejších chatrčí. Cestou do Pueblu a Nezahualcōyotlu sme videli na lúkach stovky ihrísk pospolu a na nich tisíce detí hrať futbal. Bez cvičiek i kopačiek, bez akýchkoľvek úborov, ale hrali. Futbal — to je hra chudobných Mexičanov a tých je veľa. Larios, Trejo, Manzo, Amador, Boy, Ortega, Aguirre, Flores a najmä Sanchez, to sú ich hrdinovia, blízki, väčšinou vyrástli v chudobných štvrtiach, koniec-koncov tak ako Maradona. Veria, že sa im raz môžu priblížiť.

Nie, majstrovstvá sveta neboli celkom pre tieto vrstvy ľudí, pretože na štadióny sa z nich nedostal prakticky nikto. Ceny vstupeniek od 50 do 100 dolárov sa rovnali mesačným platom ich otcov, ak vôbec majú prácu. Ale títo chlapi a dievčatá utvorili majstrovstvám sveta aj tak atmosféru. Manifestovali na námestiach, chodili so zástavami po uliciach a skandovali: „Me-chi-ko, Me-chi-ko!“ Nepohli sa od televízorov, ktoré vysielali a opakovali zápasy celé dni. V mestách, kde sa hralo, vybehli celé rodiny po zápase do ulíc, k cestám, kadiaľ sa vracali priami účastníci

OLÉ!

stretnutí, mávali všetkým na pozdrav a čakali aj hodiny v nádeji, že uvidia nebudaj prefrčať autobus s hráčmi a budú im môcť zamávať.

Boli to pre nás veľké zážitky a boli sme radi, že sa MS konali v Mexiku. Ti ľudia si zaslúžili mesiac radosti, dokázali ju prežiť tak, ako by to nedokázali nikde inde. To iba pred prvým výkopom som si myslel: načo to dávajú do krajiny, kde je horúčava, riedky vzduch, musí sa hrať vo veľkých výškach a výkon tým rozhodne trpí. Kvôli radosti, ktorú mohli prežiť milióny, sa oplátilo príniesť trochu obete na oltár kvality hry. Najmä zo začiatku boli mužstvá opatrné, nevedeli, čo si v tomto prostredí môžu dovoliť, ako bude vypätie pôsobiť na nervy a svaly. Avšak potom, keď systém hier nedovoľoval nijaké špekulácie, keď sa hralo k. o. systémom, hral každý zo všetkých síl a koľko sme videli nádherných zápasov. Kto vie, možno že mužstvá Francúzska, Dánska, Sovietskeho zväzu doplatili na prílišnú snahu hrať za každú cenu otvorený útočný futbal, ale ich povest to nepošramotilo. Ošiali v očiach divákov ako skutoční športovci, dobrí futbalisti. Najmä v mexických očiach. Tie si priamočiarosť a otvorenosť vysoko vážia. Rýchlosť a techniku pri narábaní s loptou rovnako.

Mexické mužstvo čoskoro zo súťaže vypadlo, ale oslavovali ho ako víťaza, lebo urobilo v zápase s Belgickom, čo mohlo. Vypadla aj Brazília, a tak vsadili Mexičania na Argentínu, titul považujú za svoj, za latinskoamerický. Radovať sa predsa nejako treba, príčinu si musíte nájsť, taká je tamoj-

1. Tu, na týchto miestach sa usadili prví Aztékovia a žili bohatým životom, kým ich nevyhnali španielski dobyvatelia. Na snímke Pyramida slnka, stále plná turistov a obklopená stánkami so suvenírmi.

2. Mexiko ukázalo účastníkom aj kus svojej mayskej a aztéckej kultúry.

3. Bezpečnosti venovali organizátori veľkú pozornosť. Pred vstupom na štadión každého prekontrolovali.

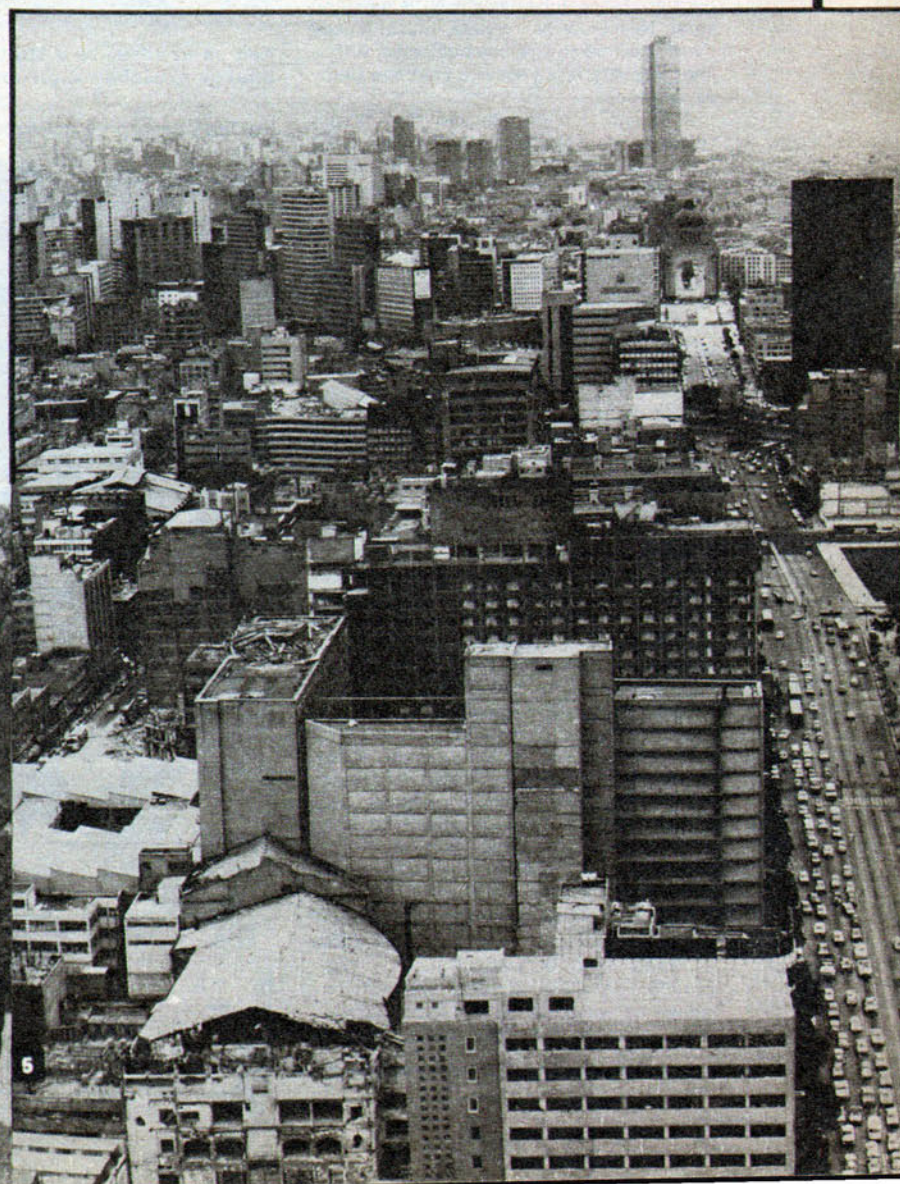
4. V osemnástmilionovom Mexiku sa býva všelike a všelijako. Tu napríklad tri deti prežili futbalový zápas v priestore auta na batožinu...

5. Pohľad na hlavné mesto Mexika zo 47-poschodovej budovy, najvyššej v meste.

šia logika. Pretože radosti je v tejto časti sveta málo, životné podmienky kruté. Cena ropy klesá, pre turistov je Mexiko príliš ďaleko, a tak prichádzajú najviac susední Američania. Ti však radosť neprinášajú, sú protipólom radosti a hry. Nevidia im nezávislú zahraničnopolitickú orientáciu krajiny, oddanosť zásadám mierového spolunažívania, boj za mier. My sme zase práve preto držali Mexičanom palce, získali si naše sympatie a dlho budeme na nich spomínať, želaj im, aby mali „fiest“ podobných futbalovej čo najviac.

Stred mesta je pomerne pekný, ale všimnite si vľavo, ešte poznačený minuloročným zemetrasením.

A SKUPINA — México, Puebla

TALIANSKO
BULHARSKO
ARGENTÍNA
JUŽNÁ KÓREA

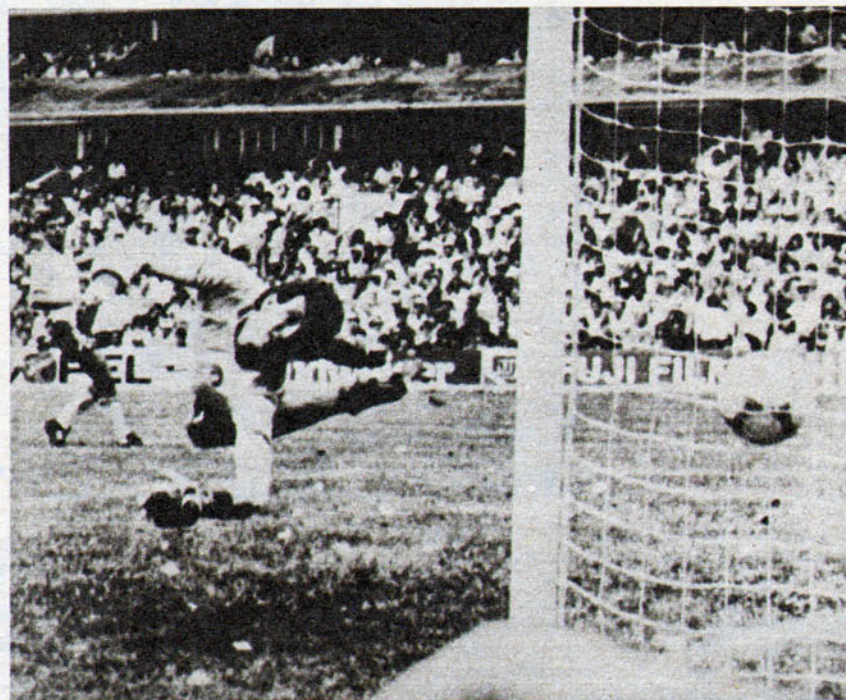
48 hráčov, no len jeden „ŠÉF“

Hneď prvý zápas prvej skupiny, ktorý zároveň otváral XIII. majstrovstvá sveta vo futbale, dal podnet na úvahy, koľko ďalších prekvapení priniesie program šampionátu za tridsať dní jeho trvania. Prvá papierová prognóza zohrela do tla rovnako ako pointa najpopulárnejšej bulharskej anekdoty z obdobia pred MS, ktorá sa zakrátko rozniesla po celej Európe. Bulharský tréner Ivan Vucov v túžbe poznať udalosti blízkej budúcnosti unúval sa vraj zo Sofie do mesta Petrič za chýmou veštkyňou Vangou. „Budete trikrát prví!“ ubezpečila ho vyhľadávaná žena. „Akože trikrát, keď je v hre len jedno prvenstvo?“, ohradil sa. A dostal vysvetlenie: „Prví budete hrať, prví prehrať — a prví pôjdete domov!“

Vracajúc sa k tomuto zápasu, možno dodatočne konštatovať, že verne odzrkadlil schopnosti oboch tímov. Bulhari vytvárali v opatrnej hre aj pptom, keď ich tréner vyhlasoval, že s postupom do osemfinále spadla z mužstva farcha vyplývajúca z efektu dovtedajšej účasti Bulharska na MS, ktorý priniesol šesť remíz a deväť prehier. Ani v jednom z troch zápasov v skupine nezdôraznili, akými vlastnosťami odsunuli v kvalifikácii na šampionát ambície futbalistov Juhoslávie a NDR na slepú kofaj. Neskôr, v osemfinále, musel Vucov dvoch najlepších strelcov bulharskej futbalovej ligy, Atanasa Paševa a Plamena Getova vystriedať...

A Taliani? Ich cattenaccio sa v prvom vystúpení na Aztéckom štadióne hlavného mesta usporiadateľskej krajiny rozvinulo ako sieť na lov sardínií. Kvalitu materiálu, z ktorého bola táto sieť utkaná, verejne posúdili štyri mužstvá na MS a hráči Južnej Kórey i Francúzska dosvedčili, že tentoraz nebola spleťaná v majstrovskej dielni. Paolo Rossi, hviezda zo Španielska '82, sa neobjavil na trávniku ani na minútu. Jeho odsun medzi náhradníkov akoby odsunul z talianskej produkcie všetku živosť, ktorou pred štyrmi rokmi zaujali. Schopnosti zrežimovať moment prekvapenia a zvrátiť ním vývoj zápasu vo svoj prospech zostala iba v Bearzotových španielskych memoároch. Iba 30-ročný kanonier Alessandro Altobelli, považovaný samotnými hráčmi za najnebezpečnejšieho útočníka v talianskej lige, pripomínal kvality prislúchajúce obhajcovi titulu majstrov sveta a jemu jedinému rozčarovani „tifosi“ po návrate domov odpustili, kým ostatných zahrnuli div nie kľatbou a Enza Bearzota v podstate prinútili rezignovať z trénerskej funkcie. „Ani pred španielskymi MS sme nemali výsledky, ktoré by boli ohromovali futbalový svet a nemáme ich ani teraz. V roku 1982 sme získali zlato, ale netvrdím, že ho obhájime. Držím sa zásady: pomaly ďalej zájdeš,“ formuloval Bearzot svoj pôvodný „vládný program“. Práve pomaly však jeho hráči tentoraz zašli len do osemfinále a tam len dokázali, že ich osobný vlak ďalej naozaj nemôže zájsť.

Hoci sa v šiestich zápasoch A skupiny nezrodil ani jeden výsledok typu ZSSR — Maďarsko (6:0), alebo Dánsko — Uruguay (6:1), stala sa so 17 zásahmi strelcov gólovo najbohatšou. Aj preto, že mužstvo, ktoré skončilo na poslednom, štvrtom

Keď sa už zdalo, že v stretnutí Taliansko—Bulharsko nemôže prísť k zmene stavu, Sirakov z ničoho-nič prekonal Galliho.

Valdano dáva prvý gól Argentíny proti Bulharom, Michailov už nestačil zachrániť.

mieste, dalo len o jeden gól menej než všetci jeho ostatní piati partneri opúšťajúci Mexiko po prvých trinástich dňoch šampionátu s rovnakým osudom dohromady. Jeho gólová produkcia v kvalifikačnej fáze, zaujímavá nielen pre štatistikov, utrpela na význame nižšou futbalovou vyspelosťou takých súperov, ako boli Indonézia (2:0 a 4:1), alebo Nepál (2:0 a 4:0), ale Mexiko napokon dalo zapravdu varovaniu trénera Kim Jung-Nama, adresovanému konkurencii v Mexiku a v Pueble: „Vo vhodnej chvíli sa môj tím preskupuje do ofenzívnejšej podoby 4—4—2 a beda tomu súperovi, ktorý si nedá pozor!“

Okrem túžby postúpiť ďalej vstupoval každý zo štyroch tímov v A skupine do hry s istou špecifickou úlohou. Bulhari mienili uzavrieť doterajšie nevýrazné kapitoly účasti na MS prvým víťazstvom. (O ich jediné víťazstvo sa však postaral 40-ročný bulharský rozhodca Bogdan Dočev tým, že mal najlepšie výsledky testov spomedzi všetkých 36 rozhodcov MS.) Talianom určovala metú obhajoba majstrovského titulu. Juhokórejskí futbalisti mali prejavom i efektom dať zabudnúť na kabaretné vystúpenie svojich predchodcov na MS 1954, ktorí vtedy dostali na cestu domov deväť „banánov“ od Maďarov a sedem od Turkov. A Argentína mala dať všetkým najavo, ktorý kohút je na latinskoameric-

kom dvore pánom! Prvenstvom v skupine, dojmom z hry, podporou v hľadisku i optimizmom nesným do ďalších previerok na ceste k medailám to pripomenula.

Kým pred ôsmimi rokmi pri vyslovení pojmu Argentína razom vyskočili mená Fillola, Passarella, Ardilesa či Kempesa, tentoraz znelo v ušiach ako ozvena jediný: Diego Armando Maradona. A nie iba preto, že ho v Európe spomedzi 22 hráčov argentínskeho kádra najlepšie poznáme, a že mu tréner dr. Carlos Bilardo zveril kapitánsku pásku. Jednu z hodnôt tohto futbalistu určuje štatút profesionálneho hráča a je vyjadrená v peniazoch. Druhú, rýdzu, a pre futbal najdôležitejšiu, určuje názor ľudí, ktorí o ňom dosiaľ iba čítali slová uznania. Aj v ich očiach vystúpil Maradona najvyššie v produkcii všetkých individualít, ktoré sa v 540-minútovom programe predstavili. Argentína mala vlastne jediná skutočného tvorca hry, ktorý prešiel bez úhony nástrahami osobného bránenia a svoju cestu okrášlil parádny gólom do Galliho siete. A hoci to vedľa Valdanovej streleckej produkcie ostalo trochu v tieni, vďaka Maradonovým režisérskym schopnostiam, podpísaným aj pod Valdanovými gólmi, vykročila Argentína ako víťaz A skupiny s vierou v ďalšie skvelé dni.

Bulharské mužstvo príliš neoslúnilo, ale kapitán G. Dimitrov nezostal dlhý po-vesti.

Juhokórejski hráči prekvapili výbornou fyzickou pripravenosťou. Maradona v peknom súboji s Tae-Ho-Leem.

B SKUPINA — México, Toluca

MEXIKO
BELGICKO
PARAGUAJ
IRAK

PREKVAPENÍM PARAGUAJ

Po žrebovaní účastníkov finálových bojov MS v Mexiku do skupín boli tréneri všetkých mužstiev, ktoré dal žreb dohromady, v B skupine nadmieru spokojní.

Tréner Mexika Velibor Milutinović veril, že jeho zverenci po trojročnej náročnej príprave s ročným záverečným sústredením si poradia minimálne s dvoma súpermi — čo zabezpečovalo postup zo skupiny.

Šéf belgických futbalistov Guy Thys, ktorý od roku 1977 vedie reprezentačné mužstvo a dosiahol s ním najväčšie úspechy (druhý na ME v Taliansku a na MS v Španielsku postup do druhého kola po víťazstve nad úradujúcim majstrom sveta Argentínou a Salvadorom a remíze s Maďarskom) spoliehal sa na kvalitu a skúsenosti svojich zverencov.

Paraguajský tréner Cayetano Ré zasa verejne vyhlásil: „Vieme aspoň toľko ako naši súper a v skupine nebudeme poslední.“

Optimistami boli aj Iráčania, ktorí si dokonca trúfali získať skalp Belgicka a Paraguaja.

Prognózy sa okrem Iraku splnili. Kým po predchádzajúcich európskych či svetových šampionátoch sa písalo, že „malí štipu“, dnes už ani toto prirovnanie neplatí, veď medzi mužstvami, ktoré sa prebojujú na šampionáty, jednoducho malých niet. Neboli nimi ani Maroko, ani Alžírsko, ani Irak, ani Kanada, aj keď posledné dva tímy nezískali ani bod. Kým Maročania doslova šokovali futbalový svet, Alžírsko, Irak i Kanada zohrali so svojimi súpermi veľa vyrovnaných partii.

Začnime netradične štvrtým v tabuľke — Irakom. Všetky tri stretnutia prehral rozdielom jediného gólu. S Mexikom a Paraguajom zhodne 1:0 a s Belgičanmi 2:1, keď víťazi strelili druhý gól z penalty. Najmä v prvom stretnutí proti Paraguaju zahrali Iráčania dobre. Gól dostali po hrubej chybe brankára Hammoudiho. Hrali vcelku vyrovnaný zápas, predvážali vydarené akcie, ktoré však nevedeli zúročiť gólmi. Proti Belgičanom ešte zvýšili svoje úsilie, ale než sa spamätali, prehrávali v dvadsiatej minúte 2:0. Túžba po úspešnom výsledku viedla hráčov až k prehnanej bojovnosti, čo sa prejavilo v počte piatich žltých kariet a v 52. minúte Hanna po faule musel dokonca opustiť ihrisko. Aj s desiatimi hráčmi, však o päť minút strelili gól a zo stretnutia sa nakoniec stala dráma — 2:1 však zostalo nezmenené.

Ani súboj Mexika s týmto súperom nebol jednostrannou záležitosťou, aj keď Irak hral bez svojich najskúsenejších hráčov Hanna, Gewargisa a S. Shakira.

Tréner Brazílčan Evaristo Maceda sa snaží vštepíť mužstvu juhoamerický spôsob hry — behavý, technický — zatiaľ však mužstvo dopláca na neskúsenosť i hernú nedisciplinovanosť vyplývajúcu z mentality hráčov tohto ázijského nováčka svetového šampionátu. Tréner E. Maceda účinkovanie svojich zverencov na MS charakterizoval slovami: „Domnievam sa, že sme svojím účinkovaním prispeli k dobrej úrovni svetového šampionátu.“

Najprijemnejším prekvapením zo štvorlístka B skupiny boli nesporne

Africkí futbalisti nesklamali, ale Irak mal málo nádejí na úspech v stretnutí s Paraguajom. Vľavo Cabañas, vo výskoku Ali Síhab.

Paraguajci. Produkovali kultivovaný, útočný futbal s výborným ovládaním lopty. Počas stretnutí so svojimi súpermi, najmä však domácimi futbalistami a Belgičanmi, preukázali vynikajúcu kondičnú pripravenosť a obdivuhodnú morálnu silu. V oboch stretnutiach prehrávali a vždy vedeli zmobilizovať sily aspoň na vyrovnanie. S Mexikom inkasovali gól už v 3. minúte (Flores), čo ich šokovalo. No po polhodine nielen že hru vyrovnali, ale v druhom polčase zatlačili domácich do defenzívy. Najlepším hráčom na ihrisku nebol H. Sanchez, ale Paraguajec Nunes, cez ktorého šli takmer všetky útočné akcie. Svojím štýlom pripomína skvelého belgického reprezentanta Vercauteren. Práve zásluhou Nunesa, Delgada, Romera a Cabanasa, ale aj ostatných sa päť minút pred koncom stretnutia podarilo Romerovi vyrovnať.

Najkrajším stretnutím skupiny však bol súboj Belgicka s Paraguajom. Belgičania vedomí si toho, že im dva body nemusia na postup stačiť — napriek tomu, že nehrali zranený Vanderbergh, ale ani Gerets, van der Elst a Vandereycken — vsadili všetko na ofenzívu a tohto zámeru ša držali celých 90 minút. Mali totiž spočítané, že ak skončia tretí, stretnú sa so zbornou. Hodenú rukavicu prijal aj Paraguaj, aj keď mu k postupu stačil nerozhodný výsledok. Hra bola vzrušujúca, rýchla, akcie sa pravidelne striedali na oboch stranách. Kvality Pfaffa skúšal Canete, Mendoza, Cabañas a 197 cm vysokého obrancu paraguajskej svätyně Fernandez za Coulemans, Demol i Claesen.

Výborný výkon odvieďa v belgickom celku stredová formácia. Bola skutočným motorom mužstva. Výkony Scifa, Ceulemansa, Vervoorta a Vercauteren boli lahôdkou pre oči diváka. Rovnako ako lišiacky gól Vercauteren, ktorý vidiac vysunutého Fernandez, krásnym plyným lobom poslal loptu do opustenej bránky.

Druhý polčas opäť začal náporom Paraguaja a už po piatich minútach hry ho vrtky Cabanas korunoval gólom po chybe Renquina. Skúsení Belgičania využili tlak súpera a uvoľnený priestor na strelenie ďalšieho gólu Veytom, avšak v 76. minúte Cabanas zopakoval svoj kúsok a dal navlas rovnaký vyrovnávajúci gól. Paraguajčania hrali perfektný futbal, bez zbytočného taktizovania. Preto toto meranie síl ponúko duel, ktorému sa tleskalo na otvorenej scéne a bolo nesporne ozdobou šampionátu.

Tréner Guy Thys nakoniec povedal: „Zmeny v mužstve som urobil s cieľom vyhrať stretnutie. Zahrali sme dobre, napriek tomu nám druhé miesto ušlo.“

Paraguajský kormidelník Cayetano Ré v snahe doviesť svoj tím k prvému postupu do druhého kola na svetových šampionátoch počínal si na lavičke veľmi impulzívne — dokonca až tak, že dostal ako jediný tréner červenú a musel opustiť lavičku. Z úspechu však mal neopísateľnú radosť.

Rozhodne najťažšiu úlohu z dvadsaťštyri trénerov na svetovom šampionáte mal Bora Milutinović — ved od domáceho mužstva sa vždy čaká maximálny úspech. Nie nadarmo vraj povedal: „Alebo mi postaví v tejto krajine pomník, alebo ma vyženú...“

Urobil veľa pre vytvorenie silného kolektívu, vybral najlepších z najlepších. Larios, Servin, Quirarte, Negrete, Muñoz a Sanchez sú hráčmi svetových kvalít. Mužstvo v skupine splnilo úlohu — vyhralo ju s náskokom jedného bodu. No hrou príliš nenadchlo, aj keď bolo doslova tlačené hlasivkami stotisíc divákov. Idol mexickej mládeže Hugo Sanchez udivoval fantastickou loptovou technikou i milimetrovými prihrávkami. Nepremenil však pokutový kop v stretnutí s Paraguajom...

K oporám Mexika patrili brankár Larios. V tomto prípade zachraňuje pred Ceulemansom, chrbtom k akcii je Quirarte

Špecialitou Huga Sancheza sú premety po každom góle...

Pfaff sa snaží zachrániť pred Cabañasom.

C SKUPINA — Léon, Irapuato

**FRANCÚZSKO
SOVIETSKY ZVÄZ
MAĎARSKO
KANADA**

1. Zborná ZSSR predviedla úplný strelecký koncert v zápase s Maďarskom. Jeden zo šiestich gólov v sieti Disztla.

2. Stretnutie ZSSR—Francúzsko sľubovalo jeden z vrcholov mundialu. Zavarov padá po zákroku Amorosa.

3. Kanaďania ukázali predovšetkým hodne snahy a favoritov v niektorých prípadoch dosť popreháňali. Battiston (4) sleduje Valentina.

Lobanovskij prevzal reprezentáciu doslova v hodine dvanástej, ale mohol si byť istý, že jeho hráči z kyjevského Dynama sú vo vynikajúcej forme, veď iba nedávno deklamovali rad-radom všetkých súperov v PVP. Na irapuatský trávnik poslal úplne iné mužstvo, než ktoré v prípravnom období zo štyroch medžištátnych zápasov nevyhralo ani jeden. Samozrejme, po maďarskom debakli bol práve tento zápas aspoň na deň-dva témou číslo jeden. Dettmar Cramer, známy tréner z NSR, pôsobil v tejto skupine ako expert FIFA. Hovoril o tom, že táto vysoká prehra ani nie je taká vysoká:

Nepochybne prvú — a pre maďarskú futbalovú verejnosť veľmi bolestivú — senzáciu pripravili v C skupine reprezentanti Maďarska. Ani nie tak tým, že nepostúpili medzi šestnásť najlepších, nie tým, že sa museli balíť medzi prvými, ale predovšetkým svojou nevýraznou a mdlou hrou.

Na mexický mundial vyprevádzali fanúšikovia i odborníci mužstvo s veľkými nádejami. Oprávnené, veď v prechádzajúcom období udivovalo futbalový svet výbornými výkonmi i výsledkami, či už v Rotterdame, vo Viedni, v Cardiffe alebo v poslednom veľkom meraní sil doma s Brazíliou. S oprávnenými nádejami aj preto, lebo vari ešte nikdy sa maďarská reprezentácia nepripravovala tak starostlivo na svetový šampionát ako teraz. Oprávnené aj preto, lebo sa prepracovali do Mexika ako prví Európania. Uznávaní odborníci vyslovovali slová, ktoré zneli maďarským ušiam veľmi lichotivo.

A potom prišla studená sprcha 2. júna na štadióne v Irapuato. Reprezentácia ZSSR už pod vedením staronového trénera Lobanovského, zostavená prevažne z hráčov Dynama Kyjev, hrala jednoducho senzáčne. Keď už v štvrtej minúte viedla zborná 2:0, šok postavil Maďarov do úlohy divákov na ihrisku. Ako po zápase povedal tréner Mezey, po štyroch minútach sa mu tím vymkol z rúk, nevedel ho riadiť a priamo medzi hráčmi sa nenašiel nik, kto by dokázal hrať futbal podľa vlastných a trénerových predstáv. Výsledok 0:6 hovorí napokon najjasnejšou rečou.

KONCERT ZBORNEJ

„Nuž, dva také rýchle góly, ako inkasovali Maďari, jednoducho znemožnili tomuto kolektívu v ďalších fázach hrať futbal. Ani lepšie mužstvá by takýto vývoj asi nedokázali zvrátiť. Spomínam si, že raz sme s Bayernom Mníchov prehrali 0:7. Po takomto zápase je tuším najlepšie, keď si hráči vypijú večer pohárik-dva a každý sa relaxuje svojím najvlastnejším spôsobom. A na druhý deň nech si vylihuju v posteli dokedy len chcú. Najdôležitejšie je — zabudnúť.“

Maďarským hráčom sa to nepodarilo. Ani napriek tomu nie, že v druhom zápase sa proti Kanade ujali vedenia. Hrali však krčovite, nedôrazne, bez fantázie... Taký Antal Nagy, hráč s kapitánskou páskou, ktorý mal byť ťahúňom mužstva, musel z ihriska predčasne odísť pre zlý výkon. Maďari sa jednoducho trápili aj proti Kanade, ktorú odborníci pred MS označili jednoducho za outsidersa. Nadšení amatéri hrali bez zábran, dobre sa pohybovali — hoci hrali práve v takej istej horúčave ako Maďari.

Štvrtým tímom skupiny boli Francúzi, úradujúci majster Európy z roku 1984. Azda nebude prehnané tvrdenie, že hrali len toľko, koľko nevyhnutne potrebovali na postup. Už v prvých dvoch stretnutiach s Kanadou i ZSSR bolo vidieť, že hráči presne vedia čo chcú, a že sú ozajstnými majstrami svojho remesla. V strede poľa disponujú s takými futbalistami, ktorých možno pokojne zaradiť do kategórie umelcov koženej lopty. Po týchto zisteniach a konštatovaniach nasledovalo posledné

stretnutie skupiny, v ktorom, v prípade nerozhodného výsledku s Francúzmi, mohli Maďari uvažovať o postupe — napriek všetkým výhradám a nespokojnosti s kvalitou ich výkonov. Našli sa takí, ktorí si mysleli, že aj Francúzi budú spokojní s remízou (tá im postačovala na postup) a nebudú sa príliš namáhať s výdajom energie pod horúcim mexickým slnkom. To boli však plané predpoklady. Nie, Francúzi sa príliš nenamáhali, ale dokonale využili medzery v maďarskej obrane a vyhrali celkom hladko 3:0. Ešte aj potom sa našli takí, ktorí ráťali s matematickými možnosťami maďarského postupu, ale záznaky sa ani vo futbale nedejú. Prvá reakcia maďarského výbuchu ešte v Mexiku: tréner György Mezey sa vzdal svojej funkcie. Pri analýze chýb a nedostatkov vo vystúpení maďarskej reprezentácie však zainteresovaní budú musieť brať do úvahy aj predchádzajúce 3 úspešné roky, keď hráči pripravili priaznivcom nejednu radostnú chvíľu. Treba však pochopiť aj dušu fanúšika, v ktorej je po radostnom očakávaní ešte väčšia jazva. Život sa však nezastaví, ide ďalej, a to platí aj pre maďarský futbal.

Z C skupiny postúpili teda dve vynikajúce mužstvá. Zreorganizovaná zborná ZSSR a Francúzi patria naozaj k tomu najlepšiemu, čo v tomto športe svet má. Kanada ukázala príklad toho, čo možno dosiahnuť vďaka obrovskému nadšeniu. Góly a body na MS ešte nie, ale získal si sympatie divákov — áno. A v Kanade sa práve tomuto zisteniu všetci tešili. Veď, u nich futbal chodí ešte v detských topánkach.

Maďari sa najviac obávali M. Platiniho (vpravo), na snímke v boji o loptu s Dajkom.

D SKUPINA — Guadalajara

BRAZÍLIA
ŠPANIELSKO
ALŽÍRSKO
SEVERNÉ ÍRSKO

Španielsky stredopoliar Victor (5) v zajatí severoírskych futbalistov McCreeryho (6) a O'Neill (vpravo).

POSTÚPILI FAVORITI

„Aké šťastie pre nás, že sme dostali Brazíliu do skupiny. Juhoameričanov považujem za favoritov majstrovstiev a keď postúpime ako druhí zo skupiny, najbližšie sa môžeme stretnúť až vo finále,“ povedal po žrebovaní s úsmevom Miguel Muñoz, vo svojich 64 rokoch najstarší tréner na mundiale '86.

Skúsený novinár alebo čitateľ, keď si prečíta takýto výrok, väčšinou sa iba pochybovačne zasmieje, lebo nevie, či slová trénera nezveličili senzáciehtivi kolegovia, či sú myslené ako pokus o žoviálny žartík, alebo — či to tréner nebudaj nemyslí naozaj vážne. Muñoz ani vo svojich neskorších výrokoch nikdy nezapochoyboval o postupe svojho tímu, hoci úvodný zápas s Brazíliou sa Španielom nevydaril. Bolo to všeobecne slabé stretnutie, v ktorom sa hráči na oboch stranách pretekali v ne-

presných prihrávkach a drobných fauloch, znemožňujúcich plynulý priebeh. Človek však mal pred televíznou obrazovkou taký dojem, akoby to obom stranám vyhovovalo. Mexickí diváci náležite „ocenili“ tento antifutbal a už v druhej polovici prvého polčasu vypískali obe mužstvá. Od ľahkonohých latinských majstrov koženej lopty právom očakávali viac. Typické je, že v súvislosti so stretnutím sa najviac diskutovalo nie o hre, ale o neuznanom góle Michela, keď sa lopta evidentne dostala za bránkovú čiaru. Kľúčom k španielskemu postupu sa ukazoval zápas so Severným Írskom. Španielov ešte strašila spomienka na spoločný duel vo Valencii na MS '82, keď ostrovania vyhrali nad domácimi, a tak oba tímy postupovali zo skupiny ďalej. Z toho stretnutia nastúpili na trávnik teraz desiatí hráči, siedmi na írsky, traja na španielskej

Severné Írsko a Alžírsko patrili medzi tímy, ktoré vypadli hneď z kvalifikačnej skupiny. Tu sa síce ešte severoírski hráči tešia z gólu v sieti Larbiho, ale celkove im to nepomohlo.

◀ Butragueño (vľavo) a Alemao patrili k oporám Španielska a Brazílie.

strane. Akoby Billy Bingham bol chcel aj prítomnosťou toľkých zo starej gardy zopakovať dejiny. Lenže scenár zápasu tentoraz písali Španieli. Najmä Butragueňov rýchly gól po jednej minúte a dvanástich sekundách do siete 41-ročného svetového rekordéra v počte odohratých medzinárodných stretnutí Pata Jennisa vyrazil binghamovcom dych. Na rozdiel od svojich zvyklostí, v snahe čo najskôr vyrovnať, zabudli na svoju najväčšiu zbraň — dôslednú obranu a umožnili Španielom vytvárať jednu šancu za druhou. Po zranení stopéra Macedu si mysleli, že typickými vysokými centrami rozvrátia španielsku obranu. Mýlili sa, lebo centrované lopty odvracal s istotou Goicoechea, ktorý panoval jednoznačne vo vzduchu i na zemi.

V rozhodujúcom stretnutí, z hľadiska druhého postupujúceho, Španielsko—Alžírsko Afričania porazili seba samého. Už tým, že nastúpili bez pravého obrancu. Alžirske vedenie totiž vynechalo zo zostavy Liégeona za chybu pri jedinom brazílskom góle a na kraj obrany zaradilo stredopoliaru Kaciho Saïda. Tento hráč je však klasickým stredovým hráčom, rád sa zapája do hry, lenže nie vždy sa dokáže po strate lopty aj včas vrátiť. A to sa v obrane nemôže, ibaže Kaci Saïd sa vracal podľa vlastného uváženia a skúseným Španielom nerobilo problémy okamžite reagovať na situáciu a fahať útoky na jeho opustenej strane.

Alžírsko so Severným Írskom svorne sklamali. Kto videl pred šampionátom hrať Afričanov, nespoznával ich výkony. V strede poľa im chýbal veliaci generál, lebo radovi vojaci boli sami od seba bezradní. Neraz sa uchyľovali k príliš tvrdej hre, ktorá im vôbec nie je vlastná, ale to bol iba výsledok bezradnosti. Nemohúcnosti. Ich hra, v mnohom pripomínajúca ľahkosť Brazíľčanov, zostala len v spomienkach. Zará-

žala nielen strelecká neschopnosť, ale chýbala aj väčšia mobilizácia síl. Keď napríklad prehrávali vo vyrovnanej partii s Brazíliou 0:1, hrali ďalej v takom štýle, akoby tento stav znamenal ich víťazstvo alebo aspoň neohrozoval postup. Pohodlne, elegantne, zvažujúc každý krok, nestarajúc sa o to, že minúty ubiehajú rýchlo a na vyrovnanie zostáva stále menej času. Napokon, najmä proti Španielsku, ich dostihol osud zle disponovaných, ale na útok „odsúdených“ mužstiev — v zúfalej snahe dať gól zabudli na vlastnú obranu. Iba bod chýbal Alžírsku k tomu, aby postúpilo zo skupiny, ale jeho získanie bolo tak vzdialené, ako je z Alžírska do Monterrey...

Od brazílskej reprezentácie očakáva fanúšik vždy čosi nové, atraktívne, nevidané. Pre ich hru v skupine bolo charakteristické, že mnohými prihrávkami súpera najprv uspali, potom rýchlou zmenou rytmu sa ho snažili zaskočiť. Celkove sa im tento spôsob hry osvedčil, ale diváci boli neraz sklamaní a žiadali si od trénera Santanu zmeny. Najčastejšie skandovali Meno — Zica. „Biely Pelé“ — ako ho prezývajú — po dlhodobom zranení však nebol v plnej sile, podobne ako ani Falcao nie, takže zo starých oslavovaných hviezd bolo najviac vidieť na trávniku Socratesa. Kto príjemne prekvapil — je útočník Careca. Eso zo Sao Paula pricestovalo do Mexika v úlohe náhradníka, ale pre zranenia iných sa dostal hneď do základnej zostavy. Vynikajúcim spôsobom sa chytil ponúknuť šance a vďaka pohyblivosti, bojovnosti sa stal najnebezpečnejším útočníkom trojnásobných majstrov sveta v kvalifikácii, ktorí priveľa síl na postup ani nevynaložili.

Z tejto skupiny postúpili teda favoriti, pričom dvom predpokladaným outsiderom sa podarilo získať iba bod po vzájomnej remíze, takže tretí postupujúci ani neprihádzal do úvahy.

E SKUPINA — Querétaro, Nezahualcoyotl

**DÁNSKO
NSR
URUGUAJ
ŠKÓTSKO**

Československo nemalo, žiaľ, v Mexiku tím odborníkov, ale jeden z našich najdisponovanejších trénerov vôbec, doc. dr. Jozef Vengloš sa v Mexiku ocitol. Z poverenia FIFA — ako jeden z odborných pozorovateľov, ktorí potom pripravovali pre najvyšší futbalový orgán oficiálne odborné posudky. Jozef Vengloš mal na starosti skupinu E a po návrate nám o bojoch v Querétare a Neze povedal:

„Nie je to žiadna novinka, ale opäť musím pripomenúť, že spomínaná štvorica vytvorila „skupinu smrti“. Tak ju totiž nazývali aj v samotnom Mexiku. Príčiny boli tiež jasné — zišla sa tu taká silná štvorica ako v žiadnej inej skupine. Prakticky absolútne neexistovalo tzv. slabšie mužstvo. Prezentovali sa tu rozdielne herné štýly.

Individuálna technika Uruguajcov sa snúbila s precíznym bránením a v útočnej fáze s využitím schopností Da Silvu a Francescolího. A s uplatnením tvrdosti, niekedy až prehnanej.

Iným typom boli futbalisti Nemeckej spolkové republiky. Beckenbauer priviedol skúsené mužstvo, ktorého hráči už mali čosi za sebou. Tradične sa prezentovali racionálnou koncepciou hry, výbornou kondíciou a maximálnou mierou bojovnosti až do posledného hvizdu rozhodcu.

Najkrajší a pre divákov nepochybne najpríťažlivejší futbal produkovali Dáni. Tréner S. Piontek neporušil svoje predchádzajúce zásady a aj teraz zložil tím z najlepších jednotlivcov pôsobiach v rôznych krajinách Európy, iba jeden hráč bol priamo z dánskeho klubu. Ich hra spočívala na výbornom pohybe, vyspelej technike a vyslovene individuálnych schopnostiach hráčov.

Škótsko si tiež verilo a vsadilo na skúsenosť. Napriek tomu, že pricestovali dosť sebavedomí, potom priamo v stretnutiach so silnými mužstvami hráčom naraz najviac chýbalo — zdravé sebavedomie. Nešli v sebe dosť odvahy na agresívnejší útok, ktorým mohli prípadne zvrátiť nepriaznivo sa vyvíjajúci zápas. Okrem Strachana nikto nepodal nadpriemerné výkony. Ako trénera ma vyslovene zaujímala táto skupina už aj z pohľadu prognóz, príprav a samotného rôzneho systému hry. Taktizovalo sa napríklad už v hľadaní optimálneho ubytovania. Uruguaj a Škótsko si rozložilo hlavný stan vo vyššie položených miestach ako NSR a Dánsko. Videl som aj tréningy mužstiev, ktoré pozornému oku odborníka môžu neraz napovedať o skutočnej sile viac ako samotný zápas. Páčili sa mi najmä krátke, ale o to intenzívnejšie tréningy Dánska a Nemeckej spolkové republiky. Trénovali dvoj až trojfázovo, pričom hlavná farcha sa naordinovala vždy do hracieho času najbližšieho stretnutia. Obdivoval som nasadenie hráčov, ich koncentrovanosť, odovzdanie sa úplne daniu na trávniku. Nie, tréneri naozaj nemuseli nikoho poháňať do svižnejšieho pohybu. Aj práca realizačných tímov bola na vysokej úrovni. Dôkladná lekárska starostlivosť, kontrola dostatočného príjmu tekutín, vitamínov, minerálií, relaxácia v hotelových zariadeniach. Myslelo sa skutočne na všetko, prvé dva týždne pobytu mali napríklad Dáni pri sebe manželky či priateľky, po-

dobne aj futbalisti NSR. U Dánov všeobecne panoval voľnejší výklad disciplíny, ale Piontek vie, že má do činenia s naslovovzatými profesionálmi, ktorí presne vedia, čo si môžu a čo nemôžu dovoliť.

Myslelo sa napríklad na kontakt s novinármi. Na každý deň boli presne určené a dodržiavané tlačovky, na ktoré prichádzali tréneri a vždy niektorí hráči. Rušenie pokoja, oddychu mimo oficiálnych tlačoviek bolo nemožné, ale novinári sa toho ani nedomáhali, lebo vedeli, kedy sa môžu stretnúť a s kým, toho sa aj držali. Ako novinku som videl otvorené tréningové jednotky, po nich boli 15—20 minút mužom od pera, mikrofónu či kamier k dispozícii

URAGÁN PRIŠIEL Z DÁNSKA

1. V skupine kraľovali Dáni a uragán ich útokov zmietol všetkých súperov. Jedným z motorov mužstva bol Søren Lerby.

2. V stretnutiach Uruguaja sa neraz iskrielo. Aj výraz tváre Bertholda hovorí o tom, že čosi od Droga utrížil.

3. Škóti sa nedokázali presadiť proti silným súperom. Matthäusovi (v bielom) sa snažia zabrániť v strelbe Narey a brankár Leighton.

4. Klaus Allofs (na zemi) vyrovnáva proti Uruguaju. Zľava Gutierrez, tešiacy sa Völler, Acevedo.

všetci hráči. Tento systém spolupráce s masmédiami praktizovali takmer všetky mužstvá a ukázal sa ako veľmi dobrý.

O postupujúcich troch mužstvách nechcem hovoriť podrobnejšie, veď čitatelia videli ich hru prostredníctvom obrazoviek, zmienim sa však niekoľkými slovami o „hlavnom meste“ skupiny Querétare. Starobylé historické mesto sa na mundial pripravilo na najvyššej úrovni. Aj mňa prekvapil moderný štadión s kapacitou 46 000 divákov, v ktorom nechýbalo nič z toho, čo veľký futbal potrebuje. Priestrané šatne pre hráčov s pripravenými kyslíkovými prístrojmi, komfortné miestnosti pre rozhodcov, trénerov, masérov, dokonale rehabilitačné možnosti. Priznám sa, až som im závidel, s takým niečím sa totiž nemôžu pochváliť ani najslávnejšie kluby sveta.

Presnejšie — väčšina z nich. Aj samotné bezpečnostné opatrenia vyriešili tak, že boli sice maximálne prísne a dôsledné, ale nie neprijemné. Každý z ochrancov si plnil povinnosti, ale akosi s úsmevom, a tak sa človek kontrolám podroboval s pocitom, že ich robia kvôli jeho bezpečnosti. Za takýchto podmienok nečudo teda, že každé z mužstiev sa snažilo hrať tak, aby zostalo v Querétare. Hovorilo sa sice aj tam o taktizovaní zo strany futbalistov NSR v stretnutí s Dánskom, lebo vraj Maroko malo byť pre nich príjemnejším súperom, ako by bolo Španielsko, ale osobne týmto hlasom neverím, lebo aj Maroko hralo taký dobrý futbal, že nikto, opakujem nikto nemohol proti nemu nastúpiť s tým, že vyhrá. Rečiam však zabrániť nemožno.

F SKUPINA — Monterrey

ANGLICKO
POĽSKO
PORTUGALSKO
MAROKO

S KRÁĽOVSKÝM POSOLSTVOM

Keď Luis Javier Barroso Canedo, päťročný vnuk predsedu organizačného výboru MS, vytiahol zo sklenených pohárov guľičky s názvami účastníkov skupiny F, tréner Angličanov Bobby Robson v dobrej nálahe na adresu Maročanov poznamenal: „**Strčíme ich do vrečka.**“ Šéf afrického mužstva, brazílsky tréner José Faria sa neurazil, prijal tón: „**Anglicko je silnejšie, ale v Mexiku bude musieť hrať v nezvyčajných podmienkach. Tam nezostane iné ako odložiť sako a vrečko nebude po ruke...**“

Duchaplnú odpoveď umocnili po necelom polroku „levy z Atlasu“, ako najväčšie prekvapenie úvodu šampionátu nazvala svetová tlač, pravou futbalovou rečou. Maročania sa nezfakli favoritov, chceli hrať a aj hrali podľa vlastnej nôty. Sebavedome, kondične, technicky aj takticky na výške. Najlepšie sa prispôbili nevďačným podmienkam. Monterrey prischla prezývka

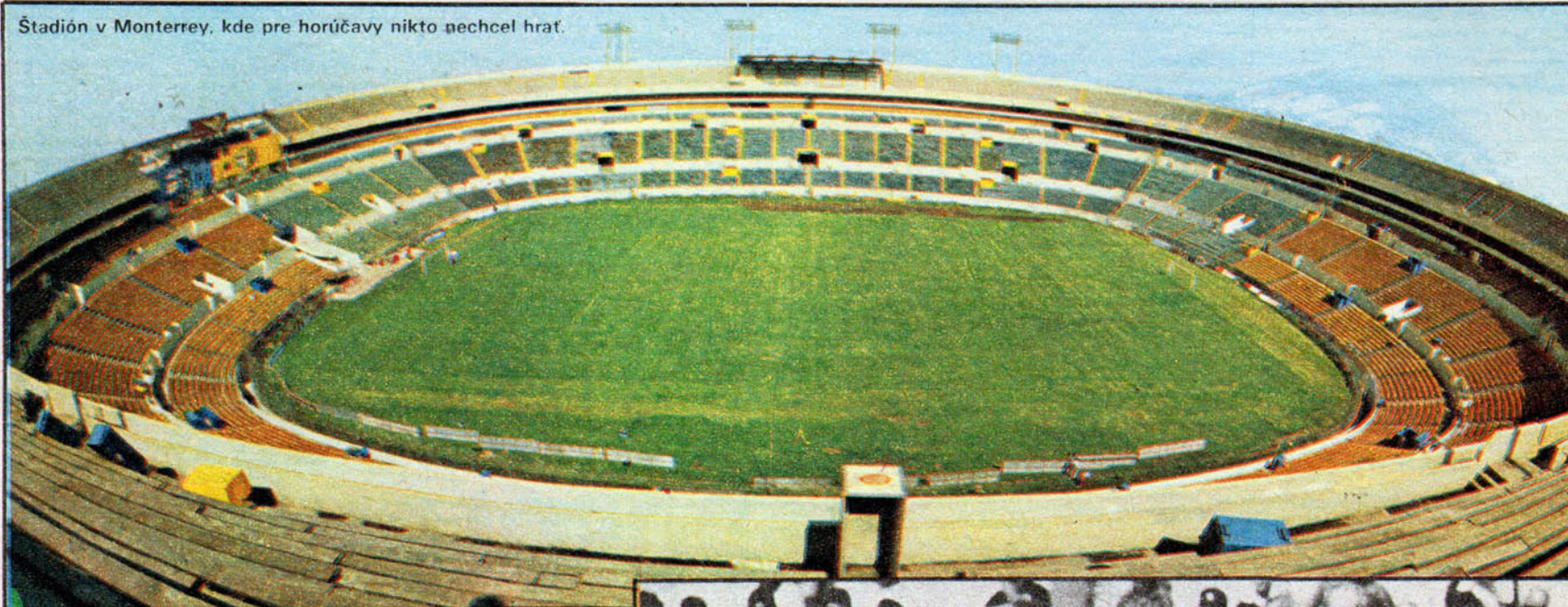
„peklo severu“. Leží sice iba 522 m nad morom, ale prenasledujú ho únavné horúčavy a veľká vlhkosť. Lahkonohí, pružní a ničím nezafažení africkí futbalisti ulahodili oku odborníkov i divákov moderným prejavom s dobrým prelinaním jednotlivých formácií, rýchlosťou a priamočiarosťou akcii. O dobrej organizácii hry svedčí aj skutočnosť, že gól dostali až po 260 minútach hry, keď postup mali vo vrečku. A o ten sa pyšný Albion triasol až do posledného zápasu...

Prirodzene, každý videl za tým rukopis brazílskeho trénera. Jeho vizitka obletela futbalový svet. José Faria v mladosti obliekal dres Bonsucesso FC Rio de Janeiro a Fluminense. Po prvých krokoch v roli trénera sa rozhodol opustiť Brazíliu a prijať doláre arabských šejkov v Katare. Do povedomia futbalového sveta sa zapísal nezvyčajným úspechom neznámych katarských futbalistov, ktorí sa prebojovali do finále

V stretnutí Maroka s Portugalskom prišlo k nezvyčajnému úkazu — počas hry začalo pršať. Žeby sa na šmykľavejšej tráve boli lepšie pohybovali Maročania a preto vyhrali? Zíava Bourdebala, Magalhaes, na zemi Dolmy.

Štadión v Monterrey, kde pre horúčavy nikto nechcel hrať.

Portugalci prekvapili víťazstvom nad Anglickom, vľavo Magalhaes, vpravo Hateley.

Po zranení Benta sa postavil do portugalskej brány Damas, na snímke zachraňuje pred Poliakom Smolarekom.

MS do 19 rokov. Trénoval ich spolu s Evalistom. Jeho rukopis na mexickej hre Maroka bol očividný. Temperamentní hráči ovládali dynamickú techniku, vedeli sa presadiť aj individuálne, vystreliť z 20–30 metrov. José Faria úspešne zakomponoval do mužstva aj legionárov. Výsledok? Maroko, ktoré bolo v historickej tabuľke MS na 40. mieste, zatienilo Anglicko (v historickej tabuľke MS 5. miesto), Poľsko (9. miesto) a Portugalsko (21. miesto). Neprehralo ani jediný zápas a víťazstvo nad Portugalskom bolo prvé vôbec na MS. Ohlas bol mimoriadny. Najväčší, prirodzene, doma. Marocký kráľ Hassan II. tlmočil radosť rodákov nielen blahoprajným telegramom, ale i osobitným posolstvom, ktoré výprave doniesli na kráľove útraty štyria reprezentanti (zranenie, im nedovolilo hrať v Mexiku). Miestna tlač písala: „Veľké a historické víťazstvo nielen marockého ľudu, ale i celej Afriky a arabského sveta.“ Kráľ to

využil a poveril ministra športu, aby požiadal FIFA o zverenie MS '94!

V „pekle severu“ teda podkuroval futbalový trpaslík reprezentáciám s oveľa väčšou tradíciou, zázemím a úspechmi. Naši severní susedia, Poliaci, dokonca Afričanom ďakovali za sprostredkovaný postup. „Fanúšikovia našej krajiny sú vďační Maroku, že vyradilo Portugalsko. Vďaka, Maroko!“ napísal Standard mladých. Poliaci mali najkúsenejšie mužstvo. Desiatich reprezentantov hralo už v Španielsku. Na rozdiel štyroch rokov, kde postúpili do semifinále, v Mexiku sklamali. V troch zápasoch dali jediný gól, tréner A. Piechniczek napriek stálym zmenám nenašiel vhodnú zostavu, a tak jediným pozoruhodným zápisom je Žmudov 21. zápas v rámci MS, ktorým vyrovnal rekord útočníka NSR Uwe Seelera...

Portugalci doplatili na zlú športovú i vlasteneckú morálku hráčov. Už pred

výkopom dali ultimátum vedeniu výpravy, že sľúbených 2 000 dolárov za víťazný zápas sa im máli. Spor nadobudol také rozmery, že predseda portugalskej futbalovej federácie sa obrátil na predsedu FIFA s konzultačnou prosbou, čo by sa stalo, keby na poslednú chvíľu vymenili celé mužstvo... Vedenie výpravy zo svojej pozície neustúpilo, hráči sa umúdrili a v úvode triumfovali nad Anglickom. Málokto čakal taký vstup, no nemožno povedať, že bol náhodný, nezaslúžený. Južania sa prejavili ako technickejšie a tvorivejšie mužstvo. Z víťazstva však nastalo boľenie brucha. Z takmer istého postupu prišlo vypadnutie hneď v prvom kole bojov. A obrovské sklamanie fanúšikov. Rozladený José Torres okamžite dal výpoveď: „Plných 48 rokov som žil s futbalom. Teraz prišiel čas splatiť dlh svojej rodine.“

Doslova v hodine dvanástej si vydreli postup reprezentanti futbalovej kolisky.

Svojím prejavom, poplatným razantným súbojom a odkopom, dlhým pasom a centrom sklamali. V úvodných dvoch zápasoch nedali gól. Navyše v súboji s Marokom si Wilkins počínal ako nevychovaný chlapec, keď hodil loptu po paraguajskom rozhodcovi Gonzalesovi Roaovi a červenou kartou sa sympatii nedovoláš... Bez Robsona, Wilkinsa, Hateleya a Waddlea, tzv. hviezd prvej veľkosti, sa Anglicko ukázalo vo futbalejšom svetle. Po rýchlych a priamočiarych útokoch Linneker rozstrieľal Mlynarczyka. Zaznamenal prvý klasický hattrick MS '86. Najobávanejší útočník britských ostrovov znova vytiahol anglickú vlajku, zvesenú už na pol žrde. Boby Robson chytil druhý dych, keď vyhlásil: „Obvinili ma, že mužstvo je pretrénované. Áno, trénovali sme tvrdo, lebo sme verili, že svetový šampionát je náročný a pre nás sa neskončí v skupine...“

**Najväčší
objav
Mundialu '86
sa
volá**

JOSIMAR

Josimar... Josimar... Kto je vlastne ten čierny mládenec? Pozná ho vôbec niekto? Takto otázky padali medzi novinármi na štadióne Jalisco v Guadalarare. Ešte predtým, ako mohli dostať odpoveď od brazílskych kolegov, mladík hrajúci v drese s číslom 13, sa sám predstavil: V 42. minúte zo zadných pozícií nabehol do voľného priestoru, lopta bola akoby prilepená na jeho kopačku, a potom sa náhle z tridsiatich metrov rozhodol vystreliť. Lopta letela sľaby šíp a zavrátila sa do pravého horného rohu Jenningsovej bránky...

Tohtoročný mundial vošiel do povedomia viacerými peknými gólmi, ale Josimarova delovka bude patriť medzi nezabudnuteľné skvosty.

(„Pozrel som sa hore a videl som, že Jennings nie je dobre

postavený. V momente, keď som trafil loptu, už som cítil, že z toho bude gól.“)

Nuž, prosím, že je historka jedného gólu celkom jednoduchá? Alebo — bez zdravého sebavedomia nechod' na ihrisko! Lebo bez tej dávky potrebnej športovej „bezočivosti“ by z tohto súboja na takú vzdialenosť skúsený severoírsky brankár sotva vyšiel porazený.

Ale vráťme sa k pôvodnej otázke. Kto je ten Josimar?

Pochádza zo sedemdesiatej rodiny, narodil sa 19. septembra 1961 v Cidade de Deus, v jednej z chudobných štvrtí Ria de Janeiro. Špina, bieda, trestná činnosť — to boli hlavné atribúty, ktoré malého Hígina Pereiru Josimara obklopovali od prvých detských krokov. V štvrti vládli gangsterské bandy a tak nečudo, že sa matka bála púšťať ho

samého na ulicu. Ale čo mohla robiť, keď sa život všetkých detí odohrával na ulici? Aspoň ho zakaždým varovala: „Nepúšťaj sa do hazardných podvodov, synček!“ Strach matky sa však ukázal zbytočný, lebo Hígino sa zaujímal iba o loptu. A oňho sa začali čoskoro zaujímať pozorovatelia chýrneho Botafoga. Raz-dva sa stal ich hráčom, spočiatku častejšie zohrieval lavičku, ako hral, ale aj tých niekoľko minút, čo strávil na trávniku, stačilo odborníkom, aby ho zaradili do dorasteneckej reprezentácie. V roku 1981 sa ocitol v Austrálii na juniorských majstrovstvách sveta, spolu s Juliom Cesarom. Po návrate mal už isté miesto v obrane, na ľavej strane.

(„Nebol som zlým ľavým obrancom, ale svoje skutočné schopnosti som vedel lepšie uplatniť na pravej strane, odtiaľ som vedel aj vystreliť.“)

Netrvalo dlho, aby sa stal vô-

bec najlepším hráčom Botafoga, zároveň však aj najproblematickejším. Dvadsaťpäťročný futbalista si je totiž vedomý svojej hodnoty a žiadal vyššie prémie. Klub sa zdráhal a Josimar sa rozhodol — nehrať. Od apríla chodil len trénovať, ale nemastúpil k žiadnemu stretnutiu Botafoga. Trénoval a — čakal...

Predovšetkým na volanie funkcionárov Botafoga, skôr sa však k nemu dostal telefonát Tele Santanu:

„Rátam s tebou na mundial!“. Vtedy chýbali púbe dva dni do odchodu výpravy do Mexika!

Josimar ani sekundu nepočítal s tým, že by sa mal stať hráčom základnej zostavy, ani sa nehral na urazeného, že Santana si naňho spomenul až potom, čo nemohol rátať s Leandro, Dirceom a Cerezom. Pozvánku považoval za vyznamenanie, opustil dovolenkujúcu rodinu a pripojil sa k reprezentantom. Aj to vedel, že prvým adeptom na post pravého obrancu je hráč Corinthiansu,

Edson. V prvom stretnutí sa predpoklady splnili, po brankárovi Carlosovi vyslovil tréner meno Edsona. Bolo to proti Alžírsku, čo však osud nechcel, už v 11. minúte sa Edson zranil. Nie, to ešte neprišla Josimarova veľká chvíľa, prvýkrát nastúpil, už v základnej zostave, proti Sev. Írsku. Elegantnou hrou úplne vymazal z ihriska Campbella (napokon ho tréner aj vystriedal), ale za dôveru sa najviac odvdžal perfektným gólom. Zápas s Poľskom sa už niesol v znamení skvelej hry Josimara. Jeho hviezda zažiarila najjačejšie.

V 54. minúte sa — podobne ako proti Sev. Írsku — „vybral“ do obrannej polovice Poliakov. Po šiestnástku mal voľnú cestu, tam sa ho snažili zastaviť najprv Majewski, po ňom aj Ostrowski, bez úspechu. Dostal sa však do zlého streleckého uhla, ocitol sa vari vo vzdialenosti ôsmich metrov od bránky, ale iba pár krokov od koncovej čiary. V tejto beznádejnej situácii sa rozhodol vystreliť, jeho bomba preletela nad rukami Mlynarczyka a zastavila sa až v sieti.

Štyridsaťtisíc divákov na štadióne Jalisco bolo vo vytržení...

(„Viem, každý čakal center, bolo by to bývalo logickejšie a mohol som sa neskôr vyhnúť niekoľkým uštipačným poznámkam i kritike od otca. Môj dobrý otec pozeral zápas v televízii a keď som dal z nemožného uhla gól, vyskočil vraj tak vysoko, že si buchol hlavu do stropu... Pravda, keď padne gól, nelogické riešenie je to najlepšie...“)

Jeho vzorom bol slávny čierny obranca Djalma Santos, dvojnásobný majster sveta. Nikdy ho nevidel hrať, ale veľa o ňom počul a teraz si vari už môže povedať, že je nástupcom veľkého Djalmu. Lebo Josimar bol azda najvýraznejším objavom Mundialu '86.

V Mexiku ho už po prvom góle vyhľadal zástupca Botafoga, ale k dohode ešte stále neprišlo. Po druhom góle sa uskutočnilo z podnetu klubu ďalšie rokovanie, z ktorého však nevysli na svetlo žiadne podrobnosti. Niet však pochýb o tom, že podmienky diktoval Josimar. Anielen zo sebeckých dôvodov,

(„Mojou najdôležitejšou úlohou v najbližšom období je, abysom pomohol rodičom k ľudskejším životným podmienkam, ale podobne aj súrodencom. Musím si kúpiť alebo dať postaviť jeden veľký dom, pre celú rodinu...“)

Je dobre pre futbal samotný, že mexický šampionát nadviazal krásou futbalu na predchádzajúci, že v ňom dominovalo futbalové umenie, rytierskosť, že osobnosti vdychujúce tejto strhujúcej hre myšlienku mali pre svoju tvorivosť optimálne podmienky. A takých osobností nebolo málo. Spomeňme napríklad Maradonu, Platiniho, Altobelliho, Sancheza, Negreteho, Vandereyckena, Ceulemansa, Demjanenka, Jaremčuka, Amorosa, Júlia Cesara, Josimara a mohli by sme ešte dlho vyratúvať tých, ktorí zostanú nezabudnuteľní z majstrovstiev sveta v Mexiku. O viacerých sme už písali, o tých najlepších budeme písať v najbližšej budúcnosti. Troch z nich sme vybrali aj do tohto nášho dvojčísła — Igora Belanova, Jeana-Marie Pfaffa a Garryho Linekera.

TLIESKALI SME IM

TLIESKALI SME IM

TLIESKALI SME

KYJEVSKÝ RÝCHLIK

Ked' hrdina plače...

Hodil sa na trávnik štadióna Campo Nuevo v Leónu a žalostne plakal. Bol veľmi nešťastný. Vedel, že jeho mužstvo nie je horšie ako hráči súpera — Belgičania, a predsa sa šampionát pre nich skončil. Nie, nevedel to pochopiť.

Pre Igora Belanova je osobitne bolestivé spomínať si na stretnutie, ktorého bol sám hrdinom. Dal tri góly a predsa opúšťal ihrisko so sklonenou hlavou...

„Bolo mi veľmi smutno,“ hovorí Belanov, „veď sme určite lepším tímom ako Belgičania. Som presvedčený, keby sme hrali s nimi znova, porazili by sme ich. Azda sme ich trochu aj podcenili. Pravda, svoje-zohrala aj skutočnosť, že sme dva góly dostali z postavenia mimo hry. Urobili sme však chybu v tom, keď postranný rozhodca zdvihol zástavku, prestali sme hrať a súper nám dal gól. To sa nesmie stať. Trpká lekcia!“

To sa naozaj skúsenému mužstvu nesmie stať, toľko nie na takom významnom podujatí, ako sú majstrovstvá sveta. Mužstvu, ktoré tvoria také osobnosti, akými sú Dasajev, Besonov, Demjanenko, Jaremčuk, Rac i Belanov. Michel Platini, ktorý sledoval stretnutie ZSSR—Maďarsko, po jeho skončení vyjadril svoj obdiv hráčom zbornej slovami:

„Výkon sovietskej stredovej formácie — Jaremčuk, Jakovenko, Alejnikov, Rac

— i ľahký, uvoľnený, ale rýchly beh útočníka Belanova, mi vyrazili dych. V živote som nežiaril, ani som nikomu nikdy nič nezávidel, ale tentokrát som tento pocit mal.“

Igor Belanov, najúspešnejší strelec zbornej ZSSR, je pre svojich strážcov naozaj ťažko dostihnuteľný. Využíva na to obdivuhodnú rýchlosť umocnenú dokonalou pohybovou obratnosťou a vynikajúcou technikou. Ovládanie lopty nedostal darom od prírody. Musel ju neúnavne nacvičovať. Najmä, ak sa chcel vyrovnáť svojim futbalovým vzorom. „Od detstva som obdivoval brazílskych futbalových žonglérov,“ hovorí Igor. „Poznám všetkých reprezentantov tejto krajiny snád' sa ostatných dvadsať rokov. Chcel som sa im vyrovnáť v ovládaní lopty.“

Futbalovej abecede sa učil vo futbalovej škole v Odese. S loptou sa doslova láskal. Mal ju rád a ona ho poslúchala. Nie div, že svojimi technickými kúskami udivoval už v žiakom a neskôr i dorasteneckom kolektive miestneho Černomorca. Cestu do seniorskeho mužstva mu limitoval iba vek.

Je známe, že Valerij Lobanovskij pri dopĺňovaní svojho tímu si kladie podmienku — rýchlosť, dokonalá technika a schopnosť súčinnosti s ostatnými hráčmi — a práve pre tieto vlastnosti si vybral aj Igora Belanova. Nemýlil sa, Igor zapadol do mužstva ako najdokonalejšie ozubené koleso do súkolia. Rovnako ako v reprezentácii aj v Dyname Kyjev je tykadlom mužstva. Plní náročnú úlohu koncového hráča využívajúc svoju rýchlosť. Nie div, že je terčom

mnohých obrancov. A tí ak nestačia na jeho vrtkosť a rýchlosť, často volia aj nevyberavé zákroky. Preto ho neminuli zranenia. Na jedno z nich má pamiatku v podobe zlatého zuba. Zraneniam sa nevyhol ani v uplynulej sezóne a dosť dlho pauzoval. Napriek tomu však stihol zafažiť konto súperových brankárov v dvadsiatich šiestich stretnutiach trinástimi gólmi.

Rýchlosť, technika i strelecké schopnosti boli rozhodujúce aj pri jeho výbere do tímu pre Mexiko. Navyše, keď sa stal trénerom zbornej jeho oddielový tréner Lobanovskij. Igor sa mu odvďačil skvelou hrou a štyrmi gólmi. V kolektíve je veľmi obľúbený pre priateľský vzťah k spoluhráčom, ale hlavne pre veselú povahu a zmysel pre humor, ktorým vie dlhé hodiny zabávať celé mužstvo.

Vo voľných chvíľach sa najviac teší na rodinný kozub, kde ho vždy netrepežlivo čaká manželka Irina a ani nie ročná dcéra Kristinka. Aj to málo voľného času však nemôže plne venovať rodine. Študuje totiž na dvoch fakultách súčasne: Pedagogiku v Odese a telesnú výchovu na inštitúte v Kyjeve a obe úspešne, čo svedčí o jeho prirodzenej inteligencii. Tú vie dokonale využiť aj na trávniku demonštrovaním hry, ktorou sa natrvalo vryl do pamäti tisícov divákov na štadiónoch v Mexiku a miliónov pri televíznych obrazovkách.

— Bol to pre mňa šťastný, ale zároveň aj nešťastný mundial, — zhodnotil po stretnutí s Francúzskom svoj údel v Mexiku brankár Jean-Marie Pfaff.

Má pravdu. Hoci bol spolu s kapitánom belgickej reprezentácie Ceulemansom najsilnejšou oporou „červených diablov“, musel v siedmich stretnutiach na MS '86 až pätnásťkrát (najviac spomedzi všetkých svojich kolegov-brankárov) siahnuť po lopte do vlastnej siete.

Pfaff sa narodil 4. decembra 1953 v chudobnej viacdetnej rodine. Jeho piati bratia dávnejšie tiež hrávali futbal, ale iba on skúsil aj jeho vrcholy.

Cieľavedomosť a bojovnosť sú výrazné charakterové črty tohto vynikajúceho športovca. Osvojoval si tieto vlastnosti už v ranom veku. Mal iba štrnásť rokov, keď mu zomrel otec. Svojim zárobkom musel prispievať na obživu rodiny. Bývali vtedy v Beverene, neďaleko od Antverp. Najprv pracoval ako pomoc-

ný robotník — údržbár tkacích stavov v textilnej továrni, potom ako robotník pri výrobe vrecúšok z plastov na balenie mlieka v mliekárni, neskôr ako poslíček na pošte a v banke. Večerami však vytrvale trénoval.

Po prvý raz sa Jean-Marie zúčastnil ako sedemnásťročný mládeňec na futbalovom turnaji juniorov a pretože to bolo spojené s niekoľkodňovým cestovaním, musel dať v zamestnaní výpoveď. Z jednoduchého dôvodu: odmietli mu dať voľno. Riziko sa mu však vyplatilo. O talentovaného brankára prejavili záujem šéfovia poloprofesionálneho klubu Beveren. Odmenil sa novému zamestnávateľovi najlepšie ako vedel. Pomohol svojmu mužstvu vyhrať ligu i pohár Belgicka

Kamikadze z belgickej bránky

— a seba — získal titul najlepšieho futbalistu krajiny.

Šesť rokov po podpísaní zmluvy s Beverenom ho povolal tréner Guy Thys prvý raz hrať v reprezentačnom výbere Belgicka. Bolo to 22. mája 1976. Pfaff si výborne počínal v tomto stretnutí s Holanďanmi. Odvtedy sa ich osudy spojili na dlhé roky. Spolu oslavovali návrat „červených diablov“ medzi svetovú špičku, strieborné medaily z majstrovstiev Európy v roku 1980, postup z kvalifikácie a potom až do

titul majstra NSR a Pohár NSR. Rok 1986 je preto jedným z najradostnejších v celej jeho kariére; belgická reprezentácia ešte nikdy predtým nedosiahla na takú vysokú métu na majstrovstvách sveta vo futbale ako v Mexiku. Ale on sa na celú vec pozerá kriticky:

— Všetci sa tešia z nášho úspechu, ale ja sám nie som so sebou celkom spokojný. Pri niektorých strelách som veru mohol úspešnejšie zasiahnuť...

druhého kola na majstrovstvách sveta 1982 v Španielsku, piate miesto na majstrovstvách Európy 1984 vo Francúzsku, šťastné zakončenie kvalifikácie — hoci s potknutiami — do Mexika a následný postup až do semifinále.

— Som rád, že sme svojim priaznivcom urobili takú radosť, — vyznal sa po stretnutí s Francúzskom. — Zo začiatku nám pred jednotlivými stretnutiami málokto dával šancu a jednako sme postupovali ďalej. Jednoducho povedané: pošťastilo sa nám dobre načasovať formu a na ihrisku sme bojovali až do posledného dychu. Hoci sme skončili štvrtí, predsa sme získali bronzové medaily...

Jean-Marie Pfaff už niekoľko rokov hrá za Bayern Mníchov. V jeho drese získal tesne pred začiatkom MS '86

Pfaff sa od začiatku svojej kariéry snažil vyrovnáť sa slávnemu brankárovi NSR Seppovi Maierovi.

— Sledoval som ho v televízii, kedy som len mohol, — spomína.

— Keď hral Bayern v Bruseli či v Antverpách, chodil som sa pozrieť na jeho výkony. A keď som dostal ponuku chytať za Bayern, nerozmýšľal som ani sekundu. Bol to môj sen hrať za mužstvo, ktorého bránku chránil Maier... Vtedy sa splnilo moje najtajnejšie želanie.

Od svojho predchodcu v Bayerne sa veľa naučil a spočiatku mu vôbec neprekážalo, že bol iba náhradníkom. V bránke je neobyčajne pohyblivý, vždy vkusne ustrojený. Pri zákrokoch imponujú jeho bravúry. Stade pochádza aj jeho prezývka „Kamikadze“.

Hattrick Garyho Linekera zažehnal

HANBU ALBIÓNU

8. minúta — Lineker, 1:0 pre Anglicko
14. minúta — Lineker, 2:0 pre Anglicko
36. minúta — Lineker, 3:0 pre Anglicko

Nevidané nasadenie, dve strely pravou, jedna ľavou nohou. Tri góly za sebou. Poľsko bolo porazené a Anglicko sa po prehre a remíze predsa len dostalo do osemfinále.

Mesiac predtým väžené londýnske Times napísali: „... Ak sa neuzdraví náš kapitán a najlepšie hráč Bryan Robson, môžeme už teraz našej reprezentácii do Mexika povedať len... Good night England.“

A všetko sa začalo podľa predpovedí. Robson odklusal iba dva prvé polčasy a zopár minút navyše. Anglicko prehralo s Portugalskom 0:1, v stretnutí s Marokom malo iba na žalosťnú remízu 0:0. Najlepší strelca Anglicka Garry Lineker mal ruku v sadre a nemohol spočiatku hrať naplno. Starosti pribúdali. Wilkins hodil loptu porozhodcovi a bol vylúčený, takže nemohol nastúpiť na rozhodujúce stretnutie, útočník Hateley bol iba tienom seba samého, ani Waddle nehrál tak, ako sa čakalo.

Tréner Bobby Robson ostal bez najlepších hráčov, a to mali pred sebou ešte stretnutie s Poľskom. Len víťazstvo dávalo Angličanom nádej na ďalšie účinkovanie v Mexiku. Keby nepostúpili z prvého kola, bola by to národná katastrofa. Tréner urobil posledný zúfalý pokus. Postavil na zápas nových hráčov, zmenil systém hry, hráčom dal nové úlohy. Najmä od Linekera čakal, že privedie zvrát a — výhru.

Garry Lineker to v Monterrey aj urobil. Počas necelej polhodiny „spasil“ Anglicko od futbalovej blamáže. Všetky jeho tri góly

lahodili oku diváka. Ukázal, že nie náhodou mu patrí titul najlepšieho strelca Anglicka 1985/86 za 40 gólov (30 z nich dal v lige, 10 v pohári). Tri góly Poľsku mu otvorili cestu aj k titulu najúspešnejšieho strelca mexického šampionátu.

— Bol to pre mňa veľký deň, — povedal po stretnutí. — Málokedy dosiahne hráč na majstrovstvách sveta hattrick. V kritickej situácii sme sa všetci v mužstve maximálne usilovali o zvrát v hre. Som rád, že o náš postup som sa pričínil svojimi gólmi.

Garry Lineker (narodil sa 30. 11. 1960 v Leicestri) vždy zdôrazňuje, že najväčší vplyv na jeho futbalovú kariéru mali rodičia. Od malička chodil s nimi na futbal, neskôr ho podporovali v tom, aby sa sám naučil dobre hrať. Najprv v škole, potom za Low Town, keď dorástol, prestúpil do druholigového Newcastle. Stade si ho už kúpil prvíligový Everton, ktorému je verný po dnes. Jeho cena nebola malá, ale Everton je bohatý klub a Lineker... dobrý hráč. Už pred mexickým hattrickom a titulom najlepšieho strelca (ďalšie dva góly dal v stretnutí s Paraguajom a jeden Argentine) sa o neho začali zaujímať popredné európske kluby, medzi inými aj FC Barcelona. Everton prvú ponuku odmietol a — Garryho cena vzrástla. Barcelona teraz za neho ponúka ešte viac...

Garry Lineker je veľmi produktívny hráč, inteligentný, prefikáň, má cit pre premieňanie gólových šanci, z čoho sa vie tešiť temer južanským temperamentom.

Napriek tomu má teraz po návrate z Mexika celkom nefutbalové plány. Na začiatok augusta si totiž naplánoval svadbu.

NAJLEPŠÍ? -FILHO!

Také šťastie, ako na Ing. Vojtechu Christova, ktorý pískal už svoj druhý Mundial, sa na Dušana Krchňáka zatiaľ ešte neusmialo. Hoci na listine rozhodcov FIFA je už takmer desať rokov a za sebou má nejednu skúšku ohňom. Tú najťažšiu určite počas semifinále stretnutia EFM medzi mužstvami Anderlechtu Brusel a Aston Villa v roku 1980, ktoré bolo vlastne akousi predohrou strašnej tragédie na bruselskom Heysel štadióne. Do seba sa pustilo vtedy 10 až 15 000 fanúšikov oboch mužstiev a bratislavský rozhodca musel tento zápas prerušiť viac ako na štvrt hodiny. Našťastie v Mexiku sa podobné výtržnosti nevyskytli a aj Dušan Krchňák si mohol krásu futbalu vychutnať do sytosti.

● Ako sa mu tohtoročný šampionát páčil?

— Bol to veľkolepý festival futbalu, hry, ktorá sa v Mexiku predstavila v tej najkrajšej podobe. Na mysli mám predovšetkým štvrtfinálové stretnutie medzi Brazíliou a Francúzskom. Ani sa nepamätám, kedy som naposledy také čosi videl a neverím, že podobný futbal čoskoro opäť uvidím. Netýka sa to pritom len technickej a taktickej vyspelosti všetkých hráčov, vysokých kvalít, ktoré v tomto súboji preukázali, ale aj ich prístupu, morálnych vlastností. Nikto z nich sa neznížil k hrubostiam, bol to vrchol zo všetkých stránok.

● Akiste aj preto nemal rozhodca tohto stretnutia príliš ťažkú úlohu. Viacerí jeho kolegovia však áno, najmä v zápasoch, v ktorých vybehli na trávnik reprezentanti Uruguaya a Paraguaya...

— To máte pravdu, hráči týchto mužstiev sa mnohokrát nezachovali športovo, hrali hrubo a vo svojich stretnutiach vytvárali rozhodcom mimoriadne ťažkú pozíciu.

● Ktorý z rozhodcov mexických majstrovstiev sveta sa vám svojimi výkonmi páčil najviac?

— Jednoznačne to bol Brazílčan Romualdo Arrpi Filho, skutočná osobnosť na trávniku. U hráčov si vedel veľmi rýchlo vytvoriť potrebnú autoritu, zápasy držal vždy pevne v rukách. Nenechal si od nich, ako sa hovorí, brkať na nervy a nerozpakoval sa dať žltú kartu ani Maradonovi.

● Stretnutia šampionátu ste sledovali ako každý iný divák, alebo ste sa na ne pozerali rozhodcovskými očami?

— Už veľakrát som si dopredu hovoril, že si futbal vychutnám konečne ako obyčajný divák, no po chvíli som sa do hry opäť tak

vžil, že bol zo mňa zase rozhodca...

● I napriek tomu ste sa však prostredníctvom televíznej obrazovky mali možnosť presvedčiť o tom, že niektorí vaši kolegovia sa dopustili pomerne vážnych chýb, čo spomalené zábery iba potvrdili. Neovplyvnilo to vaše rozhodcovské presvedčenie a neuvažovali ste nad tým, že by mala mužom v čiernom pri posudzovaní sporných situácií predsa len pomáhať technika?

— Nie, a to hneď z viacerých dôvodov. Napríklad sa mi už sta-

lo, že jednu spornú situáciu si viacerí experti prezerali z videozáznamu dve a štvrt hodiny, no ani potom sa vo svojich názoroch nezhodli. A ja som mal o tejto situácii rozhodnúť na ihrisku v priebehu zlomku sekundy! Ani technika teda nemusí vždy podať najlepší obraz o správnosti či nesprávosti rozhodcovho výroku, pretože ten sleduje situáciu z iného zorného uhla a kamera takisto. Je to teda otázka postavenia rozhodcu, ako on vidí celú situáciu, ale i jeho momentálnej dispozície, atmosféry na ihrisku. Rozhodcu treba preto brať ako každého iného človeka, ktorý sa na pracovisku, za volantom či hocikde inde takto zmýšľa. Percento chýb rozhodcov je však naozaj minimálne a v žiadnom prípade za nimi nemožno hľadať úmysel. Ide teda skôr o otázku dôvery. A osobne sa nazdávam, že ani v Mexiku nemali rozhodcovia v úmysle to či ono mužstvo poškodiť a že sa snažili podať vždy svoj najlepší výkon.

● Za sebou máte už spústu významných stretnutí a určite by ste si radi vyskúšali svoju píšťalku aj na majstrovstvách

sveta. Ako ste prežívali zápasy tohtoročného mundialu? Je to veľký rozdiel sedieť pred televíznou obrazovkou a viesť skutočný duel dvoch veľkých mužstiev?

— Určite, pretože niektoré situácie, ktoré vidno na obrazovke, síce rozhodca postrehnúť nemôže, ale na druhej strane má zase prehľad o tom, čo televízne kamery neukážu. A hlavne — televízia nikdy nedokáže sprostredkovať atmosféru, ktorá vládne na ihrisku.

● Ktorý z hráčov mexických MS vás upútal najviac?

— Samozrejme, Maradona. Predovšetkým svojou hrou, ale i tým, ako dával neustále najavo svoju skromnosť, lásku k deťom, snahu pomôcť najmä tým chlapcom a dievčatám, ktorí vyrastajú v takých istých chudobných a mnohoročných rodinách, ako vyrastal on. Avšak keby sa v stretnutí s Anglickom priznal, že prvý gól dal rukou, mohol túto svoju veľkosť ešte zvýrazniť — najmä z hľadiska k súperovi, rozhodcovi i divákovi.

(rum)

Ing. Vojtech Christov si ako jediný z Československa vyskúšal mexickú trávnu

Doma sa poriadne ešte ani neohrial a už sedel opäť v lietadle. Oproti ceste, akú absolvoval len pred pár dňami z dejiska tohtoročného mundialu späť do vlasti, bol však let z Košíc do Bratislavy iba akousi bežyznamnou epizódou. A hoci si jeho organizmus len pomaly privyká na osemhodinový časový posun a pôvodný denný režim, ochotne sa podelil s nami o svoje zážitky z najväčšieho sviatku svetového futbalu, na ktorý bude spomínať určite ešte veľmi dlho — Ing. Vojtech Christov, čs. rozhodca na tohtoročných MS vo futbale.

— Keď som sa dozvedel, že budem rozhodovať už na svojich druhých majstrovstvách sveta, bol som nesmierny šťastný. Ved' dostať takú dôveru, to je pre každého rozhodcu obrovská česť. Navyše Mexiko bola pre mňa neznámou a exotickou krajinou, na ktorú som sa veľmi tešil. Na druhej strane som sa však snažil na šampionát pripraviť čo najlepšie a veľa času som venoval nielen štúdiu pravidiel FIFA, ale aj fyzickej príprave. Behával som preto cez obedňajšie horúčavy a snažil som sa získať aj čo najviac informácií o klimatických podmienkach Mexika od svojho kolegu Ivana Grégra, ktorý tu rozhodoval v osemdesiatom treťom roku MS do 20 rokov. Konzultoval som aj s lekármi a doc. dr. Venglošom, aby ma v ďalekej cudzine náhodou niečo nezaskočilo. Do hlavného mesta Mexika, Ciudad de México, som priletel po šesťnásthodinovej ceste z Vranova nad Topľou cez Košice, Prahu, Amsterdam a Houston o jedenástej hodine v noci mexického času. U nás bolo sedem hodín ráno, takže môj prvý pocit z tejto krásnej krajiny bol skôr rozospalý, rozpačitý.

Trochu ma rozbolela aj hlava, veď sme pristáli v 2 200 metrovej nadmorskej výške, no zásluhu mal na tom aj značný smog, o ktorom som už predtým dosť počul. Cestou do hotela El Presidente, v ktorom

Rozhodcovia mundialu na výlete v okolí Ciudad de México. Ing. Christov v hornom rade štvrtý zľava.

MESIAC POD HORÚCIM SLNKOM

Joao Havelange odovzdáva Ing. Christovovi pamätnú medailu. Vľavo od neho H. Cavan, viceprezident FIFA a predseda komisie rozhodcov.

boli ubytovaní všetci rozhodcovia MS, ma prekvapilo obrovské množstvo áut, ktoré premávali po meste ešte aj v tejto nočnej hodine. V hoteli som dostal izbu na štrnástom poschodí a okolo jednej hodiny som sa uložil spať. Prvú noc som si však príliš neoddychol, pretože medzi tretou a štvrtou som sa prebudil na obrovský hluk. Pozrel som sa von oknom a na neďalekej ceste diaľničného typu sa valilo jedno auto za druhým. Na európske pomery niečo skutočne nezvyčajné. Z ďalších troch strán obklopovali hotel zase výškové budovy, takže už vopred som vedel, že s tréningom to nebude také jednoduché. Chýbala totiž zeleň, na ktorú som bol dovtedy zvyknutý. Na druhý deň ráno som sa stretol pri raňajkách s organizátormi. Privítali ma veľmi milo, privetivo, vedeli pochopiť, že človek má za sebou náročnú cestu a prichádza z ďalekej krajiny. Prvý týždeň nám však pripravili program od rána až do večera. Najskôr nás akreditovali, vystrojili a potom sme každý deň chodili na seminár, ktorý bol zameraný predovšetkým na ujednotenie výkladu pravidiel. Cez tento

seminár sme sa však všetci rozhodcovia aj dobre zoznámili, zblížili a vytvorili jeden kolektív. Neskôr na nás čakali previerky fyzickej pripravenosti, ktoré sa skladali z behov na 4X10 m, 50 m, 400 m a Cooperovho testu. V klimatických podmienkach Ciudad de México si to od každého vyžadovalo síce zvýšené úsilie, no celé previerky sa dali bez problémov zvládnuť. Okrem toho sme chodili každý deň aj trénovať do jedného z tréningových stredísk, pretože, ako som už spomínal, možnosti na to v okolí hotela neboli. Cesta autobusom trvala 30 až 40 minút, keď sme išli do lesa, tak 45 minút až hodinu. Po tomto úvodnom týždni sme mali program už voľnejší, pochopiteľne iba vtedy, ak sme necestovali na zápasy. Najčastejšie sme sa vyberali na prechádzky do mesta, ja poväčšinou so starými známymi Bulharom Dončevom, Rakúšanom Brummaierom, Belgičanom Ponnetom či Butenkom zo Sovietskeho zväzu. Všetci sme už vopred vedeli o tunajších črevných ochoreniach, preto sme sa snažili nepiť hocičo, ale len osvedčené nápoje z fľaš alebo plechoviek, ako napríklad Coca colu, rôzne citrónády a oranžády, či tretinkové šeststupňové pivo. To však iba po skončení zápasu, pretože dokázalo najlepšie uhasiť smäd.

Cez prestávku stretnutia sa mi najlepšie osvedčili naše vitamínové nápoje. Štvrtého júna som mal po prvý raz rozhodovať na mexickom šampionáte, a to stretnutie medzi mužstvami NSR a Uruguaja. Už deň predtým sme pricestovali z Ciudad de México do približne 240 km vzdialeného Querétara autom a ubytovali sa v hoteli, pri ktorom tentoraz zelené plochy nechýbali. V deň zápasu som sa išiel preto ešte pred raňajkami rozcvičiť a o desiatej bol odchod na štadión. Ten sa mi hneď na prvý pohľad veľmi páčil, bol úplne nový, riešený moderne, no trochu ma prekvapil jeho trávnik. Na európske pomery bol totiž príliš vysoký a ani hracia plocha sa nezdala byť taká rovná, ako sme na to zvyknutí u nás. Na poľudnie bolo veľmi horúco, slnko doslova pražilo, a tak som vedel, že absolvovať toto stretnutie v podmienkach Querétara, ktoré je ešte vyššie položené ako hlavné mesto Mexika, nebude vôbec jednoduché. Obavy som však z neho nemal, ani trému, no určitú predštartovú horúčku áno, tá sa dostaví vždy. Už čoskoro po tom, ako som odpísal začiatok stretnutia, sa objavili prvé hrubšie zákroky. Snažil som sa preto agresívitu hráčov stlmiť dobrým slovom, no ako sa ukázalo neskôr, nestačilo to. Vytiahol som preto dve žlté karty a v druhom polčase som ich už nepotreboval. Niektorí fanúšikovia sa domnievajú, že som ich mal udeliť už skôr, no podľa mňa to, či bude mať rozhodca stretnutie v rukách alebo nie, nezávisí od toho, koľko žltých kariet ukáže. Ved'

napríklad faul Dioga na Brehmeho, ktorý vyzeral na kartu, bol prífilmovaný, išlo tam v podstate o nadstavenie nohy. Navyše v stretnutí Škótsko—Uruguaj udelil rozhodca hneď v úvode dokonca červenú kartu, no práce mal aj napriek tomu veľmi veľa. Napokon, všetky zápasy Uruguaja boli podľa mňa pre rozhodcov mimoriadne ťažké. A ako som sa neskôr dozvedel od doc. Vengloša, za svoj výkon som dostal od delegáta FIFA pre rozhodcov dobré hodnotenie. Som však presvedčený, že nielen ja, ale aj všetci ostatní moji kolegovia sa snažili podať na majstrovstvách v rámci svojich možností a schopnosti vždy čo najlepší výkon. A či som veril, že po ďalších štyroch stretnutiach, v ktorých som tri razy rozhodoval na čiare a raz bol v úlohe štvrtého rozhodcu, dostanem ešte príležitosť rozhodovať ako hlavný? Osobne si dopredu na takýchto podujatiach nikdy nič neplánujem, o tom rozhodujú iní. Najdôležitejšie bolo pre mňa to, že som sa vôbec medzi 36 vyvolených rozhodcov dostal, veď napríklad aj taký skvelý rozhodca, akým je Voutrount, podobné šťastie nemal. Tohtoročný mundial mnohí porovnávali s predchádzajúcim šampionátom v Španielsku, hľadali jeho pozitíva i negatíva. Podľa mňa sa dá také niečo urobiť len veľmi ťažko, pretože nezvyčajné prostredie a klimatické podmienky Mexika zohrali tiež svoju rolu. Domnievam sa však, že kvalita jednotlivých zápasov bola približne na rovnakej úrovni ako pred štyrmi rokmi, jedine duel Brazília—Francúzsko ju prevyšoval. Stretnutia v skupinách boli podľa mňa kvalitnejšie v Španielsku, no v druhej časti mali zase lepšiu úroveň niektoré mexické zápasy. Celkove bol však tohtoročný šampionát vydateným podujatím, doslova oslavou futbalu a víťazstvom športu. Pre oko diváka priniesol množstvo pekných chvíľ a potvrdil, že futbal nezahynie, že má budúcnosť, ktorá spočíva vo vyspelej technike všetkých hráčov, v hre založenej práve na tejto technike v rýchlosti. Preto by sme mali aj my venovať pri výchove futbalistov pozornosť najmä týmto stránkam, aby nám vyrástli skutočné futbalové osobnosti. V Mexiku ich mal skoro každý kolektív, spomenúť môžem napríklad Maradonu, Eljaera či Belanova, ale môj obdiv patrí i ďalším. A všetci vyrástali na obyčajných „pláčičkoch.“ V Monterrey som videl napríklad v blízkosti hotela asi 15 či 20 nevelkých ihrísk, na ktorých mali možnosť naháňať loptu veľkí i malí. A práve toto nám dnes chýba, aj tu je jedna z príčin, prečo sme v Mexiku chýbali.

OSEMFINALE

Francúzsko —
Taliansko 2:0 (1:0),
Argentína —
Uruguaj 1:0 (1:0)

Hvizd rozhodcu Esposito dal signál k svetovej premiére. Prvýkrát sa totiž stalo v dejinách majstrovstiev sveta, že sa vo vzájomnom zápase stretli úradujúci majster sveta i Európy. Obe reprezentácie sa predtým na šampionáte stretli v roku 1978, vtedy sa Francúzi ujali vedenia už v 1. minúte gólom Lacomba, ale squadra azzurra dokázala zvrátiť. Z hráčov, ktorí nastúpili na štadióne v Mar del Plata, stáli teraz proti sebe opäť Scirea s Cabrinim a Bossis s Platinim.

Ktď je lepší, majster sveta alebo Európy? Prvá štvrtina nedávala žiadnu odpoveď, hráči oboch tímov sa príliš dobre poznajú a aj rešpektujú, nikto nechcel ísť do otvoreného boja, hviezdy na oboch stranách skôr čakali na náhodnú chybu súpera. A dopustili sa jej Taliani menovite kapitán Scirea. Jeden z najspôhlivejších futbalistov, ktorý s prehľadom dirigoval dovtedy obranu a dával signály k zahratiu ofsajd-taktiky. V 15. minúte to bol práve on, ktorý včas

nevybehol, lopty sa zmocnil jeho oddielový spoluhráč z Juventusu, Platini a Taliani sa prvýkrát na šampionáte dostali do situácie, že prehrávali. Museli zmeniť svoj zaužívaný spôsob hry, pustili sa do útoku. Čo zakrývať, v tejto činnosti naozaj neoslňali a ich bezradnosť bila do očí. Myslím si, ani sa im nepodarilo zastrašiť Francúzov s tým, že ich čaká nejaká drvivá ofenzíva, ktorej budú musieť čeliť. Práve naopak, Platiniho priamy kop horko-fažko chytil Galli, kým Fernandezova bomba opečiatkovala brvno. V tých fázach sa už ukázalo že obrana Talianska síce pozostáva z veľkých mien, ale ani zďaleka nie je taká pevná ako pred štyrmi rokmi.

Zlaté trio Francúzska (Platini, Giresse, Tigana) sa síce tu-tam blysko, ale trvalo nežiarilo, zaostalo za očakávaním. Vtedy sa však chopila kormidla „druhá garnitúra“ — Amoros, Battiston, Fernandez, ktorí potvrdili, že v skutočnom umení nezaostávajú za chýrečnejšími hviezdami. Boli to oni,

ktorí sa stali v tomto boji symbolickými vlajkonosičmi. Platiniho „výkon“ napokon ocenil aj tréner Michel a štvrthodinu pred koncom ho vystriedal. To sa Platinimu už dávno nestalo...

Pravda, aj obrovská horúčka si vyžiadala svoje a najmä v druhom polčase hráči javili neraz väčší záujem o vrecká s ľadom ako o loptu. Nebol to veľký futbal, Taliani v ničom nepripomínali kvalitu mužstva spred štyroch rokov a ani Francúzi nezahtali tak, ako sme im tleskali na Euro '84. Predovšetkým najväčšie esá žiarili poslabšie, ale... kým im aj takéto výkony stačili na bezpečný postup, bolo zbytočné v klimaticky náročnom prostredí vydávať viac síl. Napokon — hravosť a istá ležernosť je aj francúzska národná mentalita.

Pre taliansku tlač je typické, že v duchu južanského temperamentu reaguje na diánie neraz v krajných polohách. Čo napísali po prehre?

La Gazzetta dello Sport pod titulkom „Platiniovci poslali domov úbohého Talianska“: „Boli sme majstrami, teraz sme iba duchmi. Mužstvo sa poddalo priamo zahabujúcim spôsobom. Nereprezentovali sme dôstojne krajinu, ktorá obhajuje titul. Bearzot obetoval Di Gennara, postavil Baresiho, aby osobne strážil Platiniho. Videl niekto Baresiho? A propos, videl niekto ozajstného talianskeho hráča na ihrisku?“

Giancarlo De Sisti, 30-násobný reprezentant v televízii:

„Keby sme boli videli aspoň zvýšenú snahu. Nech ma nikto nepochopí zle, nechcel som byť svedkom lámania kostí, ale trochu tvrdosti pri zastavovaní francúzskych útokov by sa bolo zišlo...“ Ešte titulok z *Corriere*: „Koniec azúrového blufu.“

Viete, ako odporúčali pesimisti stretnutie Argentína — Uruguaj? „Vstup do 18 rokov prísne zakázaný!“ Mali na to aj pádne dôvody: Hrali proti sebe susedné krajiny, ktorých zápasy sú naozaj „zápasmi“; v ich stretnutiach v skupinách sa neraz iskrolo a Uruguaj pricestoval už do Mexika s prívlastkom najbezohľadnejšieho mužstva. Napokon aj jeho bilancia po zápasoch v skupinách bola odstrašujúca: dve červené a sedem žltých kariet. Bilardovci prišli iba s tromi žltými, ale o nich sa hovorí, že faulujú „múdrejšie“. Od susedov v každom prípade.

Uruguaj nastupoval s optimizmom. „Už doteraz sme ukázali svetu, že vieme hrať futbal a sme najlepším mužstvom v Južnej Amerike. Chceme sa dostať cez Argentínu, aby sme nesklamali dôveru našich priaznivcov. Ak zdoláme Argentínu, bude nás ťažké zastaviť.“ povedal pár hodín pred zápasom Enzo Francescoli.

Netreba tajiť, že od série brutálnych alebo nečistých zákrokov sa obávalo veľa ľudí, veď Uruguaj otvorene hlásal teóriu i vykonával prax zastrašovania súperov. Pravda, ani Argentínčania nemusia ísť po tvrdoš k susedom, takže „vo vzduchu bolo cítiť krv“, napísal by autor kriminálky. Našťastie — krvákov bolo málo, nie, nechcem hovoriť, že by sa oba tímy mohli uchádzať o cenu fair-play, ale počet faulov nepresiahol únosnú hranicu mundialu '86. Pikantériou je, že k prvému zraneniu prišlo v 11. minúte — obeťou bol jeden z fotoreportérov, ktorý sa nevedel za čiarou vyhnúť šprintujúcemu Gutierrezovi...

Pri sledovaní diania mal človek niekedy dojem, akoby sa hralo na menšom ihrisku

Svetová

Michel Platini dal dôležitý prvý gól proti svojim spoluhráčom z talianskej ligy. Po stretnutí odchádzal spokojnejší ako Bagni...

Trochu symbolická situácia — Rocheteau o krok pred Bergomim.

a hráčom sa nemôže poradiť uvoľniť a realizovať čosi z pôvodných herných predstáv. O niečo viac sa dalo od počiatku Argentínčanom, predovšetkým vďaka Maradonovi, ktorý sa v spleti nôh orientoval jednoznačne najlepšie. Pritom ho striedavo osobne strážil Bossio a Barros. Maradona sa však — aj potkýnajúci medzi nimi — javil v podstatne lepšom svetle ako Francescoli. Uruguajská desiatka sa nedokázala stať vodcovskou osobnosťou tímu, lebo Garre ho síce nenápadne, ale s precíznosťou metronómu zbavoval lopty. Aj uzemňoval...

Podľa priebehu nebolo najmenších pochybností, ktoré je lepšie mužstvo, ale majstrovstvá sveta už neraz potvrdili, že samotná prevaha bez gólového efektu je — ničím. Lebo behom niekoľkých sekúnd sa zahodené príležitosti môžu vypomstiť. Argentínčania vynechávali jednu šancu za druhou, čo proti Južnej Kórei Ruggeri hlavičkoval do siete, to išlo teraz nad; čím sa prezentoval Valdano proti Bulharom, to išlo vedľa. Napokon predsa len dali dohromady jeden úbohý gólik, ktorý mal v konečnom účtovaní cenu

Valdano a Maradona po víťaznom góle Pasculliho.

sláviť úspech. Na ihrisko prišiel Ruben Paz a sám dokázal viac vyzvierať argentínsku obranu ako ostatní spoluhráči dohromady. Že prečo hral iba niekoľko minút na mundiale, to by vedel povedať vari len Omar Borrás.

Postup Argentíny bol zaslúžený, lebo uká-

premiéra

zlata. Uruguajci oprávnenne smútili, lebo lopta sa dotkla kopačky Pereyru i Acevedu a odtiaľ sa odrazila k Pascullimu, hrajúcemu v Lecce: „Bolo to veľmi ťažké stretnutie. Uruguajci sa vrhali do súbojov s vehemenciou a odhodlaním. Myslím si, že my sme mohli vyhrať o tri-štyri góly, mali sme toľko šanci. Dúfam, že v najbližšom stretnutí budeme mať o to viac šťastia,“ povedal strelec jediného gólu. V závere sa Uruguaj snažil vyrovnať, ale hra bez nápaditosti nemohla

zala viac futbalového umenia. Argentína mala v zostave Maradonu, najlepšieho hráča mundialu vôbec. Proti tvrdým uruguajským obrancom sa dokázal tiež presadiť, nevyhýbal sa súbojom, netrpel chorobami hviezd, bol ozajstnou vodcovskou osobnosťou. „Víťazstvo nad Uruguajom nám dodá sebadôvery do ďalších zápasov. Mimochodom, takých silných šestnásť mužstiev v osemfinále MS ešte nikdy nehralo ako teraz,“ vyhlásil Maradona.

Uruguajský brankár Alves rieši nebezpečnú situáciu.

OSEMFINÁLE

Mexiko —
Bulharsko 2:0 (1:0),
NSR —
Maroko 1:0 (0:0)

Aj piaty štart bez úspechu

Jordanov (vľavo) síce zastavuje Sancheza, ale Mexičania boli úspešnejší a Bulharsko ani v piatom štarte na MS nevyhralo.

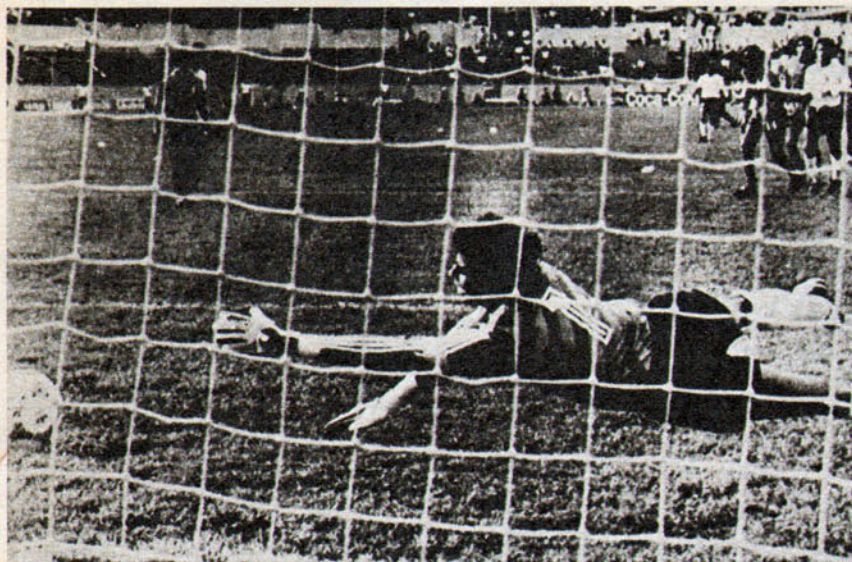
Bulharskí futbalisti, ktorí hrali v A skupine v spoločnosti dvoch ostatných majstrov sveta — Argentíny a Talianska — si cestu do osemfinále vybojovali predovšetkým vďaka prekvapujúcej remíze s Talianskom. Ale tak ako oni zaskočili úradujúceho majstra sveta po vcelku jednostrannej hre „krutým žartom“ Sirakova, ako označila v titulkoch talianska športová tlač gól tohto hráča päť minút pred koncom stretnutia, rovnako zaskočil Bulharov gól Kim Jong-Boa v 70. minúte stretnutia s J. Kóreou. Ináč sa mohli tešiť z vôbec prvého víťazstva pri doterajších piatich štartoch na svetových šampionátoch. Dva body im však predsa stačili na postup do druhého kola, kde im žreb

prisúdil zverencov trénera Boru Milutinoviča — Mexiko.

Ťažko povedať, či mohli dostať ľahšieho súpera. Domáci futbalisti aj keď v skupine zvíťazili, výkonmi príliš nepresvedčili. Odborníci vyslovovali názory, že mužstvu chýba stredová formácia — srdce mužstva.

Snáď aj preto si tréner Bulharov Ivan Vucov dovolil vyhlásiť, že nastupujú s cieľom zvíťaziť, že nechcú premárniť ponúknutú šancu.

Naozaj nemali čo stratiť, mohli iba získať. A v športe sa majú takéto šance naozaj využiť. Pravda, iné je želanie a iné to, čo chceme realizovať na ihrisku. Mužstvo okrem úvodného stretnutia s Talianskom sklamlalo. Čakalo sa, že po dvoch slabých

Nechýbalo veľa do konca, keď Matthäus vystihol dieru v mure a prekonal marockého brankára Ezakiho.

výkonoch s Južnou Kóreou a Argentínou zmobilizuje sily na hodnotnejší výkon. Navyše ak ďalší postup zaručovalo iba víťazstvo. Zostalo však iba pri želani.

Mexičania sa ako prví prebojovali do štvrtfinále. Od začiatku súboja s Bulharskom nedali pochybovať nikomu zo 114 000 divákov na Aztéckom štadióne a miliónom milovníkov futbalu pri televíznych obrazovkách, kto je pánom na trávniku. Vyvinuli veľký tlak, vytvorili si územnú prevahu, ale obrana Bulharov pracovala spoľahlivo. Dobré chytal aj brankár Michajlov, ktorý kryl nebezpečnú strelu Sancheza z voleja o niečo neskôr aj keď s dávkou šťastia reflexívne nohami vyrazil prudkú strelu toho istého strelca. Žiaľ, stredová formácia a útok takmer neexistovali. Mexický brankár bol bez práce.

V 35. minúte však padol gól, na ktorý sa nezabúda. Po kombinácii s Aguirrem dal ho prekrásnym volejom Negrete. Ani druhý polčas nepriniesol obrat. Ba naopak už o 7 minút po otvorení hry dal obranca Servin po rohovom kope nechytateľný gól. Bulhari si za celý zápas nevytvorili nebezpečnú gólovú šancu. Dôvod bol celkom jednoduchý: v útočnej fáze boli bulharski futbalisti bezradní. Už v strede poľa rozohrávali pomaly a nepresne, takže aj vysunutí hráči Mexika sa pohodlne stačili vrátiť a obsadiť priestor pred Lariosom. Ak v tomto stretnutí možno hovoriť o lepšom výkone, tak iba o kapitánovi Dimitrovovi a brankárovi Michajlovovi, ostatní zaostali za svojimi výkonmi najmä z kvalifikačných stretnutí.

Mexickí futbalisti hrali s obrovským nasadením a veľmi dobre. Vydžrali v nasadenom tempe celé stretnutie. Ich prechod do útoku bol rýchly, nebezpečnejší a často zakončovaný presnou a tvrdou strelbou. V tomto stretnutí vynikajúco zahrali najmä Sanchez, Aguirre a Negrete.

Bulharsko s Mexikom zohralo na svetových šampionátoch svoj šestnásty zápas, zatiaľ bez výhry... Po tomto stretnutí tréner Ivan Vucov povedal: „Chceli sme hrať útočný futbal, ale nevedeli sme to. Súper bol nad naše sily. Doma v pokoji budem musieť všetko dôkladne rozobrať.“

Tréner Bora Milutinovič hodnotil hru svojich zverencov ako dovtedy najlepšiu, no myšlienkami už bol pri ďalšom súperovi — mužstve NSR.

v skupine. Vyhupla ich tam remíza s Poľskom a Anglickom a prekvapujúce, ale jednoznačné víťazstvo nad Portugalcami. Pritom väčšina odborníkov im pri súperoch zvučných mien prisudzovala štvrtú priečku. Svoje názory však museli meniť. Veď Poliaci i Angličania aj keď boli v stretnutiach o niečo lepší, nakoniec sa tešili aj z jedného bodu. Portugalci nechtiac repšpektovať kvality afrických futbalistov a prispôsobiť tomu spôsob hry, museli predčasne balíť kufre. Prehrali 3:1 po najkvalitnejšej hre Maroka na šampionáte.

Úspechy nie sú náhodné. Sú výsledkom práce brazílskeho trénera Josého Fariu, ktorý už roku 1984 položil základy súčasného kolektívu, zdokonaľoval jeho hru, vštepoval svojim zverencom pri ich prirodzenej rýchlosti a pohyblivosti techniku a zmysel pre hernú disciplínu.

Mužstvo NSR, ktoré nehralo v skupine v najlepšej pohode, má okrem iného jednu vzácnu vlastnosť — je typickým turnajovým tímom, ktoré vie cieľavedome ísť za vytýčenou metou. A to aj takým spôsobom, ktorý futbalového fanúšika vôbec nepoteší. Preto

s takou horúčavou na akú me my zvyknúť, — vyhlásil pred stretnutím. A naozaj ortuť teplomeru sa v čase stretnutia vyšplhala až k 40 stupňom Celzia. Maročania preto hrali pomaly, do šírky, len aby zápas trval čo najdlhšie, teda aby sa predlžovalo. Hráči NSR sa tiež snažili predovšetkým nedostať gól, počítajúc s tým, že naopak, im sa ho podari vsietiť. Pozorne strážili nebezpečných hráčov Maroka Burdabalu, Krimaua a Timumiho. Nízku úroveň stretnutia ešte znehodnotili časté fauly z oboch strán.

Striel na bránu bolo ako šafránu. V prvom polčase mal dve šance Rummenigge — v prvom prípade zle trafil loptu a tesne pred koncom polčasu mu brankár Zaki reflexívne vyrazil loptu z bránkovej čiary. V druhom polčase NSR trochu zvýšila tlak, ale opäť Rummenigge a Alofs šance nepremenili. Gól nedal Matthäus dokonca ani po samostatnom úniku tri minúty pred koncom. Tréner Beckenbauer označil za neschopnosť, ak takí útočníci ako sú v jeho kádri, nevedia z piatich čistých šanci premeniť ani jednu. Vyslobodenie prišlo až

Najslabší zápas

Už dlho pred odchodom na svetový šampionát si marockí futbalisti dali sľub, že urobia všetko, aby sa pred osemnástym júnom nemuseli vrátiť domov, čo značilo postup zo skupiny. No aj keď v ostatných rokoch je futbal v tejto africkej krajine na výslni — na čom má výraznú zásluhu nadšenec futbalu minister mládeže a športu Abdal Latíf Samlali — Maročania nepočítali, že ich postup bude korunovaný takým úspechom, prvým miestom

aj pred stretnutím s Maročanmi zostalo, ako sa hovorí, „na zemi“.

Tréner Beckenbauer po prvýkrát na šampionáte postavil od začiatku Rummeniggeho, spoliehajúc sa, že jeho skúsenosti budú platiť na menej ostrieľaného súpera.

Oba tímy nastupovali na ihrisko teda nie s myšlienkou čo najlepšie hrať, ale zvíťaziť.

Tréner J. Faria do svojho taktického plánu dokonca pojal aj vysokú horúčavu „Súper sa bude oveľa horšie vyrovnávať

dve minúty pred koncom z trestného kopu zo vzdialenosti vyše tridsať metrov, keď Matthäus sice peknou strelou — ale po škôlčkej chybe pri stavení múru — prekonal brankára Zakiho.

Stretnutie bolo sklamaním aj pre tých sotva 12 000 divákov (najmenšia návšteva na šampionáte). Najmä hráči NSR v ňom demonštrovali futbal, ktorý vyháňa divákov z futbalových tribún.

Rummenigge sa proti prekvapujúco dobrým Maročanom tiež nepresadil. Zľava L. Chalífa (2), Biaz (4), vzadu Briegel, Rummenigge a Völler.

OSEMFINÁLE

Brazília —
Poľsko 4:0 (1:0),
ZSSR — Belgicko
3:4 (2:2, 1:2)

Pomohlo pivo?

Niektoraz povedal, že nič sa nešíri tak rýchlo ako zlé správy. Presnejšie — klebety. A v tomto smere nebola výnimkou ani Guadalajara, navyše, keď sa senzáčka týkala popredných futbalistov. Absolútny nedostatok diskretnosti pocítili Casagrande, Careca a Alemão. Čo sa vlastne prihodilo?

Troch vynikajúcich Brazilčanov objavili fotoreportéri miestnych novín v nočnom lokále a, samozrejme, na druhý deň sa objavila v novinách aj ich fotografia. Na nej Casagrande a Alemão s pivom v ruke povzbudzovali tančiaceho Carecu. Nie je žiadnym tajomstvom, že Brazilčania radi tancujú, hocikde, aj na štadióne. Ak sa stretnú traja fanúšikovia, už je hotový orchester, bubnujú, trúbia a kolia sa v rytme samby. Pravda, to isté už nemajú radi u svojich futbalových idolov, od ktorých čakajú skôr skvelý tanec okolo lopty a súpera na trávniku. Priestupok trojice tak pobúrili fanúšikov, že sa hŕne pobrali k sídlu výpravy hráčov a žiadali si vysvetlenie. Situácia sa stávala trápnu, takže José Maria, zástupca vedúceho celej výpravy musel vyliezť na strechu auta, požičať si od policajtov hlásnu trúbu a vysvetliť, že hráči dostali v ten deň od trénera Santanu voľno do jedenástej večer, aby sa trochu relaxovali. Dodal však, že všetci hráči boli v danú hodinu doma a — triezvi. „No a keď si vypili pohár-dva piva, čo sa stalo? V mojich časoch nikoho nezaujímal, kto koľko pil, predsa sme vedeli hrať futbal,“ snažil sa upokojiť fanúšikov.

O prípade sa dozvedeli aj Poliaci a Smolarek neskôr so smiechom povedal, že ráтали s väčším množstvom pív, inak by predsa trojica musela zbadať, že ich fotografujú a v takom prípade by sa asi filmy vyvolávali inde ako v laboratóriu... Poliaci išli tak ďaleko, že aj taktiku postavili na predpoklade väčšieho príjmu alkoholu. Vychádzali z toho, že Brazilčania si budú musieť dobre rozdeliť a šetriť sily, by im vystačili na celý zápas, čiže úlohou Poliakov bude diktovať vysoké tempo a unaviť „pivárov“. Keď bomba Karasa trafila brvo Carlosovej brány, samba v hľadisku stíchla, akoby mala udrieť posledná hodina trojnásobných majstrov sveta. Šťastie sa v tých úvodných 15 minútach obrátilo tvárou

Hviezda poľského tímu Boniek sa proti Brazilčanom nepresadil. Na snímke sa snaží obísť čierneho Oskara.

Edinhovi už Tarasiewicz v streľbe nezabránil

k Brazílii, prežili tlak a pri jednom rýchlym protiútoky dokázali zastaviť Carecu len faulom v šestnástke. Práve Carecu! Od toho okamihu Brazília ovládla hru, bránila so siedmimi hráčmi, s toľkými aj útočila.

„Hneď som vybadal, že sme sa chytli do vlastnej pasce. Súper behal, mal som pocit, akoby každý jednotlivec mal dvojicu pľúc, kým pre nás akoby vzduchu ubývalo,“ povedal po stretnutí Z. Boniek.

Careca bol vo všetkých štyroch góloch, najkrajší bol tretí. V Riu, na Copacabane, kde sa ešte nehrá na profesionálnej báze,

po takom góle mladí Brazilčania pobožkajú loptu a skončia hru. Aby mali dobré spomienky na ten deň...

Autorom štvrtého gólu z penalty bol Careca a keď 25-ročný hráč po góle znázornil tancom prilet orla do hniezda, Damoklov meč mu prestal visieť nad hlavou. Pri príchode víťazov do hotela ich pred vchodom čakala plná debna piva. Takto dali fanúšikovia bodku za prípadom, zároveň navrhli, aby sa Careca pred každým zápasom posilnil — pivom...

V Poľsku po prehre nezavládol smútok, skôr nespokojnosť s celkovým pojmom hry. Iróniou osudu Poliaci najlepšie zahrli práve proti Brazílii. Noviny vytýkali trénerovi Piechniczekovi, že neskoro zaradil do zostavy Tarasiewicza, ktorý bol potom najlepší, ani zloženie obrany vraj nebolo optimálne. Príliš veril rutínom a mladí zohrievajú lavičku.

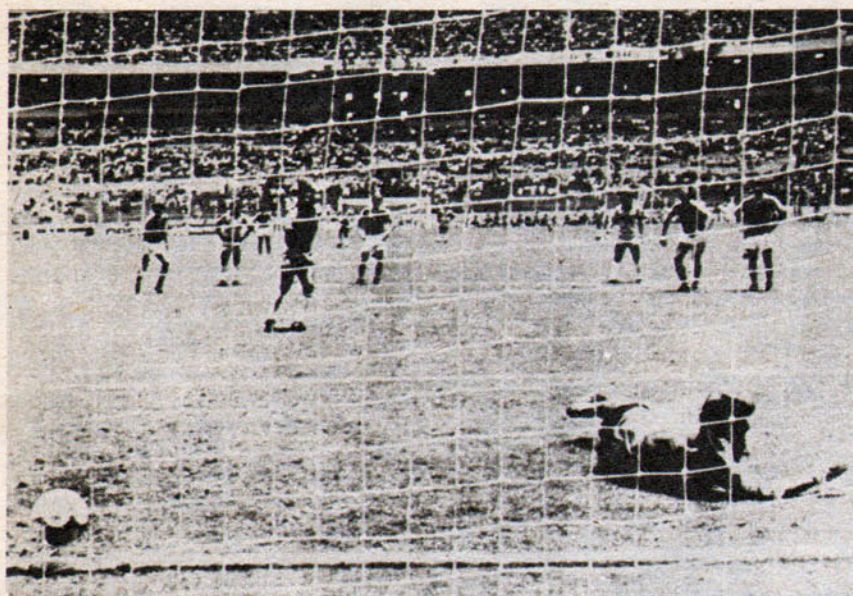
Góly zaváňali ofsajdom

V stretnutí ZSSR—Belgicko akoby nastupovali proti sebe Dávid s Goliášom. Zborná ZSSR prišla na štadión slávobránou, kým Belgicko symbolickým bočným vchodom za tretie miesto v skupine. Zverenci Lobanovského boli vysokými favoritmi nielen preto, lebo sa stali víťazmi skupiny, ale udivili predovšetkým skvelou hrou a natoľko si získali srdcia mexických fanúšikov, že ich početný tábor prišiel povzbudzovať na štadión so sovietskymi zástavami a na transparentoch namiesto Viva Sanchez! boli nápisy Viva Blochin!

„Hrali sme ľahko, bez námahy a čoskoro sme sa dostali do takej prevahy, že bolo iba otázkou času, kedy sa belgická obrana zrúti a my ujdeme o dva—tri góly. Keď Belanov vsietil nádherný prvý gól, všetko sa zdalo v naprostom poriadku, kto by si bol vtedy pomyslel, že tento deň nebude patriť nám...“ — povedal Anatolij Demjanenko, kapitán zbornej.

„Sovietski hráči mali naozaj výraznú prevahu, ale už po štvrthodine som cítil, keď budeme hrať stále disciplinovane, nič sa nám nemôže stať. Presne to isté nám povedal v prestávke aj tréner G. Thys.“ (Enzo Scifo po zápase.)

Pravda, na ihrisku tomu celému pozápasovému teoretizovaniu predchádzala ozajstná futbalová bitka s množstvom dramatických okamihov, ktoré dvíhali divákov zo sedadiel. Vyrovňavajúci gól Scifa bol ukážkou pohotovosti a prehľadu pred bránou, ale sovietsky tím ešte raz dokázal svoje kvality a ujal sa vedenia. Ani Belgičania

Careca korunoval svoj výkon štvrtým gólom z penalty

však nerezignovali, ale bez rozhodcovskej chyby by sotva boli vyrovnali a vytvorili si pôdu na celkový triumf. Ako sa to vlastne stalo? Trinásť minút pred koncom sa De-bolt motal s loptou na vlastnej polovici a pred napádajúcimi útočníkmi zbranej odkopol loptu dopredu. „Azteca“ po 50-metrovom lete pristála na hrudi Ceulemansa, stojaceho aspoň tri metre v postavení mimo hry. Keďže nepočul hvizd rozhodcu, z dvanástich metrov prekonal Dasajeva. Demjanenko si na situáciu spomína takto: „Ceulemans prevzal loptu aspoň v trojmetrovom ofsajde. Nechceli sme veriť ušiam a očiam, keď Fredriksson ukázal na stredový kruh. Som presvedčený, aj Ceulemans vedel veľmi dobre, že gól dal z ofsajdu a radoval sa len tak napoly.“

Áno, prešlo niekoľko sekúnd, kým sa Ceulemans začal naozaj radowať z gólu, ani on neveril, že ho rozhodca uzná. V predĺžení boli Belgičania na koni. Cítili, že brankár Pfaff má veľký deň, Gerets svojou bojovnosťou bol ostatným spoluhráčom akoby dopingom, belgickí obrancovia sa prekonávali v obetavosti. Na druhej strane sovietska obrana, najmä v strede, neraz zahala a svedomie Kuznecova či Bessonova

pri odvracaní centrovovaných lôpt určite nemôže byť čisté. Keď Belanov svojím tretím gólom znížil na 3:4, ešte skrsla nádej, ale času zostávalo málo.

„Päťou som sa snažil vyraziť Belanovovu bombu, ale bola taká prudká, že mi skoro vyvrátila ruku. Od prvej minúty som veril spoluhráčom a neklesal som na duchu ani pri dvojnásobnom vedení ZSSR. Zo zadných pozícií som videl obrovskú chuť i nadšenie našich a takýto kolektív jednoducho nemôže prehrať.“ (Jean-Marie Pfaff po zápase.)

„Toto belgické mužstvo sa dnešným výkonom zaradilo medzi najlepšie tímy Mundialu '86. Som presvedčený, že nepovedalo posledné slovo...“ (V. Lobanovskij po stretnutí.)

Po skončení oficiálnej tlačovky sa spustil prudký letný monzún a obaja tréneri s hŕstkou novinárov vyčkávali pod terasou štadióna. Thys pokojne vyčkával, ale Lobanovskij po krátkom čase vykročil do dažďa. Vieme si predstaviť, čo sa asi odohrávalo v jeho duši a prudký lejak mu pomáhal schladieť rozbúrenú myseľ. Určite nerátal — po exhibičných výkonoch v skupinách — s „rýchlou smrťou“ v osemfinále. Taký je už však šport. Futbal.

V nekompromisnom súboji s belgickou obranou padá Zavarov

OSEMFINÁLE

Anglicko—
Paraguaj 3:0 (1:0),
Dánsko—
Španielsko 1:5 (1:1)

Linekerov nos na góly

Anglickí obrancovia Martin (vľavo) a Stevens (vpravo) zastavujú paraguajského útočníka Cabañasa.

Naše mužstvo sa rozohralo a chytilo formu v pravý moment“, Bobby Robson, tréner Anglicka.

„Hrali sme to, na čo sme mali“, Cayetano Re, tréner Paraguaja.

Súdiac podľa vyhlásení trénerov, výsledok zrkadlil úroveň hry, momentálnu formu i ambície súperov. Lenže od tohto zápasu sa rozhodne čakalo viac. Vystihol to aj náš rozhodca Ing. Vojtech Christov, ktorý figuroval v ňom ako štvrtý, náhradný rozhodca: „Zápas patrilo do kategórie priemerných.“

Nad tento rámec vynikol jediný — kráľ anglických strelcov Gary Lineker. Keď nastriegal poľskému brankárovi Mlynarczykovi tri góly, hýril šťastím: „Cítim sa ako v siedmom nebi, ako keby som sa vznášal v oblakoch. Je vôbec možné streliť tri góly v takom krátkom časovom rozpätí a v takom dôležitom zápase?“

Dvadsaťpäťročný strelec Evertonu v uvedenom stretnutí potreboval 28 minút na klasický hattrick. Hoci rozdával vôkol seba úsmevy a šťastné komentáre, nepredpokladal, že už v nasledujúcom stretnutí môže sa vžiť do rovnakej úlohy. A kto hovie, či by

opäť nezaznamenal hattrick?! Paraguajskému brankárovi Fernandezovi poslal vitzitku dva razy, pričom v čase druhého gólu, ktorý padol z „jeho priestoru“ tesne pred bránkou, bol ošetrovaný mimo ihriska...

Kráľ strelcov anglickej ligy potvrdil svoj formát. V Mexiku sa stal miláčikom nielen anglických „fans“, ale všetkých objektívnych divákov. Góly sú predsa korením futbalu. Lineker po vytriezvení z gólového opojenia sa zdôveril.

„V športe to už tak býva, raz vás chvália, inokedy zatracujú. Ja svoje góly pokladám za odpoveď na kritiku za naše nepresvedčivé výkony v úvodných zápasoch. A ak mám byť úprimný, v mužstve, ktorému sa darí, nie je ich také ťažké strelieť.“

Kolíška futbalu prežila osemfinále. Juhoameričania nezopakovali výkon zo stretnutia s Belgickom. Nevyužili v úvode zápasu hrubú Butcherovu chybu po malej domov, začali hrať komplikovane, bojazlivo a hlavne — chybal im útočník s takým nosom na góly, aký prejavil Lineker. Tomu 50 000 divákov vďačne zatlieskalo.

Ako domček z karát...

M. Laudrup sa vôbec nepresadil proti tvrdej španielskej obrane. Zlata Goicoechea, Camacho, Laudrup, Elkjaer-Larsen a Victor.

sme videli na MS, a prihral od postrannej čiary na vlastnú šestnástku nabiehajúcemu Butragueňovi, čo priviedlo korekciu stavu na 1:1, každý sa v duchu spýtal: Ako draho vyjde táto ľahkomyselnosť? Úvod druhého polčasu nenasvedčoval, že Olsenova chyba podlomila sebavedomie a pohodu favorita. Sám Preben Elkjaer, ktorého pre povestnú pribojnosť volajú spoluhráči bizónom, sa dva razy skvele uvoľnil. Prvú bombu chytil

výborný brankár Zubizarreta, druhá preletela až k divákovi. A potom nasledovalo dejstvo, aké nik nečakal. Jeho hrdinom bol ľahkonohý, bystrý španielsky útočník Butragueño. Doslova koncertoval v priestore pred dánskou bránkou. Bol v stálom pohybe, nezvyčajne akceleroval, lopta sa mu doslova lepila na kopačky a bolo jedno, či strieľal ľavou, pravou alebo hlavičkou. Takmer 40 000 divákov na štadióne

v Queretáre a stámiľóny pri televíznych obrazovkách videlo gólový koncert, ktorý len tak ľahko nevypchá z pamäti. Dvadsaťdvaročný útočník Realu Madrid dal štyri góly a „obstaral“ aj piaty, keď po faule naňho Goicoechea premenil jedenásku. Hrdina zápasu prežival jedinečnú katarziu: „Bol to najväčší deň mojej štvorročnej profesionálnej kariéry. Nejde mi o to, aby som sa stal kráľom strelcov, v Mexiku sú lepší hráči ako ja. Hlavným cieľom je, aby Španielsko postúpilo čo najďalej. Dáni sa dopustili chyby, že stálym útočením oslabili obranu. To nám umožnilo podniknúť rýchle protiútoky.“

Madrid a Barcelona oslavovala, Kodaň smútila. „Táto prehra je pre mňa veľkým osobným sklamaním,“ zavzdychal tréner Sepp Piontek. Keď sa ho spýtali na príčinu veľkého zlomu, odvetil: „To by ste museli poznať dánsku mentalitu. Už keď sme viedli 1:0, začal som sa strachovať. Dánsky hráč v takej chvíli nevie strážiť výsledok, naopak chce ukázať, čo všetko dokáže... Prehrali sme vlastnými chybami.“ Dotieravi novinári mu vyčítali, či nebolo lepšie prehrať s NSR a potom natrafiť na Maroko... „To sme mali zámerne prehrať? Dáni hrajú so srdcom, nie s mozgom. Nevedia kalkulovať!“

Španielsko sa druhý raz v tesnom slede stalo osudom severanov. V semifinále ME '84 prehralo až na pokutové kopy, teraz utrpelo debakel. Hviezdy z Juventusu, Bayernu, Feyenoordu, Anderlechtu, Verony a Manchestru United sa museli skloniť pred nadšeným kolektívom a — hlavne disciplinovaným — výkonom Južanov. Bol to ôsmy vzájomný zápas Dánska a Španielska a nepriaznivá bilancia severanov sa prehĺbila: 1 víťazstvo, dve remízy, 5 prehier, skóre 9:16. Útechou pre vypadávajúceho boli priaznivé komentáre. Za všetkých Franz Beckenbauer: „Vynikajúci zápas zo

V stretnutí s Dánskom sa zaskvel Butragueño, autor štyroch gólov. Na snímke dáva hlavou v poradí druhý gól.

všetkých stránok, jeden z najlepších na šampionáte. Ukázalo sa, že na MS nerohoduje vždy krásna hra, ale tiež efektivita výkonu.“

„Nestratili sme žiadny drahokam zo svojej koruny,“ utešoval sklamaných spoluhráčov Jesper Olsen. Nuž, prvá účasť Dánska na MS zanechala rozpaky. Po vynikajúcom úvode nasledoval debakel v prvom kole k. o. systému. Dojmy sú veru prchavé...

ŠTVRŤFINÁLE

NSR
—
Mexiko
0:0
na jedenástky 4:1

„Žiť, alebo umrieť“

„Som hrdý a zároveň nesmierne šťastný, že sme spolu s mužstvom dokázali pripraviť toľko skúšanému národu niekoľko radostných hodín,“ povedal po víťaznom stretnutí Mexika s Bulharskom Bora Milutinovič, juhoslovanský tréner usporiadateľov MS a pokračoval: „Čo príde teraz, to už je navyše, môžeme postúpiť aj cez beckenbauerovcov, ale rovnako s nimi aj prehrať. Nie my sme najlepším mužstvom mundialu, dúfam, že to chápajú aj naši fanúšikovia, ktorým ďakujeme za doterajšiu ohromnú morálnu podporu v hľadisku.“

Bora Milutinovič posudzoval situáciu triezvo, a ako sa ukázalo, prezieravo múdro. Lenže fanúšik zostane vždy iba fanúšikom a maximalistom v požiadavkách. Pre neho od obľúbeného mužstva niet lepšieho, po víťazstve očakáva opäť — víťazstvo. Darmo sa odborník snaží navodiť atmosféru racionálneho chápania vecí, fanúšik, a mexický obzvlášť, sa na futbal pozerá vždy hlasom srdca a nie rozumu. Milutinovič a jeho hráči sú si vedomí skutočnosti zrejme pobledli, keď vo vypredanom hľadisku sa hemžili transparenty s nápismi: „Vida o muerte!“ (Žiť alebo umrieť). Z agentúrnych správ vysvitlo, že jeden (naozaj „iba“ jeden) mexický divák nezniesol prehru a guľkou do hlavy sa zastrelil.

Mexickí futbalisti sa vrhli do zápasu s takou vervou, akoby slová na transparentoch brali absolútne vážne. Nešetrili seba ani západonemeckých súperov a jednou z prvých obetí bol obrovitý Briegel — čo už samo hovorí za seba. Po niekoľkých minútach K. H. Förster a spol. zistili, že z mexických akcií hrozí viac dymu ako ozajstného ohňa a postupne otupovali ostré mexických útokov. Je pravdou, že v monterreyskom kotle to vrelo až do poslednej minúty, ale Mexičania boli stále a stále krotkejší. Ich útoky neboli vyslovene nebezpečné pre Schumacherovu bránu a keď vybadali, že

NSR pomerne bezpečne kontroluje hru, oni sami strácali kontrolu — nad sebou. Zbytočne faulovali, sácali aj vtedy, keď to vonkoncom nebolo nutné, neuvedomujúc si, že každé prerušenie plynulosti hry nahráva rutinovanejšiemu súperovi. Asi 12 minút pred koncom prišlo k zaujímavej situácii. Sanchez sa predribloval popri postrannej čiare až do priestoru 16-ky, Jakobs ho v pokutovom území najprv odsotil a potom získal loptu. Rozhodcova pišťalka zostala však nemá. Bolo priam

zákonitné, že Sanchezovi sa raz musia vypoistiť teatrálné kúsky, ktorými simuloval ustavičné fauly a zranenia, aby vzápätí veselo hral ďalej. Na mundiale sa ocitol možno častejšie na nosidlách ako v gólových príležitostiach. Ani v stretnutí s NSR nepoďával nadpriemerný výkon, ale pri spomínanej akcii sa blysol a bleskurýchlo sa dostal do šance. Jakobs ho naozaj fauloval, ale rozhodca Díaz, poučený Hугоvými kúskami v predchádzajúcich zápasoch, iba kývol, aby sa hralo ďalej...

▲ Vzdušný súboj Rummeniggeho s Negretem.

◀ Obrovská radosť hráčov NSR — ich gestá hovoria jasnou rečou: Sme v semifinále. Zláva Allofs, Eder, Völler.

Mexické nádeje na víťazstvo ešte viac poklesli po odchode zraneného rozohrávača Boya, vtedy v ich drese už naozaj chýbal hráč, ktorý by vedel stmeliť a usmerniť ostatných na trávniku. Iskierka nádeje, ktorá sa Mexičanom ponúkla po vylúčení Bertholda, však čoskoro zhasla, lebo nekompromisný a spravodlivý rozhodca Díaz z Kolumbie ukázal červenú aj Aquirreovi — to však už bolo v predĺžení.

Predĺženie. Penalty. Kým v riadnom hračom čase i v predĺžení bol boj medzi oboma tímami rovnocenný, pri jedenástkach sa ukázal rozdiel — v medzinárodnej rutine a v chladnejších hlavách hráčov Nemeckej spolkovej republiky. Popri bledých a nervózných a stále sa prežehnávajúcich Mexičanoch pôsobili akôr ako naprogramované roboty. Ak už nedáš gól z akcie, premeň aspoň jedenástku — tak znel zákon mundialu '86. A zverenci Beckenbauera tento zákon dodržali do poslednej bodky. Preto postúpili.

ŠTVRŤFINÁLE

Španielsko 1:1
Belgicko (1:1, 0:1)
na jedenástky 4:5

Pred štyrmi rokmi mu to nevyšlo. Teraz áno. Nikto pritom nemôže povedať, že náhodou. Zápas so Španielskom mal pravú futbalovú atmosféru. Tretinu zo 45 000 divákov tvorili Španieli. A keďže aj Mexičania boli viac naklonení Córdézovým potomkom, štadión po celý čas šumel ako búrlivé more. Symbolizovali ho aj vlny v hľadisku, ktoré vyvolávali postupne vstávajúci diváci. Hoci gólov padlo málo, vzruchu bolo dosť. Obrany však stáli na pevných nohách, chyby nerobili, takže tanec útočníkov v priestore šestnástky čo ako efektívny sa minul účinkom. Najmä keď brankári lietali ako včeličky. A tak sa po vyčerpávajúcich 120 minútach opäť prihlásilo o slovo jedenástky.

V prvej sérii Señor a Claesen premenili, v druhej sa mladý Španiel Eloy chytá za hlavu, keď smer jeho strely Pfaff vystihol. Darmo Chendo, Butragueño a Víctor vymietali pavičky v pravom hornom rohu, Belgičania Scifo, Broos, Vervoort a van der Elst mali pokojné nervy a životnú šancu nepustili z rúk. Vzápätí sa ocitli v klubku šťastných spoluhráčov. Hrdinom bol najmä brankár Pfaff. Pri oslavách komentoval jedenástkový rozstrel dosť sebavedomo: „Vedel som, že musím chytiť aspoň jednu strelu. Bol som totiž presvedčený, že naši strelci budú stopercentne úspešní. Snažil som sa brnkáť na nervy Španielom tím, že som chodil do bránky na poslednú chvíľu a stále si niečo opravoval. Proti mladému Eloyovi to vyšlo.“ Popularita tohto brankára sa prirovnáva v Belgicku až k menu fenomenálneho Eddyho Merckxa. Jemu aj spoluhráčom poslali telegram kráľ Baudouin, premiér Martens, štyria ministri a ďalší politici. Aj z toho vidíme, ako ďaleko za hranice športu siahla víťazstvo na najväčšej futbalovej scéne sveta.

Nervy drásajúci rozstrel

Dajme slovo najpovolanejším. Cítiť sice z neho emocionalitu zápasu, ale boli to oni, ktorí vnútili hráčom taktiku i stratégiu.

Guy Thys, tréner Belgicka: „Boli sme lepším mužstvom. Hoci nás súper dostal v druhom polčase pod tlak, vytvorili sme si viac streleckých príležitostí a rozhodca nás mal v jednom prípade zvýhodniť pokutovým kopom. Pokiaľ ide o jedenástkový rozstrel, bol to nervák. Niektorí veteráni ma prosili, aby som ich vynechal, že majú veľký strach. A tak museli strieľať mladí hráči.“

Miguel Muñoz, tréner Španielska: „Belgicko sa od začiatku do konca len bránilo! Stačil mu jediný protiútok. Naše mužstvo dalo do hry celé srdce a malo stále jasnú prevahu. Vyraďovací systém pokladám za nespravodlivý a strieľanie pokutových kopov je niečo hrozné. Z Mexika sa vraciame so vztýčenou hlavou.“

Jeden jasá, druhý smúti. Obraz pre mexický šampionát priznačný. Ak však aj najstarší a najskúsenejší kormidelníci (63- a 66-roční) podľahnú atmosfére športového súboja, ľahko odhadneme jeho význam a hodnotu. Belgicko pri siedmich štartoch na MS druhý raz bojovalo o semifinále.

1. Butragueño
(v tmavom) sa blysol
štyrmi gólmi proti
Dánsku.
ale proti Belgicku
sa už nepresadil.

2. Triumfujúci
Vercauteren

3. Kapitán Belgicka
Ceulemans prekonáva
brankára Zubizarretu,
Callego
(uprostred v tmavom)
tiež nestačil
zasiahnuť.

ŠTVRŤFINÁLE

BRAZÍLIA 1:1
FRANCÚZSKO (1:1, 1:1)
na jedenástky 3:4

Jednoducho - paráda

Prečo tajiť, na toto stretnutie sme sa všetci mimoriadne tešili, akosi sme tušili, že po toľkých priemerných a pretaktizovaných zápasoch budeme konečne svedkami futbalu s veľkým F. Nesklamali sme sa. Po 120 minútach plných napätia o postupe Francúzska rozhodol dramatický penaltový súboj.

Nesklamali sme sa ani vo výkonoch vyčýrených hviezd. Zico a Falcao sice zohrievajú lavičku, ale ostatní ukázali kus zo svojho veľkého umenia. Perfektné spraco-

predĺženom čase ich viac neinkasovali, predsa vypadli. Taký krutý vie byť futbalový osud. Pri pozornom sledovaní hry Brazílčanov bolo však vidno, že môže nastať skrat: ľavý obranca Branco sa síce aktívne zapájal do útokov, ale nestačil sa vždy včas vrátiť. V predchádzajúcich stretnutiach si to mohol dovoliť, ale rýchly Rocheteau mal priveľa voľného priestoru, ktorý náležite aj využíval.

Obaja tréneri si zrejme všimli rôzne chyby v obranných činnostiach, lebo hra v dru-

Ayache (vo výskoku) sa snaží dostať cez najlepšieho stopera mundialu Julia Cesara.

◀ Najprv Bats fauluje prenikajúceho ofenzívneho obrancu Branca, ale vzápätí napráva svoju chybu a likviduje penaltu Zica.

vane lopty, presné prihrávky, parádky, kľučky — neboli však vôbec samoúčelné, výborná improvizácia, všadeprítomnosť futbalového myslenia — to všetko sme v tomto súboji našli. Predovšetkým v strede poľa sa stretli vynikajúce futbalové osobnosti, dvojica Socrates — Junior sa zdala byť lepšou ako Platini (hľadal skôr sám seba) s Tiganom (aj on už hral na mundiale lepšie). Carecov gól bol výsledkom dokonalej spolupráce celého útoku, aký by si dala do albumu aj veľká brazílska jedináčka z roku 1970; pri francúzskom góle treba Platinimu priznať, že veľký hráč sa vie v pravú chvíľu objaviť tam, kde je to najviac nutné. Podobný gól dal aj proti Talianom, vie to ten Michel...

Brazílčania ukázali v 1. polčase akoby o odtienok krajší futbal, napriek tomu práve vtedy dostali svoj prvý gól na Mundiale. Teda až v piatom stretnutí, v riadnom ani

hom polčase plynula v pomalšom tempe, čo viac vyhovovalo na rôzne taktické systémy privyknutým Francúzom. Pomaly sa dostávali navrch, brazílske hviezdy začali blednúť, Junior hodne fauloval, Socrates už nepôsobil iba ako vizuálne pomalý, on už naozaj bol pomalý. U Francúzov, podobne ako už predtým, sa aktivity chopila „druhá“ garnitúra a Tiganova čistá šanca bola vážnym varovaním. Brazílski diváci si vtedy už hlasno žiadali Zicu. Tréner Santana ich vypočul a Zico sa objavil na scéne. Svojím prvým pohybom sa zaslúžil o penaltu — vtedy ho všetci spoluhráči objímali a Santana si spokojne mädil ruku nad šťastným striedaním. Druhým pohybom — nepremienil jedenástku. Spoluhráči ho neobjímali, ktovie, na čo myslel Santana? V posledných minútach riadneho hracieho času sa viac ponáhľali Brazílčania, asi sa viac báli predĺženia. Alebo prípadných jedenástok? Kto má rád napätie až do krajnosti aj v športe, teraz ho mohol vyčutávať. Lebo ani predĺženie nedalo odpoveď na otázku, komu budú patriť po skončení slzy radosti a komu slzy smútku. Socrates či Tigan sa na konci zápasu už ledva motali od únavy, ale Silas, Alemão, Bossis a Stopyra bojovali aj za dvoch či troch. Ešte v 117. minúte sa obaja tréneri

striedavo chytali za hlavu či srdce, lebo na oboch stranách sa vyskytli šance, ktoré mohli znamenať výbuch radosti a nadšené oslavy v dvoch rôznych krajinách vzdialených od seba na tisíce kilometrov.

Aj samotný penaltový súboj mal svoju neobyčajnú drámu, Socrates kopol jedenástku presne tak ako proti Poliakom, ale Bats si jeho vtedajší pokus veľmi dobre zapamätal a strelu zlikvidoval. Už o všetkom mohol rozhodnúť Michel Platini, hráč, ktorý jedenástky vie premeniť vari aj so zaviazanými očami. Možno, na tréningu, ale po 120-minútovom vyčerpaní boji kopol zlatonohý Michel loptu nad, niekde smerom k hodinám. Hneď po ňom však nepremienil ani vari najlepšieho stretnutia, obrovitý čierny stopér Julio Cesar. Bombou trafil brvno, a táto strela do brvna bude určite najnešťastejšou v jeho živote. Bude o nej do smrti rozprávať ako o svojom nevydarenom pokuse. Lebo po ňom bol na rade už len Fernandez, hráč s neuveriteľným akčným rádiom, ale aj vynikajúcou kopacou technikou. Nie, on sa nepomýlil, trafil presne do pravého rohu. A naraz bol koniec veľkému zápasu. Veľkej futbalovej drámy. Pre jedno vynikajúce mužstvo sa otvárala cesta k ďalším metám. Pre druhé — cesta domov. Bez veľkej slávy.

ŠTVRTFINÁLE

ARGENTÍNA 2:1
—
ANGLICKO (0:0)

GÓL so škvrnou

Po vypadnutí reprezentácii Brazílie a Mexika silnelo medzi juhoamerickými fanúšikmi jednotné hnutie pod heslom Zachráňme latinský futbal. A tak všetky nádeje sústredili na Argentínu, ktorej súboj s Anglickom mal navyše svoju pikantériu v otázke Malviných ostrovov s dodnes nepodpísanou mierovou zmluvou medzi oboma krajinami. V stávke bola česť juhoamerického futbalu, ktorému hrozilo, že v prípade anglického víťazstva sa na pôde amerického kontinentu prvýkrát neprebojuje do finále juhoamerické mužstvo — a to sa v doterajšej 56-ročnej histórii majstrovstiev sveta ešte nestalo.

Ako to už býva, Európania v takomto zápase zvyčajne držia palce európskemu tímu, ale už po niekoľkých minútach poskytovala hra taký obraz, akoby sa Angličania učili hrať futbal z nejakej suchopárnej brožúry, kým Argentínčania z obrázkovej učebnice. Najmä Maradona produkoval hru, ktorá nútila tlieskať aj súperovi. Na rozdiel od rôznych skúseností s hviezdami, Maradona hral najmä za slávu svojich fariieb, nie za peniaze, nechal na trávniku svoje srdce. Deväťdesiat minút bol vlajkonosičom Argentíny, už prvý polčas sa niesol v znamení jeho šou-programu, ktorému chýbali len góly. V druhom prišli aj tie, hoci ten prvý si vo svojich spomienkach nemôže uložiť na čestné miesto, dosiahol ho rukou, čo nepostrehol ani hlavný, ani postranný rozhodca. (Hlavný rozhodca

Bennaccur z Tuniska na otázku anglických novinárov, ako bude hodnotiť svoje rozhodnutie, keď si zápas pozrie v zázname: „Nikdy sa nepozieram na televíziu, prečo by som urobil teraz výnimku? Právom i tragickou povinnosťou rozhodcu je, aby rozhodol na ihrisku v zlomku sekundy a ja som si túto nevýhodu, zároveň povinnosť uvedomil už vtedy, keď som sa stal rozhodcom.“) Mimochodom, ani oficiálni predstavitelia FIFA nepripúšťajú ako dokument televízne záznamy, dokonca nie sú na túto tému ochotní rokovať a vyslovovať ani len súkromné názory.

Hráči oboch tímov dali vzor svojim vládam. Nastúpili na trávnik s jediným cieľom, hrať futbal a vyhrať zápas, neprovokovali počas hymien alebo vztyčovaní zástav, nepúšťali sa do likvidačných zákrokov. Maradona patril k vodcovským osobnostiam v tomto smere už svojimi vyhláseniami pred zápasom, že neidú do boja za Malvinu...! Maradona. Už som spomínal, že prvý gól si nedá „za klobúk“, ale futbalový osud by bol býval nespravodlivý voči nemu, keby o výsledku rozhodol takýto pochybný gól. Uplynulo len pár minút, diskusia okolo ruky či neruky ešte trvali aj v hľadisku, keď sa čertovský driblér zmocnil lopty na vlastnej polovici a „...dvakrát som chcel už loptu prihrať, zakaždým som však videl, že sa mi cesta otvára ďalej, Angličania tiež ráтали s prihrávkou. Keď sa mi podarilo oklamať aj Shiltona, dostal som sa

do prešu, ale nohami som loptu stále kontroloval...“. Tento gól Maradonu určite vojde do povedomia tak, ako legendárne góly Pelého, Puskása či Di Stefana. Tento gól iba dokazuje, že aj v čase presadzovania strojovej hry existujú futbaloví génovia, bez ktorých by táto hra stratila na svojej kráse a — popularite.

Vo vedomí dvojgólového náskoku, možno v podvedomí, bilardovci trochu povolili, znížili tempo a Angličania, nech im to slúži ku cti, sa okamžite chopili iniciatívy bez

ohľadu na takmer beznádejne vyzerajúci stav. Začali útočiť, za poslednú štvrt hodinu viac ako predtým za celú hodinu dohromady. Nie tak elegantne ako Argentína, nie s toľkou fantáziou, ale s obdivuhodnou vytrvalosťou, ktorá im priniesla aj čiastkový úspech. Zaváhanie argentínskej obrany, ktorá sa azda až príliš spoliehala na nedobytnosť vlastnej brány, vynieslo Linekera na čelo strelcov. A mali šťastie, lebo v poslednej minúte Barnesov center Lineker minul pred prázdnu bránu... Z ničoho-nič mohlo byť vyrovnané a ktovie, ako by sa s takouto situáciou boli vyrovnali hrávi Argentínčania v predĺžení? Nestalo sa, toľko však Angličania v každom prípade dosiahli, že z ihriska odchádzali ako sympatickí porazení. Pravda, oni by radšej boli odchádzali ako — nesympatickí víťazi. Tréner Brian Robson nešetril chválou na adresu — súpera.

„Našu devízou je rýchlosť, dobré vy-

▲ Táto snímka mexického fotoreportéra Boba Thomasa obletela svet. To je ten „gól so škvrnou“, ako spomíname v titulku, ktorý dal Maradona rukou do anglickej siete.

◀ „Božský“ Diego Maradona sa preháčkoval celou obranou Anglicka a prekonal Shiltona. Tento gól vojde do futbalových dejín.

užívanie krídelných priestorov a následných centrovaných lôpt. V tomto stretnutí sa však naši hráči prakticky ani raz nedostali za chrbát argentínskej obrany. Maradonovci si prihrávali v poli presne, lopty strácali až pred našou bránou a založiť odtiaľ rýchly protiútok bolo pre nás nemožné, lebo argentínski obrancovia hlavičkujú aspoň tak dobre ako naši hráči. Argentínčania sa prekonávali, blahoželám im a bol by som rád, keby vyhrali titul. Je to lepší pocit, keď mužstvo vypadne s neskorším majstrom sveta.“ Toto želanie sa Robsonovi splnilo. Chabá útecha.

KTO DOSTANE SUVENÍR?

HUGO SANCHEZ

narodený 11. 7. 1958
v Méxicu,
hráč Realu Madrid,
futbalový reprezentant
Mexika,
zubný lekár
ženatý

ZLATÉ RUKY a NOHY

Sanchez nie je na predaj! „Hugo je náš!“ — hlásali veľké transparenty na štadióne Vicente Calderona v Madride už dlho pred stretnutím Atletica Madrid so Zaragozou. A keď sa najvyšší predstaviteľ klubu objavili na svojich miestach v čestnej lóži, privítali ich hlasitý piskot. Predseda Atletica Vicente Calderón (podľa neho sa nazýva aj štadión) iba bezmocne rozťahal ruky, akoby žiadal fanúšikov o pochopenie i pomoc zároveň. Žeby práve on, jeden z najstarších a najkúsenejších „bosov“ španielskeho futbalu nevedel, že Hugo je pre jeho tím nenahraditeľný? Nie, Calderón veľmi dobre poznal cenu postavy malého mexického útočníka, ale práve tak dobre vedel, že v ťažkej finančnej situácii klubu môže pomôcť iba výhodný predaj najlepšieho strelca španielskej ligy. Veď dlžoby Atletica dosahovali výšku 4 miliónov anglických libier a starosti mu robilo už to, aby zohnal peniaze na výplaty hráčov. Calderón nechcel prísť o Sancheza, najprv odola ponukám Barcelony, ale „veľký brat“ z Madridu ponúkol sumu, pomocou ktorej mohlo Atletico splatiť časť svojich dlhov. S boľavým srdcom fanúšika, ale s racionálnou myslou obchodníka teda s prestupom súhlasil.

„Nevdľačn“ publikum začalo prejavovať nahlas svoju nespokojnosť s „príselcom“. Podľa španielskeho zvyku vytiahli svoje vreckovky, vstali zo sedadiel a mávaním dávali vedeniu najavo, že nová akvizícia ich sklamaná. O chvíľu sa ozval aj mohutný zbor: Hugo, fuera! (Hugo, von). V tých minútach viedol na turnaji o Pohár Bernabeua Bayern Mníchov nad Realom Madrid už 2:0... Situácia sa vyhrocovala, hrozil škandal. Vtedy sa Real dostal k penaltě — premenil ju Hugo Sanchez. Po tomto góle akoby hráčov vymenili, Real rozohral veľkú partiu, ktorej tón udával všadebol Sanchez. A desaťtisíce nadšene aplaudovali, to je nádhera, to je nezabudnuteľné, budeme majstromi, bravo, Hugo, najlepší útočník sveta je náš...

„Prežíval som strašné minúty, najradšej by som sa bol prepadol pod zem. Potom sa všetko obrátilo a zo štadióna som odchádzal ako najväčší hrdina. Nuž, čo, diváci sú takí vari všade na svete. To si musí uvedomiť každý futbalista. Preto sme na trávniku, aby sme poskytovali príjemnú zábavu, napokon žijeme z peňazí divákov, takže majú právo žiadať kvalitný výkon i víťazstvá,“ spomínal si na svoj debut v slávnom Reale Hugo.

Pravda, cesta na vrchol nebola vždy hladká ani v prípade takého prirodzeného talantu, akým Hugo Sanchez bezpochyby je. Narodil sa v hlavnom meste Mexika v štvrti Jardín Valbuena a vraj neprešiel jediný deň v jeho detstvom svete bez toho, že by nebol hral futbal. Už ako šesťročného si

ho všimli dospeli a aj otec ho podporoval: „Hraj malý toľko, koľko sa ti páči. Futbal bude tvojím diplomom do života,“ opakoval takmer denne. Otec, Hector Sanchez bol sám profesionálnym futbalistom v mužstve Atlanta, nikdy však nepatrila k dobre zarábajúcej špičke, takže po zanechaní aktívnej činnosti si musel zarábať na živobytie dvoma rukami. Zo všetkých síl však podporoval lásku k športu u svojich detí. Najstarší syn Hector hráva v mexickej prvej lige, Horacio sa dostal do olympijskej reprezentácie, Herlinda sa zúčastnila na montrealskej olympiáde ako gymnastka, Hilda reprezentuje Mexiko vo volejbale. Športová rodina ako sa patrí. Ešte niečo je zaujímavé, v rodine Sanchezovcov sa všetky krstné mená začínajú vždy písmenkom H. A aby šport zostal v rodine ďalej, Hugo si zobral za manželku Emmu Portugalovú, dcéru chýrneho futbalového trénera...

Nepredbiehajte však udalosti, lebo v chronologickom postupe treba zaznamenať, ako desaťročný sa stal hráčom mužstva Universidad Nacional Autónoma de México (v skratke UNAM). S popisanim profesionálnej zmluvy však múdro vyčkával aj v neskorších rokoch. Napriek radám sa totiž venoval pochtivo aj stredoškolskému štúdiu a rozhodol sa získať nielen futbalový diplom, ale aj z lekárskej fakulty. Ledva zmaturoval už mal za sebou účasť na montrealskej olympiáde a takmer dvadsiatku štartov v reprezentácii. Veril si a s veľkou osobnou tížadosťou sa pripravoval na majstrovstvá sveta v Argentíne. Chcel ukázať futbalovému svetu, čo dokáže on, Hugo Sanchez. Mundial mu však priniesol veľké sklamanie, také, že psychický dopad neúspechu ho ťažil dlhé roky.

„Necestovali sme do Argentíny získať zlatú medailu, ale s tromi prehrami sme ani v najhorších predstavách nerátali. Okrem toho práve my sme boli obeťou historického úspechu afrického futbalu, lebo Tunisko získalo prvé africké víťazstvo na majstrovstvách sveta vôbec. Čítal som sa ako pástiari po ťažkom knokaute, ako chlapec, ktorému niekto zo zlo-myseľnosti prepichne krásny farebný balón...“

Tri roky intenzívneho štúdia mu neuškodili na futbalovej burze, vyslovene však pomohli v civilnom živote. Až po obdržaní diplomu sa rozhodol ešte viac sa venovať veľkému futbalu. Vari najviac mu pomohol starší spoluhráč Evanildo Castro da Silva, známejší pod futbalovým menom Cabinho. Skúsený Brazilčan ho zaslavil do mnohých tajov futbalu na najvyššej úrovni. V krajine Aztékov sa Hugo mohol pochváliť ôsmimi titulmi kráľa strelcov, naučil sa, ako zakryť miernu „holubičiu“ povahu v súbojoch s nekompromisnými obrancami. Naučil sa, ako sa načiť obrníť pred nástrahami, ktoré číhajú na vrcholového športovca. Cabinho mu navrhol, aby odišiel do Španielska, krajiny, kde v silnej konkurencii tamojšej ligy môže futbalovo vyrásť a navyše nebude mať ani jazykové problémy. Okrem toho, a to v rozhodnutí tiež zohralo úlohu, práve v Španielsku sa mali konať blížiace sa majstrovstvá sveta. A tak sa Hugo v roku 1981 ocitol v Madride, ale v scenári Mundialu sa ani jemu, ani mexickej reprezentácii, nedostáva miesta. Napriek tomu, že sa v zápasoch skupiny CONCACAF doslova prekonával. Vo finále mala Mexiku stačiť najtesnejšia výhra nad Hondurasom, ale stretnutie sa v Tegucigalpe skončilo 0:0 a do Španielska cestoval Honduras. Vtedy, na jeseň v roku 1981, obliekol naposledy

reprezentačný dres. Bol taký sklamaný, že sa rozhodol hrať iba za materský klub a venovať sa rodine. A ešte niečomu — svojmu povolaniu. Každý deň chodil na kliniku, aby sa zdokonaľoval v zubárskej praxi.

Na jeho ďalší osud malo rozhodujúci vplyv stretnutie v jarnej sezóne 1985 medzi Realom Madrid a Athleticom. Miestne derby sa hralo na štadióne Santiago Bernabeua a Hugo doslova šokoval svojich terajších chlebobáčov. Prekrásnou hlavičkou dal prvý gól, potom prihral na dva ďalšie. Boli to také akcie, že nový všemocný predseda Realu Madrid Ramon Mendoza vstal zo svojho sedadla a nadšene aplaudoval. Hneď sa obrátil k ostatným členom vedenia so slovami: „Toho malého človečika chcem mať od jesene v našom bielom drese...“ Zisky Realu v Pohári UEFA umožnili Mendozovi siahnuť hlbšie do klubovej peňaženky a vyplatiť za Sancheza rovnakú sumu ako za Macedu a Gordilla dohromady. Hoci obaja sú španielskymi reprezentantmi... Tieto nákupy sa Realu vyplátili, lebo získal vytúžený dvadsiaty prvý majstrovský titul a zároveň prvenstvo v Pohári UEFA. Od čias pôsobenia v „kráľovskom“ klube sa však vzdal lekárskej praxe, zistil, že vo vrcholovom futbale mu na dve zamestnania nezostáva čas. Navyše, keď sa chce venovať aj rodine. Lebo odkedy sa narodil syn Huguín, venuje sa už len futbalu a rodine. Žije v jednej z vilových štvrtí Madridu a spolu s manželkou Emmou plánujú rozšíriť rodinu, chcú mať aspoň tri deti.

Hugo Sanchez má však ďalšie smelé, futbalové plány. Rád by prekonal niektoré, v Španielsku vysoko cenené, rekordy. Napríklad Zarru v počte dosiahnutých gólov za sezónu (34 v ročníku

1946/47); Kubalov výkon, ktorý v roku 1950 dal v zápase s Gijonom sedem gólov. V Španielsku sú mnohí presvedčení o tom, že zo všetkých futbalistov hrajúcich nateraz na Pyrenejskom polostrove je práve Sanchez najpovolanejším vojst do knihy legiend. Prečo? Rovnako perfektne ovláda obe nohy, pri výške iba 170 centimetrov je neuveriteľne pružný s dobrým odhadom letu lopty, takže nemálo gólov dáva hlavou. Je rovnako výbušný a obratný, ako bol v časoch slávy Keegan. Obrancovia si vôbec nemôžu oddýchnuť, keď center letí za chrbát nabiehajúceho Sancheza, lebo vo vzduchu dokáže úplne akrobatické kúsky. Nožníčky v páde dožadujú sú jeho špeciálitou a čo môže viac potešiť srdce fanúšika v Mexiku alebo Španielsku, ako gól nožníčkami? Alebo séria parádnych klučiek?

„Sanchez je momentálne najlepším cudzincom hrajúcim v našej lige, dokonca si myslím, že vôbec najlepším hráčom. Spolu s Butragueňom dokážu vyrábať záračné veci...“ nešetří slovami chvál Ramon Mendoza.

Pri takomto medzinárodnom hodnotení Huga je pochopiteľné, že aj tréner mexickej reprezentácie Bora Milutinović musel pozmeniť svoje pôvodné stanovisko.

„Najprv som sa rozhodol, že do tímu zaradím iba hráčov pôsobiacich doma. Odtedy som však pochopil, že v jednom prípade musím urobiť výnimku. Sanchez znamená pre môj kolektív to, čo pre Argentínu Maradona. Trénoval som ho ešte v mužstve UNAM-u a naše priateľstvo trvá od tých čias. Aj on ma pochopil, rýchlo sme našli spoločnú reč a Hugo nastupoval so ctiziadostou siahnuť na domácych majstrovstvách sveta po počtách čo najvyšších. Mundial bol pre neho jednou z najvýznamnejších zastávok športovej kariéry a zároveň i veľkou osobnou výzvou potvrdiť chýr výnimočného futbalistu.“

Jeden zo snov Huga Sancheza sa už splnil. Stal sa „Pichichi“, kráľom strelcov španielskej ligy. Druhý sen — získať s mužstvom Mexika majstrovský titul sa zdal od začiatku naozaj iba — snom. Pravda, doktor Hugo Sanchez nie je a ani nebol romantickým rojkom. Dobré vedel, že súper neprišli do Mexika iba na dovolenku a život futbalového profesionála ho naučil obrátiť sa pred prípadnými prehrami. Dnes vie, že dlhé roky trápi svojimi kúskami obrancov. Vie, že raz bude „trápiť“ pacientov. Alebo, presnejšie, opačne. Roky rozdával radosť divákovi na tribúnach, roky bude zbavovať bolesti svojich pacientov. Hoci zlatá medaila zo svetového šampionátu nebude zdobiť jeho ordináciu, chýr o zlatých rukách zubného lekára poletí svetom ďalej. Avšak až potom, keď sa veľké kluby sveta prestanú zaujímať o jeho zlaté nohy.

OTÁZKA PRE ČITATEĽOV:

Hugo Sanchez sa vrátil do mexickej reprezentácie s úlohou stmeliť kolektív a dávať góly. Napíšte nám, koľkokrát zatažil na MS '86 konto súperových brankárov?

Odpovede zasielajte na adresu redakcie do 14 dní od vydania tohto čísla. Správne odpovede zaradíme do zberovania o suveníry, ktorý venoval Hugo Sanchez.

ARGENTINA - majster sveta 1986

Carlos Bilardo

Ubaldo Fillol

Luis Islas

Alberto Pumpido

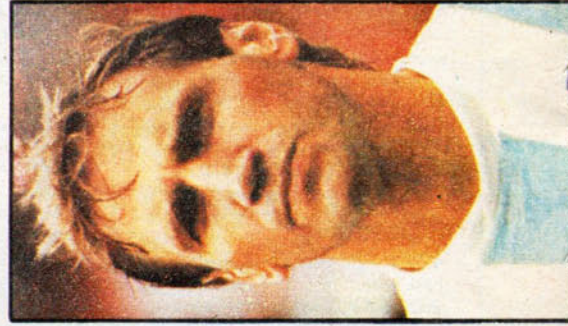
José Brown

Nestor Clausen

Oscar Garre

Daniel Passarella

Oscar Ruggeri

Enzo Trossero

Sergio Batista

Juan Barbas

Ricardo Bochini

Jorge Burruchaga

Ricardo Giusti

Diego Maradona

Julio Olarticoechea

Claudio Borghi

José Cuciuffo

Ricardo Gareca

Pedro Pasculli

Jorge Valdano

Ramon Diaz

Julian Camino

Hector Enrique

Brankár Zaki bol ústrednou postavou Maroka. Na snímke zachraňuje pred Rummeniggem.

AFRICKÁ VIZITKA

Ani po prvých stretnutiach nechceli o nich veriť, že vedú hrať futbal. Tréner Angličanov Bobby Robson videl stretnutie Maroka s Poľskom, napriek tomu predtým ako poslal svoje mužstvo na trávnik proti Afričanom, povedal „Toto mužstvo my strčíme do vrečka.“ Tréner Maročanov, 53-ročný José Faria však ešte pred stretnutím našiel správnu odpoveď: „V Monterrey je veľmi teplo. Mister Robson si bude musieť vyzliecť nielen sako, ale pravdepodobne aj vestu...“

Marocké mužstvo, v ktorom popri štyroch profíkoch hrajúcich v európskych kluboch — El Haddaoui (Lausanne), Boudarbala (Sion), Krimau (La Havre) a Merry (Valenciennes), nastúpilo iba s vlastnými odchovancami, zvíťazilo nad Portugalskom 3:1. Uznávanie sveta si však získali nielen bezpečným víťazstvom, ale aj spôsobom hry. Veď postúpili zo skupiny ako víťaz v konkurencii takých tímov ako Poľsko, Portugalsko a Anglicko — to si zasluhuje uznanie. Kto by bol veril, že v F skupine Maroko obsadí prvé miesto — bez jedinej prehry.

Gratulovať sa poponáhľal Pelé, predseda FIFA Havelange videl v tomto triumfe aj výsledok práce svetovej futbalovej organizácie na africkom kontinente.

„Naša radosť je taká veľká, akoby sme sa boli stali majstrami sveta!“ — povedal krátko po tomto úspechu José Faria.

Viaceri prítomní si v Mexiku spomenuli na jeden z výrokov Havelanga, pri 10. výročí svojho predsedovania vyhlásil, že jedným z najkrajších dní jeho života bude ten, keď odovzdá medailu z majstrovstiev sveta africkému alebo ázijskému mužstvu. Nuž, futbalový generál brazílskeho futbalu, ktorý tri týždne pred začiatkom mundialu oslávil svoje 70. narodeniny, sa pravdepodobne tohto dňa nedožije, ale v Mexiku som sa rozprával s mnohými odborníkmi, ktorí nevylúčili medailovú možnosť ešte do konca tisícročia.

Sepp Piontek, uznávaný tréner Dánov, k účinkovaniu Maročanov povedal: „Nateraz sa ich ešte nebojíme, zároveň ich však nemožno ani podceňovať. S uznaním kvitujeme ich výsledky, tešíme sa, že futbalový svet, ktorý je taký guľatý ako lopta, prestane byť „vajcom“. Napokon je päť obývaných svetadielov. Kde je napísané, že futbal sa nedá naučiť hrať rovnako dobre na všetkých piatich kontinentoch?“

Reportér talianskych novín Gazzetta dello Sport telefonoval domov, že Maročania lietali na trávniku sfaby na lietajúcom koberci.

Spravodajca dánskych novín B. T.: „Maroko hralo ako malý majster sveta!“

V článku novín La Nación v Buenos Aires sa píše: „Úspech patrí odvážnym, nikto nečakal africké prekvapenie, a predsa sa stalo.“

Jornal do Brasil: „Technicky dobre vybavení Maročania hrali na prvý pohľad neškodný, bezstarostný futbal, ale veľmi úspešný.“

Mexický denník Ovaciones píše o hrdinom číne. Novedades o tom, že Maroko zahabilo Portugalsko a marocké protiútoky nazval „smrtonosnými“.

Osobne si myslím, že najbližšie k pravde boli marocké noviny, ktoré kvalifikovali víťazstvo v skupine ako vstup do futbalovej histórie. V tomto duchu písalo Esto a El Sol, nie je nezáujemavé citovať aj ďalšie mexické noviny vychádzajúce v angličtine The News: „Africké mužstvo ešte nikdy v dejinách majstrovstiev sveta nevyhralo skupinu. Cena víťazstva je o to väčšia, že si ho museli vybojovať proti veľmi silným súperom.“

Telefonické správy o marockom triumfe sa však nešírili iba z Mexika do sveta, ale linky boli horúce aj na trase Maroko — Mexiko. Prvýkrát sa ozval telefón priamo v marockej šatni, tesne predtým ako sa tréner Faria chystal odpovedať na otázky novinárov. Na druhom konci pri aparáte sa predstavil sám kráľ Hassan II. „Gratulujem!“ — povedal panovník. „Je to veľký deň pre našu vlasť. A nezabudnem ani na odmenu...“

José Faria, ktorý najprv pôsobil u majstrovského kolektívu v Rabate a odtiaľ ho povolali k reprezentácii, odpovedal nie ako Brazílčan, ale ako marocký vlastenec. „Napriek tomu, že sme malou krajinou, dokázali sme silu afrického futbalu. Splnili sme naše poslanie!“

Sympatickí futbalisti boli naozaj presvedčení o tom, že na majstrovstvách sveta nehrajú iba za seba, ale za celý čierny kontinent. Vláda Maroka začala intenzívnejšie podporovať futbal pred siedmimi-ôsmimi rokmi, od tých čias došlo ku kvalitatívnym zmenám. Je pravdou, že reprezentácia krajiny sa už raz dostala na majstrovstvá sveta, bolo to v roku 1970. Vtedy sa im podarilo takmer prekvapiť. Proti prvému súperovi, NSR, v drese ktorého hrali také esá ako Beckenbauer, Overath, Haller, Seeler, Gerd Müller, sa ujali vedenia. Bol to prvý gól, ktorý marockí futbalisti vsietili na svetovom šampionáte. Hráci NSR potom horko-tažko zvíťazili 2:1 za nemalej pomoci rozhodcov. Ešte na tých istých majstrovstvách sveta sa Maroko podarilo vsietiť ďalší gól proti Bulharsku, navyše sa toto stretnutie skončilo remizou 1:1 a africká krajina získala svoj prvý bod.

Po tohtoročnom dobrom účinkovaní Maroka si viacerí prítomní odborníci vybavili udalosť z MS v Španielsku. Tam udivili iné dve africké mužstvá, Alžírsko a Kamerun. Kamerun sa dostal vtedy na listinu najväčšieho smoliara Mundialu '82, lebo sa musel rozlúčiť bez toho, že by raz prehrál. Stačilo im dať jeden jediný gól a historický úspech mohol patriť im. S Talianskom remizovali 0:0, podobne aj s Peru, ale Rossiovcí remizovali s Juhoameričanmi 1:1 a pri rovnakom súčte bodov tento jediný strelený gól rozhodol o talianskom postupe na účet Kamerunu. Kto by si bol vtedy myslel, že Taliansko sa stane o dva týždne majstrom sveta?

Mužstvo NSR, ktoré sa dostalo do finále nielen v tomto roku, ale aj naposledy v Španielsku, práve na Pyrenejskom polostrove zohralo nečestnú hru s Alžírskom. Alžírčania vtedy zdolali nielen tím Juppia Derwalla, ale aj Chile, prehrali však s Rakúšanmi. Situácia v tabuľke vyzerala tak, keď v poslednom stretnutí skupiny NSR zdolá Rakúsko, vypadá Alžírsko, pri akomkoľvek inom výsledku sa musí so súťažou lúčiť NSR. Svet videl ono neslávne stretnutie NSR—Rakúsko, ktoré sa skončilo po trápnej až škandalóznnej hre 1:0, takže domov cestovali Alžírčania. Práve tento zápas dal podnet predstaviteľom FIFA na zmenu hracieho systému, aby sa už nikdy na MS nemohlo takto nečestne kalkulovať.

Alžírka jedenástka prišla aj do Mexika a hoci nedosiahla také výsledky ako Maroko, podľa názoru odborníkov tiež nesklamala. Od favorizovaných Brazílčanov dostali iba jeden gól, pričom by si boli zaslužili aspoň remizu, so Severným Írskom remizovali 1:1, v stretnutí so Španielskom im však už chýbali sily. Patrili k tým, ktorí sa lúčili medzi prvými s MS '86, potvrdili, že sú rovnocennými súpermi svetovej špičky. Keby Maročania neboli hrali tak dobre, určite by sa bolo písalo viac aj o Alžírsku.

Na tomto mundiale bolo však Maroko senzáciou č. 1. Ešte pred odletom na prijatí v kráľovskom paláci im Hassan II.

povedal. „Vy, marockí muži, nemôžete stratíť nič, môžete iba veľa získať!“

Pred stretnutím v osemfinále s NSR sa Hassan II. opäť ozval telefonicky. Postupne si pýtal k aparátu všetkých hráčov, ku každému mal jedného dve povzbudzujúce slová. Najprv si pýtal kapitána Zakiho, brankára, ktorý podával celý čas vynikajúce výkony. „Len odvážne, je to pre nás dobre, že hráme práve proti NSR. Teraz môžete ukázať, že niet takého mužstva, pred ktorým by ste mali strach.“

Maročanovia hrali v osemfinále naozaj odvážne, v prvom polčase si vytvorili niekoľko gólových príležitostí a NSR sa začala presadzovať až v druhom polčase. Do konca stretnutia chýbali iba dve minúty a na štadióne bol takmer každý presvedčený, že príde k ďalšiemu predĺženiu. Matthäus však rafinovanou strelou prekonal Zakiho, bol to iba druhý gól, ktorý na týchto MS

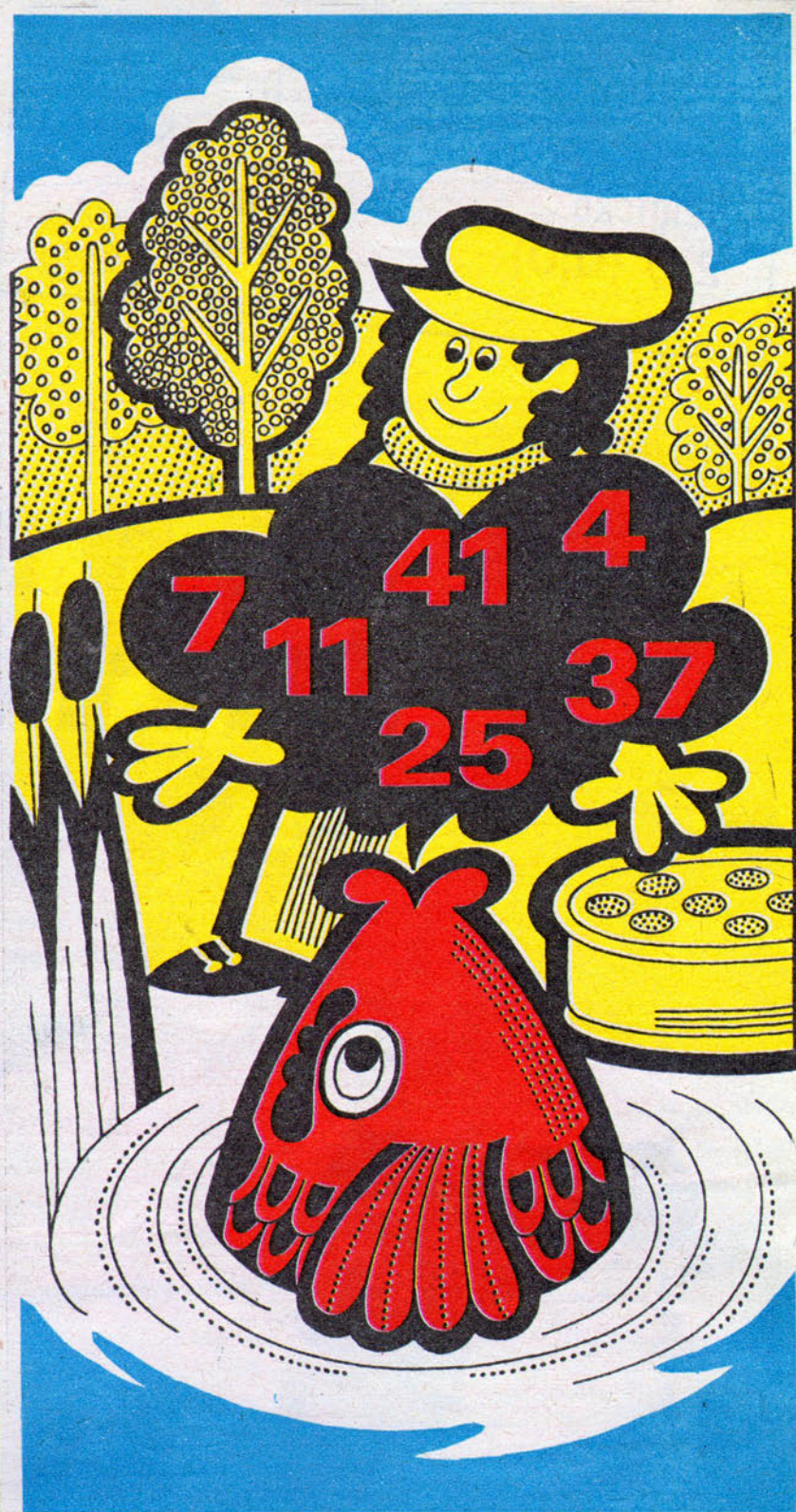
inkasoval, ale znamenal koniec nádejnej cesty.

A po stretnutí nasledoval opäť telefonát, Hassan II. zopakoval gratuláciu. Poďakoval sa hráčom za obetavosť a povedal im, aby zostali v Mexiku až do konca majstrovstiev. Ich úlohou bolo dobre sa pozerať na hru najlepších, učiť sa od nich a získať poznatky potom zúročiť v prospech marockého a afrického futbalu.

José Faria po majstrovstvách povedal: „Teraz pôjdeme domov a pripravíme sa na jesenné majstrovstvá krajiny, som presvedčený, že budú ešte lepšie než tie minulé. O štyri roky chceme byť opäť medzi najlepšími v Taliansku. Možno sa nám podarí pokročiť ešte o kúsok ďalej, dostať sa až medzi najlepších osem. Je veľmi dobre pracovať s takými hráčmi, ktorí majú radi svoju vlasť, tam, kde vás obdivuje a uznáva celá krajina, podporuje každý kto môže, kde cítite, že vám úprimne želajú úspech.“

Faul na Rummeniggeho dve minúty pred koncom mal pre marocký tím vážne následky. Matthäusovu strelu Zaki nedokázal zlikvidovať a Maroko bolo vyradené.

*vytrvalost'
istá
výhra*

Semifinále

Argentína —
Belgicko
2:0 (0:0)

Vyhrala nad nami nie Argentína, ale jej desiatka — Maradona. Ak by Belgicko malo svojho Maradonu, je vo finále." Stručne, ale výstižne zhodnotil zápas belgický tréner Guy Thys. Kapitán Juhoameričanov vychytil svoj deň a keď mal loptu na nohe, stotisíc divákov na štadióne sa tešilo, čo s ňou urobí. Belgičania naň nehrali osobnú obranu, avšak v zóne až dvaja boli v pozore, aby ustrážili manévrovací priestor vynikajúceho Diega. Dlhú sa im darilo, hoci Maradonovi nezabránili únikom po krídlach a jemným centrom či prihrávkam. V 7. minúte prudko vystrelil, Pfaff loptu neudržal a Valdano dal gól. Keďže každý vychutnával Maradonovu akciu, sotva postrehol, že strelec dopravil loptu do siete dotykom ruky. Že sa história

Argentínčania však hrali v pohode, rozvinuli technickú hru a vyrážali k protiútokom po dlhých kolmých pasoch. Belgičania hrali pozorne v obrane a do útoku sa nenáhli. Pumpido za celý polčas iba dva razy hášil nebezpečnejšiu akciu, kým Pfaff bol stále v strehu. Po prestávke sa začal na polovici Belgicka bojový poplach. Súper nechcel, dopustiť, aby sa história opakovala. Maradona, ktorý ako jediný si pamätal prehru zo Španielska, zavelil k útoku. V 52. minúte prevzal prihrávku od Burruchagu, nebojácne vnikol do šiestnástky a hoci v prese dvoch stopérov stačil z pravej strany špičkou ľavky usmerniť loptu podľa vybiehajúceho Pfaffa. Radosť bola obrovská. Aztécky štadión skandoval: **Argentina! Amerika Latina!** Gól vyburcoval Belgičania.

MARADONA to zariadil

neopakovala, zaslúžil sa o to pozorný mexický rozhodca Marquez. Zrejme dostal pred zápasom inštrukciu po skúsenosti z Maradonovho šibalstva pri prvom góle do siete Angličanov...

nov k otvorenej hre. Nechceli zostať pred bránami finále, zaumienili si vytiahnuť posledné tromfy a vyrovnaf sa súperovi aj v útočnej hre. Mali na to schopných tvorcov v stredovej línii i zakončovateľov vpre-

Diego Maradona bol ústrednou postavou stretnutia, a preto nie div, že sa objavuje takmer na všetkých obrázkoch tohto semifinále.

Na tejto snímke Maradona síce chýba, ale loptu posielal do Pfaffovej siete on. Valdano akciu už iba kontroluje.

du. Toto dejstvo patrilo k najkrajším. Akcie sa striedali v rýchлом tempe na oboch stranách, pred bránkami to len tak vrelo. A v 64. minúte opäť vybuchlo. To Maradona si trúfol na ďalšiu ukážku svojej technickej virtuozity, obišiel troch hráčov a tentoraz z ľavej strany rozvlnil sieť. Vzápätí azda po ešte krajšej akcii, takmer z rovnakého miesta len milimetre ho delili od hatricku. Atmosféra gradovala. Hralo sa za príjemného počasia, 21 stupňov a mierny vetrik, aktéri mali dosť sil a keďže obaja sú demonštrátori pohľadného útočného štýlu, bolo sa na čo dívať. Spokojnosť vyžarovala nielen z plného štadióna, ale i ďalších stamiliónov fanúšikov, ktorí prostredníctvom televízie sledovali zápas v 140 krajinách (druhé semifinále Francúzsko—NSR

vysielali do 162 krajín!). Najspokojnejší boli celkom určite v Argentíne. To ešte osem minút pred koncom Maradona potiahol loptu po pravej strane, nik ho nevedel zastaviť, Pfaff opäť vybehol a bystrý Diego perfektne naservíroval loptu pred prázdnu bránu Valdani. Ten vari zo šiestich metrov prestrelil. Vzápätí Pumpido vyrazil Grunovu strelu a potom už Belgičania športovo gratulovali súperovi k postupu do finále...

„Je to víťazstvo moje, hráčov a celého argentínskeho futbalu,“ vyhlásil po zápase rozjarený tréner Carlos Bilardo. „Pred šampionátom ma ostro kritizovali z rôznych pozícií. Som rád, že sme dali všetkým nežičlivcom tú najkrajšiu odpoveď.“

Maradona v peknom vzdušnom súboji s hviezdou belgického mužstva, Enzom Scifom.

Maradona dáva prvý gól do Pfaffovej brány.

PRENOSNÁ ŠPORTOVÁ KABÍNA

Služi ako doplnok celkovej vybavenosti malých a stredných športových areálov a používa sa ako:

- prezliekareň pre športovcov
- prezliekareň pre rozhodcov
- príručný sklad športových potrieb
- klubovňa — herňa
- príležitostná kancelária

Kabíny sa vyrábajú v konštantných veľkostiach s vonkajšími rozmermi:
šírka: 3010 mm
dĺžka: 6010 mm
výška: 3041 mm
svetlá výška miestnosti: 2627 mm

Elektroinštalácia je vyhotovená v súlade s príslušnými ČSN a umožňuje vykurovanie kabíny elektrickými akumuláciami kachľami.

Vyrába
SLOVSPORT PREŠOV
podnik SO ČSZTV
ul. kpt. Nálepku č. 8
telefón: 233 41-2, 349 35

CELOŠTÁTNÁ POĽNOHOSPODÁRSKA VÝSTAVA

AGROKOMPLEX

BIOTECHNOLÓGIAMI
ZA VYŠŠIU EFEKTIVNOSŤ
A KVALITU
POĽNOHOSPODÁRSKEJ
PRODUKCIE A POTRAVIN

'86

NITRA
16.8.-31.8.
1986

SEMIFINÁLE

NSR —
FRANCÚZSKO
2:0 (1:0)

Cesta vedúca zo štadióna do stredy Guadalajary poskytovala nezvyčajný obraz. Rozradostení fanúšikovia mužstva NSR spievali, tancovali, skandovali heslá — úplne v duchu juhoamerických zvyklostí a predstáv. A ešte niečo — výdatne sa posilňovali bavorským pivom, ktoré tieklo doslova prúdom. To už bolo ako doma. Väčšina priaznivcov prichádzala predtým na ihrisko skromne, v očakávaní predpokladaného francúzskeho triumfu. O to rozšafnejší boli Francúzi, ktorí verili, že sa im konečne naplní veľké želanie — postup do finále majstrovstiev sveta a zároveň aj revanš za prehru s NSR na posledných MS v Španielsku. Šampanské bolo v hotelových izbách starostlivo schladené v chladničkách, určite sa minulo aj po semifinále, lež malo zrejme trpkú príchut'. Pri odchode pôsobili francúzski priaznivci pri západonemeckých akoby išli na pohreb. Ako sa vie všetko zmeniť za púhych 90 minút...?!

V jedenástich priamych aktéroch (6 Francúzov, 5 z NSR) ešte žila jasná spomienka na jedenástkovú drámu spred štyroch rokov a asi zavelili k opatrnosti aj svojim mladším spoluhráčom — dobre si rozdeľte sily, možno ich budeme potrebovať na 120 minút a ešte aj čosi navyše. Zápas sa teda začal opatrne, bez snahy

podniknúť akékoľvek riziko, s cieľom v úvodných minútach neurobiť chybu. A v tomto pomalom tempe, keď sa predpokladané dvojice ešte poriadne ani nenašli, sa takmer z ničoho nič zrodil prvý gól. A podobne ako pred štyrmi rokmi na štadióne Sancheza Pizjuána v Seville sa vedenia ujali hráči Nemeckej spolkovej republiky. Vďaka takému futbalistovi, ktorý v doterajších stretnutiach v reprezentačnom drese súperovu bránu takmer nikdy vážnejšie ani len neohrozil. Lenže plavovlasý obranca Andreas Brehme (do zostavy sa dostal v skutočnosti náhodou za Bertholda, nútené oddychujúceho za predchádzajúce vylúčenie) dostal pri góle nečakaného „pomocníka“. Francúzsky brankár Joel Bats, ktorý proti Brazílii chytil vari aj nemožné, neudržiaval v rukách Brehmeho strelu a za jeho výdatnej asistencie skončila lopta v sieti. Pre Batsa to bolo asi také, ako keď študent vyrieši náročné rovnice s viacerými neznámymi a vzápätí nevie koľko je dvakrát dva. Francúzi sa dostali do podobnej situácie ako v stretnutí s Brazíliou, museli doháňať náskok súpera. Postupne sa spamätali, ukázali niekoľko krásnych ťahov, Bossis sa dostal dokonca do vyloženej šance, ale tréner Henri Michel si musel čoraz častejšie utierať spotené čelo. Futbalisti NSR síce nevyvíjali toľkými jemnými

Nechýbali ani fauly, na snímke Magath prepadáva cez nohy Belloneho.

Moment, ktorý možno rozhodol o vyradení Francúzov. Brehmeho strelu brankár Bats neudržiaval a lacný gól na dlhší čas podlomil morálku majstrov Európy.

ťahmi, ale napriek tomu niekoľkými presnými nábehmi do voľného priestoru otriasli istotou predtým železobetónovej francúzskej obrany. Našťastie Bats sa rýchlo pozbieral a dvakrát svoje mužstvo v kritickej situácii podržal.

Stretnutie ani v ďalších fázach nemalo výnimočné tempo, ale mýtus o neprekonateľnosti obrany majstrov Európy sa pomaly, ale isto začal rozplývať. Keďže ani „zlatý“ stred nemal svoj deň, lopta sa dosť často ocitla v moci futbalových „robotníkov“ z bundesligy. V tých chvíľach už bolo cítiť vo vzduchu prekvapenie, lebo hviezdy, ktoré roky tvorili hru Francúzov, sa strácali z ihriska. Platinimu sa takmer nič nepodarilo, úplne vybledol Giresse, neexceloval ani Tigana. A Fernandez? Tomu zjavne chýbali sily, už v stretnutí s Brazíliou ho musel tréner pre úplné vyčerpanie stiahnuť, nevládala ani proti NSR. Klimatické podmienky azda jeho najviac postihli z celého francúzskeho tímu. Neraz sa snažil hrať opatrnejšie, aby si šetril sily, potom však mužstvu chýbal jeho akčný rádius. V tejto situácii sa ani Platini, ani Fernandez nevedeli dostať poriadne do hry. Ich priestor zúžili Magath s Matthäusom, ktorí spolu nabehali vari viac ako celá francúzska štvorica dohromady. Francúzske esá sa pomerne rýchlo zmierili s vývojom situácie a v tej chvíli sa duel v strede poľa stal doménou západonemeckých futbalistov. Možno to nevyzníe nesprávne, keď povieme, že sa Francúzi dostali na lopatky najprv duševne.

Casu na zvrátenie stavu však ešte bolo dosť a Francúzi vyvinuli aj nemalo úsilie. Hralo sa takmer stále smerom k Schumacherovej bránke, útok striedal útok. Pred obrazovkami sme si iste viacerí položili

Brehme (v bielom) zastavuje prenikajúceho Ayacheho.

otázku, či to beckenbauerovci s takou, len na obranu zameranou, hrou môžu dotiahnuť do víťazného konca. Nemyslím si, že ostrieľaní profici verili tomu — udržia jednogólové vedenie do konca. Skôr nemali možnosti zaútočiť pre silný francúzsky tlak. Vystriedanie Rummeniggeho Völlerom malo dať signál k vyššej útočnej aktivite, ale ani potom nebolo veľmi vidieť, že mužstvo NSR má aj útočnú formáciu. Platini sa medzitým vysunul až na hrot, ale na nezvyklom priestore sa vôbec nevedel orientovať a pri väčšine útokov bol brzdou — lebo sa ocital v neustálych postaveniach mimo hry. Snažil sa síce presadiť svoju hráčsku autoritu u postranného Németha z Maďarska (mimochodom na jeho pokyn neuznal Palotai Chaloupkov gól v dôležitom kvalifikačnom zápase s Rumunskom v Bratislave pred ME '84), ten však dvíhal svoju zástavku nekompromisne ďalej. S pribúdajúcimi minútami rástla aj nervozita na nohách majstrov Európy. Jemní technici sa ťažko zmierovali s tým, že do prihrávok, akokoľvek rafinovaných, technicky skvele predvedených, vždy zasiahla noha, telo, hlava niekoho zo súperov. A tak sa stalo, v čo možno ani samotní víťazi pôvodne neverili, že hodiny ukazovali deväťdesiatu minútu a na ukazovateli svietilo stále 1:0. Druhý gól Völlera prišiel až v 91. minúte a znamenal už iba symbolickú bodku za zápasom, po ktorom sa Francúzi cítili úplne na dne.

Túto náladu azda najlepšie vystihli slová kapitána Michela Platiniho niekoľko minút po záverečnom hvizde rozhodcu.

„Myslím si, že naposledy takto prehral bitku Napoleon...“

Zo slov Platiniho cítil nekonečné sklamanie, ale ozvali sa aj triezvejšie hlasy.

Tigana: „Rýchly gól na začiatku nás vyviedol z tempa. Musím však pridať, že jeden nešťastný gól ešte nemusí rozhodnúť o konečnom výsledku zápasu.“

V Mexiku bol prítomný aj legendárny Just Fontaine, dodnes držiteľ streleckého rekordu na MS s 13 gólmi z roku 1958:

„Spomínam si na semifinále, ktoré sme v roku 1958 hrali vo Švédsku s Brazíliou. Bolo to vynikajúce mužstvo, v ktorom hrali prím Vava, Didi, Garincha a Zagalo. A jeden sotva 17-ročný žonglér, ktorého meno sme sa iba vtedy učili — Pelé. Aj proti nám dal tri góly po takých akciách, že sme mu sami zatlieskali. Viete, nás vtedy zdolali ozajstní futbaloví virtuózi a v takom prípade človek akosi ľahšie znáša neúspech. Sklamanie našich dnešných reprezentantov plne chápem, lebo ich naozaj nezdolali profesori futbalu... Tretie miesto môžeme získať iba vtedy, ak tréner Henri Michel postaví čo najviac oddychnutých hráčov.“

Vysvetľovanie francúzskej prehry by však bolo jednostranné, keby sme sa nezmienili o kvalitách súpera. Lebo bolo to práve mužstvo Nemeckej spolkovej republiky, ktoré v tomto semifinále produkovalo cieľavedomý futbal s presným plnením taktických pokynov, s tradičnou disciplinovanosťou hráčov na každom kroku. Je pravdou, že títo hráči v ničom nepripomínali umenie a vtip Overatha, Müllera či Beckenbauera, ale dali do hry celé svoje srdce i um, a to stačilo. Schumacher bol opäť bezpečnou zástavkou, podobne Briegel, Brehme nielen bránil, ale aj útočil a svojím gólom položil základy víťazstva. K. H. Förster bol prísny a nekompromisným strážcom priestoru v okolí vlastnej šestnástky. Magath s Matthäusom nabehali skutočne neuveriteľne vefa. Útočné formácie boli však na oboch stranách iba do — počtu.

Beckenbauer: „Tento triumf sme dosiahli predovšetkým vďaka nesmiernej húževnatosti, usilovnosti i vôli po víťazstve. Dali sme každému pádnu odpoveď, kto nám v posledných mesiacoch neveril — a neprial.“

VÍTAZSTVO

„robotníkov“

nad „umelcami“

Smutný odchod francúzskych hviezd Platiniho (vľavo) a Fernandez. Radosť v tábore NSR.

O 3.—4. miesto

Francúzsko —
Belgicko 4:2
(2:1, 2:2)

A PREDSA TO BOL VEĽKÝ FUTBAL

s čím možno ani tí optimistickejší nerátali — oba tímy vyprodukovali futbalovú lahôdku.

Bez pochlebovania francúzskemu trénerovi Henrimu Michelovi, bolo však azda v najväčšej miere práve jeho zásluhou, že na trávnik vybehlo také francúzske mužstvo, ktoré zápas neodpochodovalo. Určite ho stálo nemálo sil presvedčiť hráčov nachádzajúcich sa na pokraji letargie, aby nastúpili a bojovali znova naplno o méty. O také méty, o ktoré vo svojich plánoch už nestáli. Tam, kde nepochodil s dobrým a povzbudzujúcim slovom, siahol po výmene. Do stretnutia poslal štyroch takých, ktorí dovtedy neodohrali na mundiale ani minútu. Zostava Francúzov, ktorú vedel naspamäť takmer každý vážnejší fanúšik futbalu, sa

odviesť maximálny výkon. Úprimne sa priznal, že sa ocitol psychicky tak na dne, že by nebol prínosom pre kolektív, okrem toho nechce sklamať divákov, ktorí od neho právom očakávajú dobrý futbal. Čo som v tej situácii mohol robiť? Akceptoval som prosbu kapitána a nezaradil som ho ani medzi náhradníkov," vysvetľoval tréner H. Michel.

Genghini (on už, pravda, potvrdil oprávnenosť dôvery trénera na majstrovstvách sveta v Španielsku), Ferreri a Bellone sa Michelovi odvďačili skvelými výkonmi. Zároveň naznačili, ako by mala hrať francúzska reprezentácia už na jeseň v kvalifikácii na majstrovstvá Európy. Podľa agentúry AFP tréner našiel vhodných hráčov pre taký dôležitý stred poľa. Ferreri a Vercruysse majú zhodne 24 rokov a všetky predpoklady, aby nahradili odchádzajúce slávne postavy francúzskej zálohy. Henri Michel reagoval na takúto správu opatrnejšie.

„Teraz sú hráči hodne sklamaní, ale zo skúseností viem, že netreba brať všetky ohlásené odchody za bernú mincu. Určite sa s niektorými staršími, opotrebovanými hráčmi musíme rozlúčiť, to je prirodzené, takže ich nástupcov musím hľadať už teraz. Nie je predsa možné len tak hodiť niekoho do hlbkej vody a nechať ho plávať, alebo sa utopiť... Aj tento zápas však potvrdil, že máme dosť kvalitných futbalistov a so zaplätaním dier nebudeme mať až toľko problémov..."

Belgický kormidelník Thys poslal do boja najsilnejšiu zostavu. Aj tým priznal stretnutiu veľký význam. Samozrejme, nemalú úlohu pri tomto jeho rozhodnutí zohrala skutočnosť, že sa chcel poďakovať hráčom, ktorí sa postarali o najväčšie prekvapenie svetového šampionátu. Toto gesto bolo o to cennejšie, že väčšina z jeho zverencov strávila na ihrisku viac ako 600 minút, dokonca Pfaff a Ceulemans nechýbali ani na okamih v štyroch stretnutiach trvajúcich po 90 minút a v troch po 120 minút. Čiže 32-ročný brankár a 29-ročný kapitán mužstva odohrali na mundiale '86 nie menej ako 720 minút. A to je v dejinách doterajších futbalových šampionátov tiež rekord.

Keď sme sa zmienili o Pfaffovi, nie je nezaujímavé, že až v Mexiku mu potvrdili vedúci funkcionári Bayernu Mníchov predĺženie zmluvy na ďalšie obdobie. V priebehu jari padlo totiž na Pfaffovu adresu niekoľko kritických a znevažujúcich poznámok a on sám strávil nemálo minút na lavičke náhradníkov. Vynikajúcimi výkonmi na MS si však opäť „vychytal“ miesto v základnej zostave Bayernu. Mimochodom, radosť skúseného brankára zo zisku medailí bola obrovská. Nie, to nie je omyl, vedenie FIFA totiž rozhodlo, aby aj štvrté mužstvo získalo medailu. Keď prevzal medailu od H. Neubergera, nezdržal sa, priložil si ju k perám a s úctou pobožkal. Bude mu celý život pripomínať nielen zápas o tretiu priečku, ale mnohé okamihy tých bojov, keď si Belgičania kliesnili cestu stále vyššie a vyššie.

Ferreri vyrovnáva na 1:1, Pfaff dvíha ruku, Papin sa teší, Genghini je ešte na zemi, Renquin (5) tiež dvíha ruku, ale o postavení hry nemohlo byť ani reči.

Deň pred stretnutím o bronzovú medailu sa vo varí najkrajšej budove Méxica, v Chapultepecu sa nachádzajúcom tlačovom stredku rozvinula široká debata medzi novinármi o nadchádzajúcom „boji“ o tretie miesto. To slovo v boji sme dali preto do úvodzoviek, lebo väčšina sa prikláňala k názoru, že je zbytočné hrať tento zápas, je zbytočné posielat na ihrisko hráčov dvoch takých muž-

stiev, ktoré predtým utrpeli prehry, ocitli sa tak na pokraji psychického a aj fyzického vyčerpania. Načo hrať futbalistom, ktorí sú duševne „vyšťavení“ a najradšej by sa schovali niekde do samoty a nie hrali pred vypre-daným hľadiskom. V zápase, v ktorom o nič už nejde. Tieto názory sa snažili podložiť spomienkami na podobné stretnutia futbalovej histórie. Namies-to týchto prognóz sa však stalo čosi,

zmenila na nepoznanie. S Francúzmi sme niečo podobné zažili pred štyrmi rokmi v Španielsku, aj tam po prehre v semifinále s NSR stratili záujem o bronzové medailky, ktorými sa potom tak hrdili Poliaci... Aj tentoraz zo zostavy vynechali niektoré esá, medzi nimi aj Platiniho.

„Michel mi tesne pred zápasom povedal, že sa cítí unavený, fyzicky i duševne, že sa necíti schopný

Hoci sa hralo o bronz, zápas bol slušný a takýchto momentov nebolo veľa. Zľava Bibard, Mommens a Tusseau.

Francúz Papin hráva ligu v Belgicku, ale vo francúzskom drese bojoval s plným nasadením a rozhodne patrí k nastupujúcej generácii majstrov Európy. Zľava Van der Elst, Mommens, Papin.

Čo pomohlo Belgičanom dostať sa takto vysoko? Predovšetkým ohromná vôľa po víťazstve, hra s plným nasadením a dôrazom aj vtedy, keď sa karta obracala v prospech súperov. Štvrté miesto je historickým úspechom belgického futbalu, preto sa Pfaff

a ostatní spoluhráči tak tešili, oni najlepšie vedeli, akú trnistú cestu museli prekonať, kým sa dostali na piedestál uznania.

Ako hodnotili stretnutie už po slávnostnom ceremoniáli, oblečení v spoločenskom úbore, obaja tréneri?

Battiston (4) podával počas celého šampionátu vynikajúce výkony, aj teraz odvracia pred Veytom (18).

HENRI MICHEL: „Hoci som mal pred stretnutím isté obavy, napokon sme potvrdili, že naše mužstvo hralo na týchto majstrovstvách sveta najpestrejší futbal. Viem, mnohí ráтали s tým, že po prehre s NSR sa zopakuje Španielsko '82 a hráči odovzdajú zápas bez väčšieho odporu súperovi. Som nesmierne rád, že sa tak nestalo a hráči poskytl francúzskym fanúšikom aspoň toľko radosti, koľko sa v tejto situácii poskytnúť ešte dalo.“

GUY THYS: „Neviem koľkokrát opakujem, že so štvrtým miestom sme výsostne spokojní. Pri akomkoľvek hodnotení našim brat do úvahy, po akej ťažkej ceste sme sa dostali k nemu. V troch zápasoch sme bojovali 120 minút a na takéto vypätie síl bolo schopných aj tu v Mexiku len málo mužstiev. Samozrejme, hráčov to stálo veľa síl, ktoré im potom v tomto stretnutí už chýbali. Prekvapilo ma, ako se-

riozne pristúpili francúzski hráči k zápasu i to, ako sa mladí snažili odvdáčiť trénerovi za dôveru. Som presvedčený, že už v najbližšom období budú oni zástavnicami francúzskej reprezentácie. V samotnom predĺžení mojich zverencov poháňala už iba vôľa, fyzické sily jednoducho chýbali, a to bolo málo k celkovému úspechu. Zmluva ma viaže k tímu ešte dva roky a dúfam, že belgickú reprezentáciu povediem k ďalším triumfom. Máme k tomu všetky predpoklady, lebo disponujeme celým radom výborných mladých hráčov.“

Najlepšie francúzske reprezentačné mužstvo posledného desaťročia sa teda muselo uskromniť bronzovými medailami, kým Belgičania aj napriek prehre napísali najkrajšiu kapitolu svojho futbalu. A to je hlavné resumé posledného 120 minút trvajúceho zápasu Mundialu '86.

Finále

Argentína —
NSR
3:2 (1:0)

TITUL v správnych rukách

Jorge Valdano (vpravo) sa aj vo finále blýsol gólom. Vľavo Jakobs.

Maradona (vo svetlom) zvädzal neľútostné súboje s Ederom.

Vušiach mi doznel potlesk, striasol som zo seba záplavu strieborných štvorčekov, ktorými ma zasypali na Aztéckom štadióne diváci, poutieral spotené čelo, zabalil kufre a vydal sa smerom na letisko. Viac než štyri hodiny letu do New Yorku, ďalších osem do Frankfurtu a ešte zo dve domov. Času na premýšľanie habadej. V prestávkach sa možno ešte najesť, pospať si a opäť rozmýšľať. Napríklad na túto: prečo sa vlastne stala majstrom sveta Argentína?

Odpoveď by mohla byť aj úplne jednoduchá: pretože vyhrala vo finále nad NSR 3:2. Ale uznajte, to by bolo príliš zjednodušené, a čo by vlastne čitatelia v Štarte čítali? Musíme teda ísť na to zo širších hľadísk, aby ste sa nemuseli pozeráť iba na obrázky.

Napišme hneď na začiatku, že Argentína sa stala majstrom sveta zaslúžene, zákonite teda vyhrala aj finále. A z toho sa už môžeme „odraziť“. S našim „skokom“, pravdaže, nemusí každý súhlasíť, ale my sa

uspokojíme aj s tým, keď sa o futbale trochu popremýšľa.

Tak teda: Zrejme bude na tom niečo pravdy, že každý kopec má len jeden najvrchovatejší vrchol. Azda to tak bude aj s futbalovým mužstvom. Kým však kopec stojí stále, mužstvo musí svoj vrchol hľadať. Argentína ho našla v hodine „H“, práve počas MS. Veď v kvalifikácii sa ešte potácala, no v Mexiku jediná nemala väčšie výkyvy, neprehrala ani jeden zápas, postupovala bez predĺžovania i bez jednástok.

Argentína prišla prvá do Mexika, mesiac pred začiatkom MS. Poznali jej odborníci najlepšie potreby aklimatizácie? Aj to je možné, hoci juho a stredoamerické podnebie nie je príliš rozdielne.

A už sme pri spôsobe hry. Inteligentný tréner a lekár v jednej osobe, Carlos Salvador Bilardo pred MS poeurópsťil juhoamerický spôsob hry. K „futbalu srdca“, ktorého zástancom je stále L. C. Menotti, pridal „futbal rozumu“. Tvrdší, prisnejší, ktorým

◀ Rozjasnený Olarticoechea

Nakoniec sa však smiali Argentínčania.

Radosť hráčov NSR po vyrovnávacom góle.

možno ľahšie poraziť aj európske mužstvá. Bilardo sa vzdal vlastne tesne pred MS niekoľkých bývalých majstrov sveta z roku 1978, ale aj neskúsených, hoci v Európe vyskúšaných mláďencov, a zložil kolektív podľa svojich predstáv. Jedenásť borcov

nieslo vlastne farchu bojov, ostatní len zaskakovali. Argentína mala teda, na rozdiel od iných, jasno v zostave i v štýle hry, čo nemožno povedať ani o jej finálovom súperovi z NSR. Tréner Argentíny je fanatik. Nedbal na

nijakú kritiku, ktorá mu vyčítala odklon od juhoamerickej mentalít, ničenie vkusu fanúšikov, šľapanie po technike, odklon od futbalovej krásy, ktorou získala Argentína titul roku 1978. Na to treba mať pevnú náтуру, charakter, nebojácnosť.

Bilardo našiel skvelého brankára z River Plate a dal mu prednosť pred Fillolom. To bol tiež odvážny ťah a Neri Pumpido sa za to odvdčal.

Obrana dostala prísne príkazy na osobné bránenie, ale po získaní lopty sa stala útočným radom. Krajní Cucioffo a Olarticoechea vynikali nad ostatných predovšetkým technikou, potom kondíciou. Brown uprostred obrany bol jedným z najväčších pilierov majstrovstiev a nie náhodou dal prvý gól vo finále práve on. Mladý Ruggieri (24 r.) je ešte útočnejší. Vidíte teda, čo je to za obranu. Dostala počas MS päť gólov, ale oveľa viac než iné pomáhala v útočnej fáze.

Hlavným radom argentínskeho mužstva bola záloha. Giusti, Batista, Burruchaga, Enrique. Nijaká zastaralá zásada, že ty si útočný, ty obranný, ty budeš tvoriť, ty mať na starosti hrot súpera. Kdeže. Každý je z iného klubu, každý približne rovnakého útočného typu, každý technik. A predsa pochopili, čo od nich tréner očakáva aj pri bránení. „Pavučina“, posilnená raz niekym z obrany, inokedy Maradonom z útoku, pochytila všetky nebezpečenstvá, „uspala“ každého súpera, alebo mu vnútila myšlienku, že tadiaľ sa vlastne prejsť nedá.

Úloha zálohy? Pracovať na Maradonu, tvrdo, disciplinovane, pri použití techniky a ľsti, spolu s útočníkom Valdanom. Všetci sa učili poznať Maradonove konanie a myšlienky. Využívali ich, aj mu pripravovali cestu, po ktorej sa mohol vydávať do siete. Takú mala Argentína taktiku.

A použila ju aj vo finále. Najprv súpera upokojovala, získala iniciatívu, poobzerala si protivníka a snažila sa nedostať prvý gól. Potom dvakrát uderla. Burruchaga majstrovsky nacentroval loptu pred bránku. Tak, aby Schumacher musel váhať s vybehnutím, tak, aby ju sotva dočíhal končekmi prstov. Preletela, na hlavu Browna, ktorého v tej prísnej obrane nemal kto držať, s ktorým sa nerátalo — a lopta bola v sieti. Na hrane noža sa musí hrať v takýchto zápasoch. Maradona potom kolmo prihral Valdanovi. Obrana NSR sa

domnieva, že súper je v postavení mimo hry, za okamih zistí, že Förster vybiehal pomaly, ale už bolo neskoro. Valdano nezaváhal.

Až za tejto situácie hodilo mužstvo NSR záchranný pás. Matthäusa zbavil tréner povinnosti strážiť Maradonu, Völler dostal v útoku podporu od neho i striedajúceho Hönessa, európske mužstvo vsadilo všetko na jednu kartu. Po dvoch štandardných situáciách, kopoch z rohu, vyrovnalo! Ako sa to mohlo stať? Isteže, mužstvo NSR je známe svojou silou, nezlomnou vôľou, valcovaním súpera do posledných minút. Aj Argentínčania trochu povolili, veď sa po druhom góle objímali, akože máme to za sebou. Ja si však myslím, že Argentína dostala dva góly preto, lebo tréner nechcel vystriedať Browna, svojho miláčika v strede obrany, ktorý bol vážne zranený, nemohol osobne brániť a vôbec nie skákať po vysokých loptách. Tak sa zrodili obidva góly. Brown nebol na svojom mieste a nezasaľoval. Videl som to z niekoľkých krokov.

Argentína sa aj v tejto ťažkej chvíli zorientovala lepšie než jej súper. Ten sa domnieval, že má protivníka na kolenách, že ľahko zasadí ďalší úder a preberie pohár bez predĺžovania i jedenástok. NSR sa vrhla do útoku, bez systému a ostrážitosti, bezhlavo. Vtedy uchopil taktovku do rúk Maradona. Dostal loptu, bleskurýchle odhadol situáciu, poslal kolmú prihrávku svojmu najväčšiemu kamarátovi Burruchagovi, ktorý bol zrazu s loptou sám pred Schumacherom, nikto ho neobsadil, nemohol sledovať. Perfektní futbalisti v takýchto chvíľach nezaváhajú. Víťazná lopta putovala do siete. Ako sme napísali na začiatku, zaslúžene.

Mužstvo NSR síce udržalo Maradonu, ale nie Argentínu. Mužstvo nedosiahlo v Mexiku vrchol, zaostalo za víťazmi v pevnosti zostavy, v technike, improvizácii. A nemalo Maradonu. Zo začiatku jej mužstvo iba robilo hru súpera, potom už veľa vôle a menej umenia nestačilo. Aj to stojí za zmienku, že z hry NSR nedala gól. Pri zväžení všetkých ukazovateľov prehrala vlastne vyššie než ukazuje výsledok. Za majstrovstvo, aké ukázalo jej mužstvo vo finále i v celom turnaji. Dobré, že vyhrali Juhoameričania. Hrali krajšie, technickejšie a útočnejší futbal. Taký sa páči drívejši väčšine fanúšikov.

„Veľkonosý“

El Narigón znamená v španielčine toľko, ako veľkonosý. V Argentíne takto poznajú všetci Carlosa Salvadora Bilarda, trénera majstrov sveta. Štyridsaťštyrochročný tréner sa však za túto prezývku vôbec nehanbí.

Veľký nos mi poslúži na to, aby som ním vyfúchal najlepších futbalistov a v danej chvíli aj najlepšiu taktiku.

Pred finálovým stretnutím sa ho spýtali, aká bude taktika jeho tímu. Odpovedal stáby filozof:

„Mužstvo posielam na ihrisko s pokynom, aby sa pokúsilo vyhrať. Alebo nie víťazstvo je hlavným cieľom futbalu?“

Vefa vody pretieklo cez Rio de la Plata, ktoré rozdeľuje dve známe futbalové krajiny Argentínu a Uruguaj, kým sa z mimoriadne tvrdého obrancu stal múdry reprezentačný tréner. Za mladi hrával za Estudiantes a stal sa známym tým, že v roku 1970 vo finále neoficiálneho Svetového pohára vyrazil kontaktnú šošovku z oka Joopa van Daelena a potom ju kopačkou rozšľapal. Čím sa previnil kridelník Feyenoordu? Nuž, vsietil rozhodujúci gól do siete argentínskeho mužstva. Terajší tréner rotterdamského tímu Ernst Happel sa nezdržal a Carlosa Bilarda nazval občajným „zločincom“.

Patril medzi tých futbalistov, ktorých futbal vyzdvihol z proletárskeho rangu a ktorí sa neuspokojili so slávou a peniazmi získanými na ihrisku, ale sa snažili ponúkajúcu sa šancu zúročiť aj ináč. Bilardo sa začal vzdelávať, až napokon vyštudoval lekársku fakultu. Liečením pacientov sa však zaoberal len krátko. Jeho materský oddiel, Estudiantes, potreboval nevyhnutne trénera a funkcionári sa s ním zhodli, že na túto funkciu by sa hodil teraz už vzdelaný ich bývalý obranca. Na prvýkrát však v trénerskej skúške neobstál. Po krátkom čase zmenil klub, presťahoval sa do Kolumbie a trénoval známe Cali. Potom sa vrátil do Buenos Aires, ale do kolektívu Florento Dilores. Vtedy ho už považovali za skúseného trénera, lebo behom krátkeho času ho zavolali späť do Kolumbie, tentoraz už za trénera reprezentácie. V tejto funkcii sa však nezohrial dlho, zmluvu rýchlo rozviazal, keď ho opäť zavolali do Estudiantes. Bol to úspešný návrat, lebo v roku 1983 sa stali majstrami Argentíny. Odtiaľ chýbal už len krôčik, aby sa stal aj trénerom reprezentácie.

Prevzal nefahké dedičstvo. Jeho predchodca Cesar Luis Menotti získal v roku 1978 titul svetového šampióna a ani od Bilarda neočakávali predstavitelia futbalovej federácie — menej. Navyše, populárny Menotti, medzitým prestúpil do stavu novinárskeho, ho neustále kritizoval. Začiatkom roka po prehrách s Nórskom a Francúzskom sa „El Narigón“ stal terčom ironie a všeobecného výsmechu. Aj po prvých zápasoch na majstrovstvách sveta sa mu ušlo viacej kritiky ako chvály. Nečudo, lebo Argentína, ktorú mnohí považovali za horúceho favorita mundialu na čele s Maradonom, nehrala to, čo sa od nej očakávalo. Odborníci považovali v skupine A, popri Argentíne, za jediného silného súpera Taliansko. S obhajcom titulu Argentína remizovala a hoci potom Južnú Kóreu a Bulharsko zdolala, jej hra nebola príliš presvedčivá. Ani následné jednogólové víťazstvá nad Uruguajom a Anglickom nepostavili Bi-

lardo do pozície oslavovaného trénera. Až v semifinále ukázali jeho zverenci, čo v skutočnosti vedie.

„Vývodili ste nejaké závery z kritík?“ pýtali sa ho po postupe do finále.

„Absolútne žiadne. Nanajvýš ak to, že človek nesmie brať všetky články vážne, dokonca lepšie, keď ich vôbec nečíta.“

O mužstve NSR, finálovom súperovi sa vyjadroval s najvyšším uznaním. Nestotožňoval sa s názorom tých, ktorí hlásali, že do finále postúpili iba so šťastím.

„Beckenbauerovci v Mexiku opäť dokázali, že sú výborným mužstvom, ktoré sa dokáže presadiť predovšetkým na dlhších turnajoch. Vedia podať svoje maximum vtedy, keď je to najviac potrebné. Počul som názory, ktoré ich podrobili kritike, že vraj začali veľmi slabo a na stretnutiach v skupine sa viac menej trápili. No, a? Teraz sú vo finále! Že majú vnútorné problémy, nezhody? Ukážte mi mužstvo, ktoré ich nemá! Iní sa jednoducho snažia všetko utajiť, neriešia kritické situácie tak otvorene a zároveň racionálne, ako je to vo zvyku u západonemeckej jedenástky.“

Samozrejme, nemohol sa vyhnúť rôznym otázkam v súvislosti s Maradonom.

„Diego je najlepším hráčom nielen nášho mužstva, ale celých majstrovstiev sveta. Ktorému mužstvu sa ho podarí zraziť na kolená, to nad nami zvíťazí! Dúfam však, že sa to ani teraz nepodarí a titul bude náš...“

Po stretnutí nevyzdvihoval Maradonu, naopak, chválil výkon celého mužstva ako kolektívu.

„Pred majstrovstvami sveta sa na mňa valila tvrdá kritika,“ povedal a pokračoval: „Nech už bola akokoľvek neprijemná, tréner sa musí vieť vyrovnáť aj s takouto situáciou. Protestoval som len vtedy, keď ma kritizovali iní tréneri alebo hráči z Argentíny, veď všetci mali možnosť priamo na ihrisku dokázať, že pravdu majú oni, a nie ja. Náš triumf je úspechom kolektívu. V Mexiku sme mali technicky vyspelých futbalistov, ktorí svoje individuálne schopnosti postavili do služieb reprezentácie, spoločného záujmu. Vo finále aj Maradona dokázal, že svojím poňatím sa hodí do kolektívnej hry. Spolu s ním sa však o triumf zaslúžili aj Valdano a Burruchaga. Keď kolega Beckenbauer poslal na ihrisko Dietera Hoenessa, v našej obrane vznikli problémy. Podarilo sa im vyrovnáť a mne vtedy zišlo na um, ako ďaleko je môj tím ešte od dokonalosti. Ešte šťastie, že hráči NSR sa dopustili tej chyby, že chceli streliť víťazný gól ešte v riadnom hracom čase, a tým nám ponúkli uvoľnený priestor na protiútok, z ktorého sme ten vytúžený víťazný gól dali my...“

tréneri, ktorým doma príliš nedôverovali a „team-chef“

Franz Beckenbauer vybojoval so svojim tímom nečakané striebro, to bolo rozhodne viac, než v čo mohli západonemeckí fanúšikovia dúfať. Na záverečnej tlačovej porade po prvej otázke, na ktorú mal odpovedať, vstal, podišiel k Bilardovi a priateľsky mu podal ruku.

„Vaše mužstvo je hodné titulu majstra sveta, vo finále ste nás porazili po zásluhe. Myslím si však, že my sme práve tak hodní titulu vicemajstra. Nikto nesmie zabudnúť, že postup do finále sa javil takmer nad naše možnosti. Prečo sme prehrali? V rozhodujúcich chvíľach sa moji hráči dostatočne nesústredili. Maradonu sa nám podarilo „vypojiť“ z hry, Matthäus ho v priebehu celého stretnutia ustrážil. Keď Argentínčania viedli 2:0, Diego prevzal do „opaterý“ Karl-Heinz Förster, lebo Matthäusa sme potrebovali v útočnej aktivite. Podarilo sa nám takmer neuveriteľné — vyrovnať. Za stavu 2:2 som zbytočne kričal na hráčov z lavičky, aby sa orientovali na hru na istotu, v tej eufórii radosti ma nikto nepočul. Tak sme dostali tretí gól, ktorý ide vyslovene na vrub našej nepozornosti. Ale opakujem, Argentína bola na tomto turnaji najlepšia, jej patri právom primát...“

Franz Beckenbauer nie je mimochodom trénerom západonemeckej reprezentácie alebo zväzovým kapitánom, ako sa táto funkcia v NSR zvyčajne nazýva, pretože nemá predpísané trénerské vzdelanie. A tak pred dvoma rokmi, keď ho poverili riadením reprezentácie, vymysleli pre populárneho Franza názov „team-chef“. Za pomocníka si vybral Ernsta Köppela, ktorý má v aktovke predpísané kvalifikačné dokumenty. Ich vzájomná spolupráca nebola bez mráčikov, napokon ani nemohla byť, lebo futbalový zväz presne ne-definoval pole ich pôsobnosti.

Beckenbauer, ktorý po dlhej a mimoriadne úspešnej kariére aktívneho futbalistu dal tejto hre na istý čas zbytočnosť, ani presne nevedel, čo všetko sa deje vo svetovom a západonemeckom futbale. Po vymenovaní za team-chefa vyšiel zo svojho bytu na ulicu, aby si kúpil v stánku noviny a z nich sa dozvedel, čo nového v súčasnom futbale. Franz je zvyknutý na úspechy. A ako každý úspešný človek, nemá rád, keď mu kladú odpor. Pred majstrovstvami sveta jeho výber neoslňoval a okúsil nejednu trpkú pilulku. Už vtedy ho viacerí začali kritizovať, ba útočiť proti nemu. Ne-

súhlasné články v západonemeckej tlači sa ešte viac rozmnožili, keď jeho zverenci iba horko-ťažko vyrovnali proti Uruguaju, trápili sa proti Škótsku a hladko prehrali s Dánskom. Beckenbauerovci si nemohli sťažovať na nedostatok šťastia ani v stretnutí s Marokom, nad ktorým vyhrali až po priamom kope dve minúty pred koncom, Mexiko zdolali až v jedenástkovom súboji. A tento spôsob rozhodnutia o postupujúcom je podľa mnohých ako ruleta. Kto má viac šťastia, postúpi. Lenže potom práve toto trápiace sa mužstvo NSR výbornou hrou zdolalo Francúzsko. Po dlhom čase sa Franz Beckenbauer dostal na stránky novin a časopisov opäť ako oslavovaný hrdina. Do mužstva zaradil Wolfganga Rolffa a poveril ho strážením Platiniho. Pri Hamburčanovi francúzskeho desiatka vybledla, Michel bol iba tieňom seba samého.

Nemecká spolková republika na týchto majstrovstvách sveta nehrala pekný futbal, podľa väčšiny odborníkov z hry chýbali prvky aktivity. Hrala však efektívne. Beckenbauer na adresu kritikov poznamenal, že v jeho tíme niet ozajstných hviezd a nik nemôže ani očakávať zvlášť peknú hru, najmä nie v situácii, keď sa žiada úspech. Je logické, že v takejto situácii mimoriadnu úlohu zohráva optimálna taktika.

„Ako človek, ktorý má nesmierne rád futbal, obdivujem Maradonu a Platiniho. Ako tréner reprezentačného mužstva však musím použiť všetky prostriedky, aby nemohli ukázať, čo vedia. Aj na úkor toho, že zničím krásu futbalu. Alebo — zohrajme spolu jedno pekné stretnutie, v ktorom — prehram. Mal som iný výber?“

Vývoj udalostí dal zapravdu Beckenbauerovi. Mohol sa vrátiť domov tak spokojný s druhým miestom ako „El Narigon“ s majstrovským titulom. Obaja výsledkami dali pádnu odpoveď kritikom i neprajníkom. Lebo vo futbale platí stará pravda: Akákoľvek kritika má svoje oprávnenie len dovtedy, kým nie sú výsledky. A akékoľvek predstavy trénerov, zväzových kapitánov alebo team-chefov, prijme verejnosť bez výhrad len vtedy, ak mužstvo dosiahne predpokladané ciele.

Bilardo a Beckenbauer patria k tým trénerom, ktorí aj po majstrovstvách sveta zostávajú pri svojich mužstvách. Dokedy? Dovtedy, kým môžu. A to „môžu“ závisí od výsledkov. V prípade Beckenbauera už od jesenných kvalifikačných zápasov na ME '88.

MUNDIAL '86 OČAMI JOZEFA VENGLOŠA

JOZEF VENGLOŠ stál pri všetkých významných úspechoch čs. futbalu posledného desaťročia. Práve pred 10 rokmi sa podieľal na zisku európskeho prvenstva v Belehrade vo funkcii asistenta V. Ježka, v roku 1980 už ako prvý tréner získal s reprezentáciou bronz na ME, ale po neúspešnom vystúpení na MS v Španielsku sa vzdal. (Ešte sa presne pamätáme, aká kritika sa vtedy vliala na jeho adresu, ale od tých čias sme na ME a MS ani len nepostúpili...). Ako člen odborného tímu FIFA mal možnosť vidieť veľa stretnutí, ale aj celé dianie okolo veľkého futbalu.

Zbor odborných pozorovateľov FIFA na MS '86. Celkom vpravo je Jozef Vengloš.

„Boli to najnáročnejšie majstrovstvá v histórii“

O šampionáte všeobecne

● Mexiko sa dostalo k usporiadaniu majstrovstiev sveta behom relatívne krátkeho času už druhýkrát. Vieme, čo viedlo FIFA k rozhodnutiu dať hry opäť Mexiku, hoci kandidátov bolo viac, z amerického kontinentu USA. Myslíte si, že Mexiko bolo v danej situácii naozaj tým najlepším riešením?

— Ak zoberieme do úvahy všetky okolnosti, myslím si, že FIFA sa nemohla rozhodnúť lepšie. Len málokde na svete sú ľudia ochotní urobiť toľko kvôli futbalu ako v tejto krajine. Napriek skutočne ťažkým hospodárskym podmienkam pripravili výborný šampionát, organizačne na vysokej úrovni. Stadióny a príslušné zariadenia boli na úrovni požiadaviek doby, starostlivosť o bezpečnosť i pohodlie všetkých účastníkov na najvyššej úrovni. V neposlednom rade načim spomenúť, že to všetko dokázali robiť s nezvyčajnou láskou, takže každý sa cítil dobre. Atmosféra bola prosto vynikajúca.

● Viacerí odborníci však už predom vyjadrili obavy z nezvyčajných klimatických podmienok, ktoré znásobil hrací čas, hralo sa na pravé popoludnie, kvôli televíznym prenosom, takže zaťaženie hráčov bolo enormné.

— To je pravda, ale pri dnešnej úrovni telovýchovnej a lekárskej vedy a dostatočnom časovom predstihu sa všetci mohli pripraviť na tamojšie podmienky. Viac popredných trénerov sa tak vyjadřilo už vopred a výhovorky na klimatické podmienky považovali za obyčajnú slabosť. Na druhej strane je pravdou, že k úplnej

aklimatizácii sú dva týždne nedorazujúce, to by si žiadalo podstatne dlhší čas, ale napokon podmienky mali, okrem domáceho Mexika, všetci približne rovnaké. Na druhej strane som zvedavý, ako budú v jesenných súťažiach hrať hráči, ktorí odohrali v mexických podmienkach veľa zápasov. K istému poklesu výkonnosti naozaj môže prísť.

● Z hľadiska celkovej úrovne by ste, v hierarchii kvality, kam mohli zaradiť tieto majstrovstvá sveta?

— Od roku 1974 som bol na

všetkých majstrovstvách sveta, vždy v iných úlohách, takže vari mám právo porovnávať. Môžem jednoznačne vyhlásiť, že mexický šampionát bol najkvalitnejší. Mal som možnosť nahliadnuť aj do kuchyne mužstiev, čo sa mi ako trénerovi čs. tímu nikdy nemohlo podať, veď kto by čo odhaľoval pred konkurenciou? Náročnosť pramenila z viacerých faktorov, klimatických vrátane, ale aj vďaka novému hraciu systému zohral víťaz o kolo viac. Bolo aj menej taktizovania, muselo sa hrať a čo bolo naozaj nezvyčajne,

zo skupín sa dalo postúpiť aj s dvoma bodmi.

Objavili sa novinky?

● Majstrovstvá sveta alebo Európy sú prehliadkou toho najlepšieho, čím sa futbal môže pochváliť. Kde inde, ako na šampionátoch, sa môžu objaviť novinky v taktike? Lebo v technike a kondícii sa

už asi nič nové nedá vymyslieť, iba zdokonaľovať...?

— Zápasy ukázali na zaujímavý jav. Jednak na narastajúcu univerzálnosť hráčov, zároveň však aj na ďalšiu špecializáciu. Navonok to znie antagonisticke, ale je to tak. Koľkokrát sme videli útočné hroty vo vlastnej šestnástke? Valdano sa napríklad pravidelne vracal pri všetkých rohových kopoch, typický rozohrávač Platini sa neraz ocitol na úplnom hrote, obranca Branco či Josimar boli jednými z najnebezpečnejších strelcov. Príkladov je veľa.

Kondičné faktory zohrali tentokrát mimoriadnu úlohu. Vplyv nadmorskej výšky i horúčavy bol evidentný a objavil sa aj u takých mužstiev, ktoré v normálnych podmienkach sú vzorom fyzickej pripravenosti. V záveroch zápasov, v ktorých prehrali, sa javili jasne unavení Francúzi, Brazílčania, Belgičania, ale aj Mexičania. Brazília sa napríklad v stretnutí s Francúzskom dlho ukazovala ako lepšie, silnejšie mužstvo, ale vyčerpanosť kľúčových hráčov ich stála postup.

● Čo z toho poznatku vyplýva pre budúcnosť?

— Je skutočne dôležité si uvedomiť, že nároky na kondíciu budú aj v budúcnosti narastať, lebo systém MS sa v najbližšej budúcnosti sotva zmení. Mužstvá budú musieť dbať napríklad aj na vekové zloženie, veď Francúzi disponovali vari najlepšou stredovou formáciou. Ale štvorica Platini, Tigana, Giresse a Fernandez bola zároveň aj najstarším radom a v závere už tiež nevládala. Z toho vyplýva, že stredú poľa treba venovať maximálnu pozornosť, lebo tam sa láme chlieb. Chcem zdôrazniť, že systém zostavenia hráčov nie je až taký dôležitý — i keď väčšina nastupovala v zostavení 4—4—2, skôr ide o individuálne majstrovstvo hráčov, ktoré je v službách kolektívu. Osobnosti sa ukázali komplexnejšie pripravené, zároveň na ich miesta prichádzajú kvalitní mladí hráči (Sciifo, Careca, Burruchaga, ešte stále mladý Maradona). Priamo nový taktický prvok som ani nevidel, ťažko je čosi celkom nové vymyslieť, mužstvá sa navzájom dobre poznajú a ich najväčšou túžbou a snahou je vnútiť súperovi vlastný štýl hry. Komu sa to podarí, ten vyhrá.

● Čím teda prekvapila súperov Argentína, alebo čím ich prevýšila? Niečo na ich hre muselo byť aj nové, lebo nikto ich nedokázal zdolať...

— Tréner Carlos Bilardo zosnoval akúsi pavučinu, také rozloženie hráčov, do ktorého sa dalo úspešne zachytávať útoky súperov. Stredopolári, ale aj obrancovia vytvorili na vlastnej polovici takmer dvojicu vzdialenú od seba iba niekoľko krokov. Tento živý plot sa uzatváral pred šestnástkou, takže k brankárovi sa dostalo málo striel, väčšinou iba z diaľky. Vpredu sa zdržiavali dvaja účastníci, ktorí v tom momente, keď súper stratil loptu, sa bleskurýchlo rozbehli dopredu a hneď za nimi sa vydávali vlastní stredopolári. Obrana súpera sa takto často nevedela dostatočne zorientovať, dochádzalo k skratom, a v „šach-mat pozíciách“ Argentínčania dávali góly. Okrem toho sa vynikajúco pripravili aj psychicky, napríklad v záverečných minútach finále ich vôbec nepoložilo na kolená, že súper vyrovnal dvojgólový náskok a takmer hravým spôsobom dali tretí gól. A ešte niečo — mali Maradonu, hral skutočne veľký futbal.

● Dost sa diskutovalo o taktike slabších, počnúc osemfinále, keď sa snažili hrať na predĺženie alebo penaltu, v ktorých boli šance rovnaké.

— Aj ja som o tom počul, ale viac doma ako v Mexiku. Mne sa

nezdalo, že by si niektoré mužstvo trúfalo postaviť taktiku na predĺžení. Nie, to si ani neviem predstaviť. Inou vecou je, že sa rátať s predĺžením i jedenástkami. Nie je tajomstvom, že už v roku 1976 sme s týmito eventualitami rátať aj my na majstrovstvách Európy a špeciálne jedenástkam sme venovali veľkú pozornosť. Ale zaradiť „hru na jedenásky“ do taktického repertoáru, to nie. Aspoň ja si to neviem predstaviť.

● Videli ste nejaké premyslené kombinácie, komplexne navrhnuté akcie, ktoré by charakterizovali niektoré mužstvá?

— Ucelené kombinácie, nejakú schému — ani nie. Premyslená obranná hra, najmä NSR a Argentíny, bola zjavná a zrejme natrénovaná. Ale napríklad aj systém narážaciek v poli, ale najmä pred súperovou šestnástkou v podaní Dánska alebo Sovietskeho zväzu naznačuje spôsob útoku, ale bolo to založené viac na individuálnych schopnostiach hráčov. Každý si musí uvedomiť, že poprední hráči dokonale ovládajú loptu, a preto sa môžu viac venovať všimaniu si postavenia spoluhráčov či protivníka. Objavilo sa viac lobovaných prihrávok — to je vari novinka skôr z oblasti techniky —, ale vari ešte dôležitejšie je, že spoluhráči dopredu reagovali na takéto technické riešenie situácie. Tento fakt sa musí objaviť v registri dobrého futbalistu blízkej budúcnosti.

● Viacero odborníkov pripisovalo mimoriadny význam psychickej stabilite. Ozvali sa hlasy, že pri približne rovnakej fyzickej a technickej pripravenosti bola práve psychická odolnosť rozhodujúca.

— Áno, to je skutočne pravdivé tvrdenie. Hráči boli vystavení obrovskému tlaku a vyrovnáť sa s atmosférou veľkého podujatia si vyžaduje silu psychiky. Treba si uvedomiť, že v tejto oblasti zohrávajú obrovskú úlohu skúsenosti. Stačila malá strata koncentrácie, iba na niekoľko minút, ktoré mohli rozhodnúť o ďalšom bytí alebo nebytí mužstva. Príklady? Dáni proti Španielsku, ZSSR proti Belgicku, Brazília proti Francúzsku. Do popredia vystúpili vnútorné, interné danosti jednotlivcov, ktoré rozhodovali o zápasoch. Butragueño, Lineker, Elkjaer-Larsen, Belanov patrili k oporám, v niektorých zápasoch doslova excelovali, aby vzápätí v kritických situáciách vybuchli. Platí to však aj o dvoch takých vynikajúcich brankároch ako Bats — proti NSR, Schumacher — vo finále s Argentínou. Aj psychickú odolnosť možno nacvičovať. Predovšetkým účasťou v medzinárodných stretnutiach, v ktorých je hráč vždy vystavený väčšiemu tlaku ako v domácej lige. Ukázalo sa, že pod silným tlakom sa hráči dopúšťajú neúmerne veľa chýb vo finálnych prihrávkach a pri realizácii vyložených príležitostí. Tu musí prísť zákonite k náprave, už v žiackych a dorasteneckých vekových kategóriách treba žiadať od chlapcov presné vykonanie úloh za každej situácie, či už na tréningu, v priateľskom alebo majstrovskom stretnutí.

Skúsenosti a poznatky pre čs. futbal

● Už ste hovorili o istých poznatkoch z oblasti psychickej prípravy, ktoré nám treba čo najskôr aplikovať aj do domácich podmienok. Mohli by ste aspoň naznačiť, čo by sme mali čo najskôr transplantovať do nie celkom zdravého čs. futbalu?

— Hm, predovšetkým by som chcel povedať, že neúčast popredných čs. odborníkov, najmä z praxe, na MS považujem za chybu. Na televíznej obrazovke možno vidieť niekedy lepšie ako na ihrisku niektoré detaily, ale celkový dojem chýba. A chýbajú aj osobné kontakty, rozhovory s odborníkmi; kde sa dá učiť, keď nie na festivale najlepších?

Z oblasti techniky je to potreba dokonalého ovládania lopty všetkými časťami tela a v plnom behu, podobne realizácia prihrávok či striel na bránu. Loptu ovládalo každé mužstvo šampionátu, bez rozdielu.

Kondícia je prirodzenou požiadavkou, napríklad tím Južnej Kórey bol fyzicky minilálne na úrovni NSR či Argentíny. Skôr, ide, v našich podmienkach, o rozvoj rýchlosti. Naše staré porekadlo — pomaly choď, ďalej zájdeš — vo svetovom futbale neplatí.

V taktike došlo k pokroku v úžasnej disciplinovanosti aj u takých mužstiev, ktoré taktike predtým neprípísali dôležitosť. Pripúšťam, že argentínske zostavenie „pavučiny“ nájde nasledovníkov, pravda, potrebuje aj hráčske kvality typov Maradonu a spol.

Mimoriadny význam pripisujem osobnostiam. Každé lepšie mužstvo malo určujúce osoby, ktoré vtlačali pečať celému kolektívu. Maradona, Valdano, Battista či Brown u Argentíny, Briegel, Berthold a Rummenigge — hoci nebol fit — u NSR, Pfaff, Ceulemans v belgickom mužstve, Bats, Tigana u Francúzov, u ktorých sklamali Platini a Giresse a možno aj preto nevyhrali šampionát, Julio Cesar — podľa mňa najlepší stredný obranca MS — a Branco — vybuchli hviezdy Socrates, nie celkom zdraví hrávali Zico s Falcaom u Brazílie, Belanov a Zavarov v tíme ZSSR,

Morten Olsen a Elkjaer u Dánov, ktorým potom mimoriadne chýbal ich vari najlepší hráč na MS Arnesen. Najst také osobnosti je jednou zo záruk úspechu, pričom chcem zdôrazniť, že svoje schopnosti jednoznačne odovzdávali do služieb celého kolektívu.

● Existuje niečo, čo by sa z odborného hľadiska dalo kritizovať? Alebo lepšie povedané — zdokonaľovať v budúcnosti, vo svete a, samozrejme, aj u nás?

— Obrovské rezervy vidím v komplexnej starostlivosti o — trénerov. O hráčov sa dnes starajú obrovské tímy ľudí, ale tréner, ten zostáva naďalej osamotený. S radosťami i smútkom. A práve on musí znášať najväčšiu psychickú tarchu, slávy i prehry. Ani neviem, v ktorých povolaniach je tréner vystavený také-

mu obrovskému psychickému tlaku ako vo vrcholovom futbale, kde sa stretávajú toľké záujmy? Rezervy vidím aj v čistote hry, hoci FIFA veľmi energicky zasiahla proti Uruguaju, hrajúcemu ani nie tak surovo ako skôr — nečisto. To je asi ten správny výraz. Pritom nastal pokrok v ohľaduplnosti hráčov, tých najlepších, voči sebe, odkopnutie lopty za čiaru a následné vrátenie bolo pri zraneniach normálnym javom. Z tejto ohľaduplnosti by sme sa mohli tiež poučiť. Najdôležitejšie je však o veciach nielen hovoriť, ale čo najskôr konať. V záujme čs. futbalu, jej tradícií.

TRI STUPNE SKLAMANIA

Svetový šampionát má veľa podôb. Jedným prináša radosť, iným sklamanie, nespokojnosť, ešte v iných zostávajú neisté pocity, kam vlastne zaradiť seba, svoje mužstvo. Vo chvíľach slávy sa najviac píše o tých, ktorí zažiarili, ktorí svojou hrou či gólmi poskytovali najviac radosti a zábavy divákovi, fanúšikom. Už menej o mužoch „zlatého streda“, bez ktorých mravčej práce na ihrisku by neboli ani tí slávni. A obyčajne sa zabúda na tých, ktorí zostali kdesi úplne v tieni, alebo ani — nehrali. Aj v Mexiku ich bolo hodne, my sme si vybrali trojicu, z ktorej je každý z iného kontinentu, Belloumiho z Alžírsku, Bentu z Portugalska a Passarellu z Argentíny.

Nováček v tíme obhajcov titulu majstrov sveta, Talianska, Fernando de Napoli, si v stretnutí Taliansko — Argentína po zrážke s Buruchagom zlomil nos. Neprijemné zranenie ho však nevyradilo z hry. Mohol pomýšľať — so súhlasom lekára — na ďalšie štarty.

S Manuelom Bentom to dopadlo horšie. Jeho zlomenina vylúčila dohrať prvú časť programu MS, ešte tu v skupinách, kde sa Portugalsko, Anglicko, Poľsko a Maroko usilovali vyťažiť zo vzájomných zápasov body na postup do osemfinále. Prišiel k nej vo chvíľach samopašného počínania si, keď brankárske rukavice položil do kúta a ujal sa roly útočníka. Po vzdušnom súboji s obrancom José Antoniom a tvrdom pristáti na zemi nevydržala lýtková kosť. Nasledovala cesta do nemocnice v Monterrey, sadra a trpký úsmev postihnuteľného, ktorý sa usiloval brať svoj prípad profesionálne: — Taký je život, nič sa nedá robiť... zranenia patria k môjmu remeslu...

Pamätáme sa na toho istého Benta, ako odchádzal z priestorov štadióna Evžena Rošického v Prahe po jednogólovej prehre s mužstvom ČSSR, ktorá nechávala Portugalcom len minimálne teoretické nádeje na možnú

Stupeň prvý — veľké

LAKHDAR BELLOUMI

Jeho meno spoznal futbalový svet pred šiestimi rokmi na moskovskej olympiáde. Alžírské mužstvo síce netriumfovalo a neobrátilo naruby predpoklady, ale tvorca hry, sotva 18-ročný fahkonohý Belloumi sa stal terčom pozornosti odborníkov. Tí najviac lutovali, že pri nedostatku rovnocenných partnerov jeho výkonnosť bude sotva stúpať. Ani o dva roky neskôr nedal jednoznačnú odpoveď o náraste svojich kvalít, lebo kvôli zraneniam odohral v Španielsku iba toľko času, čo stačí ledva na tri polčasy. Gól do Schumacherovej siete však otvoril vrece s lanármí. Zástupcovia francúzskych, talianskych a španielskych klubov súperili o jeho podpis na prestupovom listku. Belloumi však odolal všetkým lákavým ponukám, predovšetkým preto, že bol zaviazaným voči materskému oddielu, GCR Mascara.

Mohol byť hviezdou v Paris St. Germain, možno za desaťnásobne vyššiu mzdu, ale doma bol — všetkým. Najlepším hráčom, odborným poradcom, kapitánom mužstva. O jeho prínose klubu sa mohli v Alžírsku presvedčiť. Pred dvoma rokmi sa Mascara stala majstrom Alžírsku. Vlni v marci utrpel komplikovanú zlomeninu nohy a pri neúčasti „šéfa“ obsadila 14. miesto. V októbri sa mu na tom istom mieste opäť zlomila noha a Mascara sa iba horko-fažko zachraňovala.

Aj tréner reprezentácie Rabah Saadane sa asi najviac obával toho, že jeho zverenci vybehnú na mexické trávniky práve bez vodcovskej osobnosti. Preto zaradil do výberu bez váhania Belloumiho, hoci veľmi dobre vedel, že eso z Mascary ešte aj v máji laboroval a trénoval iba ľahko. Viac ho videli v rehabilitačných zariadeniach ako na ihrisku.

V Mexiku takmer zákonite nevedel prekročiť hranice svojich reálnych možností či schopností. Iba proti Španielom zostal na ihrisku do konca stretnutia. Proti Sev. Írsku nastúpil až neskôr, proti Brazílii ho tréner musel stiahnuť. Možno je nezvyčajné, že si Saadane dovolil takto manipulovať s hviezdou mužstva, ale Belloumi sám súhlasil s trénerovými rozhodnutiami. On sám vedel najlepšie, že nie je tým pravým Belloumim. Hral opatrne, takmer nechodil do osobných súbojov, lopty sa zbavoval tak rýchlo, akoby ho páliła. Pritom s lotpou sa poznajú naozaj dôverne, poslúcha ho ako najlepšie dieťa svojho otca. Len v Mexiku bol medzi nimi staby nesúlad, darmo, dlho neboli spolu, trochu sa odcudzili.

Celkové resumé vyznelo nemilosrdne kruto — pre Lakhdara Belloumiho, hviezdu afrického futbalu, nepriniesol mexický mundial šťastie a odborníci ho zaradili do kategórie tých, ktorí odchádzali so zvesenými hlavami.

Vjednej slabej chvíli tréner argentínskej futbalovej reprezentácie Carlos Bilardo prezradil, ako sa rodí v jeho hlave predstava ideálnej jedynástky krajiny: Napíše na papier meno Maradonu a potom začína meditáciu nad menami ostatných desiatich... Nuž, táto slabá chvíľa mu spôsobila celý rad ťažkostí, lebo viaceré hviezdy argentínskeho futbalu sa urazili. Azda najviac sa cítil byť dotknutý Daniel Passarella (na snímke vpravo), hrdina dvoch majstrovstiev sveta.

„Keď ty tak, potom ja naopak,“ povedal a nechal do Buenos Aires odvyšelať telex s týmto textom: „Nerátajte s mojou účasťou v kvalifikačných stretnutiach.“

Šťastie pre Argentínu — i samotného Bilarda — že v rodine Passarellovcov sa rozpútala hotová presvedčovací vojna. Na čele tohto fazenia stála vlastná manželka Graciela.

„Musíš sa povzniesť nad urážkou. Uvedom si, že reprezentatívny tím nie je vlastníctvom Bilarda, nehráš predsa kvôli nemu, ale za slávu svojej vlasti...“ Napokon Daniel podľahol tlaku svojej polovičky a na zápasy nastúpil. Hral skvele. Urobil pre postup Argentíny do Mexika pozitívne viac ako Maradona, hráč s výsostným postavením v predstavách trénera.

Futbalová kariéra Passarellu sa rozbiehala pomaly a nebola bez hrboľov. Keď mal pätnásť rokov, vybral sa skúsiť šťastie v mládežníckych družstvách Independiente, Boca Juniors i Estudiantes. Neúspešne, neprijali

Stupeň druhý — väčšie

MANUEL BENTO

cestu do Mexika. Mal 37 rokov (nar. 25. 6. 1948), o rok menej ako jeho náhradník Damas, a pražskú prehru niesol trochu horšie ako zvyčajný nezdar vo futbalovom boji. Skrtala totiž jeden jeho plán, ktorý ozrejmlil v krátkom rozhovore pri dverách autobusu, keď sme mu pripomenuli vek.

— Chcel som sa rozlúčiť v Mexiku, to by bolo to pravé prostredie na odchod z futbalovej scény pre reprezentanta. Ale vidíte... človek mieni...

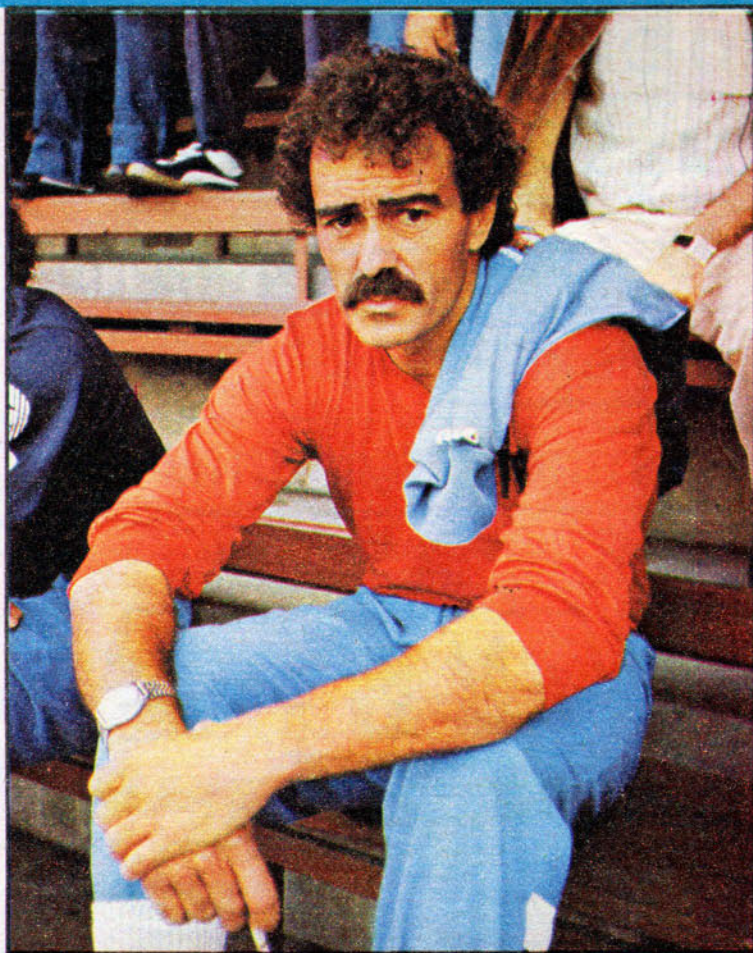
„Bolo nám ho úprimne ľúto, najmä kvôli osobnému vkladu, ktorým ovplyvňoval svoj výkon aj blízko štyridsiaty. „Nepoznám spomedzi mladých portugalských brankárov ani jedného, ktorý by na sebe tak intenzívne pracoval ako kapitán Benfiky Manuel Bento,“ povedal vtedy lisabonský kolega Santos Neves na brankárovu adresu a pripomenul, že keby každý reprezen-

tant toľko pracoval na kvalite svojej výkonnosti, nemal by portugalský futbal súčasné starosti. Bento zdobí od jeho vstupu medzi hráčov Benfiky (1971/72), kam prešiel z provinčného Berreirense, ne jeden futbalový vavrín, ale takú peknú vizitku, akú mu napísal Santos Neves, mohol strčiť pred oči komukolvek, je rovnocenná všetkým titulom.

Hrdinským výkonom na pôde NSR, po ktorej sa zrodil prekvapujúci výsledok otvárajúci Portugalcom cestu do krajiny Aztékov, sa Bento predsa priblížil k plánovanému spôsobu svojej futbalovej rozlúčky. Víťaznou premiérou v súboji s reprezentáciou Albiónu naznačil, že to môže byť nakoniec veľká sláva. Potom však prišlo ono zranenie, ktoré dopísalo brankársku kapitolu skôr než sa mohol rozvinúť sujet. Do bránky nastúpil Damas, proti Portugalcom Maročania, a šokujúcim 1:3 vypreva-

dil Bentových kolegov domov pred „limitom“. Tréner José Torrès sa vzápätí vzdal, odôvodňujúc svoje rozhodnutie prídlhou službou futbalu, po ktorej musí konečne začať splácať dlh rodine, ale zvedaví vypátrali, že rezignácia mala pôvod v nezhodách hráčov s vedením portugalského futbalového zväzu vo sfére odmeňovania. Medzi siedmimi, ktorí najhlasnejšie vyslovovali námietky, bol i — Manuel Bento. Vtedy sme si pripomenuli jeden z jeho osobných motívov spájaných so štartom na štadiónoch svetového šampionátu — úmysel ešte aspoň raz výhodne speňažiť prípadný úspech. To bolo sklamanie.

Za nedisciplinovanosť a arrogantnosť pri vyjednávaní o výške prémie za zápasy MS potrestal Portugalský futbalový zväz 8 hráčov vyradením z reprezentácie navždy. Za hlavného pôvodcu zla označili Benta.

Stupeň tretí — najväčšie

DANIEL PASSARELLA

ho ani do jedného výberu! Ťažko povedať, či mu natoľko chýbal talent, alebo tréneri jednoducho nepostrehli, čo sa v ňom skrýva. V jednom mal obrovské šťastie: jeho trénerom v tretotriednom mužstve Chacabuco bol Carmelo Spataro, uznávaný muž argentinského futbalového zákulisia. Svojho obľúbeného hráča zapožičal do druholigového klubu Sarmiento Junín. Jedného dňa sa Sarmiento stalo súperom argentinskej reprezentácie v príprave. Tesne pred zápasom sa zranil stopér reprezentantov a tréner Sivori požiadal Passarellu, aby zaskočil v obrane, vraj určite nebude mať ťažkú úlohu, veď sa očakávala veľká prevaha reprezentantov. Passarella však odmietol. Chcel vyniknúť v drese Junína proti výberu. Cítil, že práve v tom zápase si ho môžu konečne všimnúť. Rozmýšľal dobre.

Hneď po stretnutí ho vyhľadal N. Rossi, tréner River Plate, objavil sa C. Menotti v zastúpení Huracanu a teraz sa oňho zaujímal aj Estudiantes. Mohol si teda vybrať. Spýtal sa otca, komu a za koľko má podpísať prestup?

„Čo si máš pýtať? Och, ty nešťastník! Pýtaj si obložený chlebiček s kolou a teš sa, že môžeš byť hráčom veľkého

klubu,“ odvetil otec rozvážne.

Otcovská výstraha ho prinavrátila zo snov na zem a v roku 1972 podpísal za smiešnu sumu prestupový listok do River Plate. Vďaka univerzálnosti, dokonalej obojnosti, pružnosti a vynikajúcej kondícii sa čoskoro stal ústrednou postavou mužstva. Menotti bol nadšený jeho spôsobom hry, vždy totiž tvrdieval, že účinné útoky sa začínajú v hĺbke vlastného poľa a zapojením stopéra do nečakaných útokov možno uplatniť nové taktické varianty v hre. Napriek tomu sa ani v reprezentácii neudomáčňoval so samozrejmosťou ľahkosťou. Pomohla mu až nečakaná náhoda. Pred MS v Argentine sa náhle vzdal reprezentačného dresu stopér Carascosa, ďalší dvaja — Plaza (St. Etienne) a Wolf (Real Madrid) — nedostali súhlas od materských oddielov, a tak už nič nestálo v ceste Passarellovi.

Po Mundiale '82 sa odsťahoval do Florencie a — chystal sa na svoje tretie majstrovstvá sveta. Týždeň pred slávnostným otvorením osláv tridsiate narodeniny, ale akosi sa necítil dobre.

„Asi som čosi pojedol, v Taliansku som si od juhoamerickej stravy odvykol, dúfam, že môj žalúdok sa do začiatku

MS dostane do poriadku,“ povedal priateľom. Tí tvrdia o ňom, že netrpí manierami hviezd, nemá neodpustiteľné nedostatky, neženie sa za nereálnymi cieľmi.

„Netajím sa, že som túžil po tom, aby ma spomínali ako Beckenbauera Južnej Ameriky, ale takéto sny sa len málokedy naplnia. Dúfam však, že som celkom dobrý aj ako Passarella.“

Prišiel prvý zápas, Daniel sa neocitol ani na lavičke náhradníkov, potom ani pri druhom, treťom. Bolesti neustupovali, často zvracal. Žeby nejaká vážnejšia náhoda? Aj on si myslel, že tomu tak je, ale po zápasoch v skupinách sa lekár tímu rozhodol o vážne vyšetrenie v nemocnici. Výsledok bol pre Passarellu takmer drvivý — žalúdočné vredy v dosť pokročilom štádiu. Niektorí lekári navrhovali okamžitú operáciu. Daniel odmietol, najprv to vraj skúsi s diétou, až potom... Vedel však, že na mexických majstrovstvách sveta si už určite nezahrá, hoci vtedy ani netušil, že mohol byť členom majstrovského mužstva. Pri záverečných oslavách, keď sa všetci tešili, jedno jeho oko plakalo, druhé sa smialo. Patril k najväčším smoliarom Mundialu '86.

O Diegovi

Maradonovi

po jeho koncertoch

v Mexiku

sa mnohí vyjadrili,

že je

MOZARTOM FUTBALU

Talianske noviny Il Messaggero (treba povedať, že Taliani ho považujú trochu za vlastného, veď hrá v Neapole), ho už pred finálovým zápasom nazvali „všemohúcim“. Bez výnimky sme sa všetci zhodli v tom, že tento mundial mal jedného vynikajúceho hráča, lepšie povedané mal iba jedného vynikajúceho hráča: Diega Maradonu.

Narodil sa 30. októbra 1960 a pri 166 cm výšky možno nepatrí k vysnívaným mužským postavám, ale disponuje vynikajúcimi futbalovými prednosťami. Ťažisko má — tak hovoria odborníci — o niečo nižšie než ostatní nebezpeční útočníci, preto má aj väčšiu stabilitu a v súbojoch s vyššími obrancami zostáva na nohách aj vtedy, keď oni už dávno spadli. Najmä pri rýchlych zmenách smerov je jeho figúra vyslovene výhodou. Podľa mnohých argentínska reprezentácia '86 — to bol Diego Maradona.

„Mužstvo, ktoré má takého hráča, ako je Diego Maradona, sa musí dostať do finále!“ — vyhlásil Guy Thys, 64-ročný tréner Belgičanov po tom, čo v boji o postup do finále jeho zverenci prehrali s Argentínou. A dva góly Juhoameričanov dal práve Maradona. Ešte predtým, v boji o postup medzi najlepších štyroch, zaťažil dvoma gólmi aj konto Angličanov. Pravda, jeden dal rukou. Urobil to

však tak šikovne, že to nezbadali nielen rozhodca, postranný, ale ani väčšina sediacich divákov na Aztéckom štadióne. Televízny spomalený záber však tento podvod odhalil. A nie je nezaujímavé, že ani toto „malé“ klamstvo neubralo na jeho popularite. Aj v tom zápase hral tak vynikajúco — a dal v ňom nenapodobiteľný druhý gól, keď obišiel vari piatich súperov — že ho napokon oslavovali ako hrdinu. A z ihriska odchádzal naozaj ako oslavovaný hrdina. Keď sa ho po stretnutí spýtali, ako dal vlastne ten sporný gól, odpovedal vtipne:

„Trochu tam bola Maradonova hlava, trochu ruka osudu...“

Iní ho prirovnávali nie k nadpozemským bytostiam, skôr k predchádzajúcim hrdinom futbalových trávnikov. Povedali a napísali o ňom, že nastúpil na Pelého trón. On však nechcel nosiť korunu iného.

„Pelé bol Pelé, ja som Maradona a ním aj zostanem.“

Pelé, ktorý pôsobil ako komentátor jednej brazílskej

televíznej spoločnosti, sa k spomínanej debate nemienil vyjadrovať. Povedal iba, že argentínska desiatka je skutočne veľmi veľkým hráčom. Zároveň dal najavo, že ho nepovažuje za konkurenta, lebo hrali futbal v iných obdobiach. Podľa komentátora zürišského Sportu Pelé hral vari ešte elegantnejšie, ale ani zápasy a majstrovstvá sveta sa v tých časoch nehrali tak tvrdo ako teraz, ani obrancovia nevedeli toľko ako dnešní. Maradona je však nielen technicky perfektne vybavený, je aj ohromne dôrazný a tvrdý.

Podľa jedného z najznámejších brazílskych televíznych reportérov Orlanda Duarte, Maradonu ešte stále nemožno porovnávať s Pelém.

„Tento mládenec je veľmi šikovný, ale hral ešte iba na druhých majstrovstvách sveta, kým Pelé bol trikrát svetovým šampiónom. Okrem toho, kto by vedel jednoznačne povedať, či väčším hudobníkom bol Beethoven alebo Mozart?“

Brazílčania — podobne ako Mexičania a vôbec celá Južná Amerika — pred finále držali palce Argentíne, ako by boli všetci synmi a dcérami tejto krajiny. V Riu de Janeiro, v Sao Paulo alebo v Santose už zabudli, že v roku 1982 ich ospevovaná reprezentácia zohrala na majstrovstvách sveta neľútostný boj práve s Argentínou. Zabudli aj na to, že v tom stretnutí Maradona stratil nervy a rozhodca ho musel vylúčiť.

Vtedy prišli Argentínčania do Španielska ako obhájcovia majstrovského titulu a 21-ročný Maradona už bol hviezdou. Lenže bol ešte príliš nezrelý na zvládnutie ťažkej úlohy. Potreboval niekoľko rokov,

aby dozrel, aby svoj vrodený talent vedel naplno využiť. Pred rokmi v Barcelone ofutovali, že vyplatili zaňho takú veľkú sumu, v Neapole sa však už mohli tešiť výhodnej kúpe. Len tak mimochodom, v tomto slnečnom meste mu pripravili špeciálne privítanie. Z letiska ho premiestnili na dostihovú dráhu a kto chcel vidieť „všemohúceho“ vystupovať

z helikoptéry, musel zaplatiť tisíc lír na konto UNICEF-u, ktoré má slúžiť ako finančná rezerva OSN pre pomoc hladujúcim deťom.

V Buenos Aires sa na slávnostnom prijatí po MS zúčastnil aj prezident Raul Alfonsín, kým ostatných iba potľapkal po pleci, Diega aj objal. Nuž, cirkusu je okolo

neho dost. Noviny *El Mercurio* išli tak ďaleko, že podľa vzoru susednej Brazílie navrhujú pomenovať budúce nové hlavné mesto Argentíny Maradoniou. Samotný Maradona sa však správa prekvapujúco skromne. Aj v Mexiku využíval každú príležitosť na to, aby vyzdvihoval zásluhy spoluhráčov, vôbec celého kolektívu. Chválil predovšetkým obranu, ktorá skutočne mala veľký podiel na dobrých výsledkoch, veď aj proti susednému Uruguaju sa útočníkom podarilo dať len jeden gól, ale obrana udržala čisté konto.

„Som šťastný, že nemusím hrať proti takej betónovej obrane, ako je naša,“ chválil Cuciuffa a jeho spoluhráčov v zadných radoch. Aj tieto

naozaj ustrážil Maradonu, ale to je iba povrchný pohľad. Je pravdou, že do vyloženej pozície sa nedostal, že smerom na bránku vystrelil iba raz — nepresne, podrobnejšia analýza jeho hry však potvrdzuje, že svojím pohybom napomáhal ostatným pri získavaní priestoru a víťazstva. Aj to je pravdou, že v priebehu prvých dvadsiatich minút upozornil na seba iba tým, že za zbytočné reklamovanie dostal od rozhodcu žltú kartu. O štyri minúty neskôr ho však Matthäus dokázal zastaviť iba za cenu faulu a aj on dostal žltú kartu. Priamy kop z Burruchagovej nohy smeroval pred Schumacherovu bránku, ten loptu podbehol, dostala sa na Brownovu hlavu a odtiaľ do siete, čiže Maradona sa zaslúžil o priamy kop. Okrem toho v prvom polčase ho faulovali štyrikrát, v druhom tiež štyrikrát a zo všetkých priamych kopov mohla vzniknúť pred bránkou NSR nebezpečná situácia. Zo sedemnástich osobných súbojov — osem vyhral. Napriek tesnému osobnému bráneniu osemkrát nabehol do voľného priestoru v prvom,

prítomnosťou, držal v neustálom šachu súperovu obranu. Preto sa západonemeckí stredopoliari menej ako inokedy zapájali do útoku a obrancovia takmer vôbec neútočili, lebo až príliš dobre vedeli, že Maradonovi nemožno nechať voľný priestor pred Schumacherom. V poslednej štvrthodine sa stretol 14-krát s loptou a štatistickí vyrátali, že tie zahral dobre v 73 percentách prípadov. Rozhodujúcou mierou sa podpísal pod víťazný gól. Pod gól, ktorý znamenal titul. Presnou prihrávkou uvoľnil Burruchagu a ten už nechýboval.

Že hrdina Mundialu čakal viac od finálového zápasu, to je pravda. Diego sa netajil tým, že by sa rád stal kráľom strelcov šampionátu. Nepodarilo sa mu to. Dal „len“ 5 gólov, kým Lineker 6. Na rozdiel od Angličana bol to však on, kto mohol zdvihnúť vysoko nad hlavu zlatý pohár.

Kapitánsku pásku dostal od trénera Bilarda. Kým bol argentínskym trénerom Menotti, dovtedy sa tejto cti dostávalo o osm rokov staršiemu Passarellovi. Nový tréner však priniesol nové rozhodnutie.

„Patrí sa, aby kapitánom mužstva bol jeho najlepší hráč,“ dôvodil Bilardo.

V chvíľach veľkej slávy a radosti sa novinári spýtali Maradonu, či sa cíti na vrchole svojej kariéry.

„Áno, v túto nedeľu som bol určite ja najšťastnejším človekom zemegule. Že by som však už bol za korunováciou? Viete, ja sa vždy znova a znova teším, keď môžem vybehnúť na trávnik a zahrať si futbal. To bol môj detský sen a zostáva doposiaľ.“

Vari najväčším tajomstvom Maradonu je, že má stále rád futbal, napriek tomu, že je hýčkaným a mnohonásobne preplateným hráčom. Na ihrisku sa z neho stáva chlapec. Aj v tom sa podobá Pelému. Po skončení majstrovstiev prestala polemika v argentínskej a brazílskej tlači o tom, komu patrí futbalový trón. Zhodli sa v tom, že Maradona je Mozartom futbalu, Pelé Beethovenom. A oboch uznáva ľudstvo ako géniov bez toho, že by sa ich snažil niekto porovnávať a viesť debaty o tom, ktorý z nich bol lepší, väčší, slávnejší.

slová potvrdzujú, že Argentína, to nebol iba Maradona, ale jeden silný tím.

Pred finálovým stretnutím v Mexiku platil názor, kto vypne z hry Maradonu, môže vyhrať. Túto tézu potvrdil aj Beckenbauer, píšeme o tom na inom mieste nášho časopisu. Matthäus na prvý pohľad

štyrikrát v druhom polčase. Osemkrát sa pokúsil prejsť kľúčkami obranou NSR, tri razy sa mu to podarilo, lež zakončovanie mu nevychádzalo tak ako proti Belgicku.

Blysol sa však mnohými presnými prihrávkami. Z 26 iba trikrát prihrál nepresne. Je len samozrejmé, že svojím pohybom,

NAPÍSAĽI O MS '86

NAPÍSAĽI O MS '86

NAPÍSAĽI O MS '86

SPRINT

revija sportu i novosti

Zagreb, 1. VII. 1986, godina IX.
broj 74 (500), cijena 150 dinara

(Sprint)

Futbal je najvažnija društvena
zajednica na svetu, o tom už niko
nepokazuje, ali ako sa hoći len raz
prihodilo, že i naša krajina, Juhoslá-
via, bude majster sveta, vtedy by

sme sa v tej, zdá sa, imaginárnej vízi-
i sami mohli dožiť toho, čím pri
tejto príležitosti naplnili svoje srdcia
Argentínčan. Ak by som mohol byť
reportérom na tvári miesta futbalo-
vého súboja podobného tomu, aký
som videl v Ciudad de México,
v ktorom tiekli slzy, tavili sa srdcia,
otvárala duša, strácalo sa všetko ko-
nečné, ak by som trebárs mohol
písať o takej istej radosti a odušev-
není i našich futbalistov, to by mohlo
býť čosi ešte krajšie...

tempo

NR 74 (3010) KRAKÓW, PONIEDZIAŁEK 30 VI 1986 ROK XXXIX CENA 12 ZŁ

(Tempo)

Všetci píšu o Maradonovi a je v tom niečo nespravodlivé. Prečo
vzdvihovať v kolektívnej hre iba jeden pár nôh, hoci genálnych
a pekne nebezpečných? Prečo nehovoriť aj o ďalších hráčoch,
ktorí ukázali futbal v jeho dokonalosti na MS, napríklad ako sú:
Ruggieri, Brown, Battista, Butragueño, Belanov, Burruchaga
a ďalší? Nezaslúži si trocha slávy aj ten, kto otvoril Maradonovi
cestu ku gólu, napríklad Enrique, ktorý ostáva stále v tieni hviezd?
Iste, Maradona urobil v priemere počas 90 minút v každom
stretnutí okolo 200 manévrov, približne 80-krát presne prihrál
partnerom, mnohokrát prestil driblingom súperov a prekonal
vlastný individualizmus v prospech celku. Nemali by sme zabud-
núť, že tón na mundiale neudávala len superhviezda. Smutné pre
nás je to, že naši najlepší — aj keď by sme medzi nich počítali naj-
slávnejšie postavy poľského futbalu, Latu či Gadochu, ktoré nás
na MS reprezentovali — by sa do výberu tých najlepších nedostali.

Sport

(Sport)

Jedným z najdôležitejších poznat-
kov z MS '86 v Mexiku je, že sa hra
zo stredú poľa preniesla na krídla.
Ťažisko útoka sa vedie po stranách
trávniska, v jeho strede ostalo miesto
pre kondičné a technicky silných
futbalistov. Prevzali čiastočne úlohu
ofenzívnych krajných obráncov, ako
napríklad objav MS '86 Brazílčan
Josimar. Videli sme renesanciu krí-
delnej hry bez nominálnych krídel.

Klasickí organizátori a tvorcovia
hry, rozvážne rozdeľujúci loptu na
všetky strany, ešte nevymreli. Ale
musia mať, ako napríklad Platini, cit
pre hru, ako mať mimoriadne na-
danie pre tvorivosť, aby sa presadili.
Hra sa stala sviežejšou, živšou, sta-
tická je odsúdená na neúspech.
Stred poľa, v ktorom neraz operova-
lo päť-šesť hráčov, má čoraz väčší
význam.

sport

Fußball
Sport

ILLUSTRIERTE

(Sport-
illustrierte)

Priznajme, Brazílčan hrali pekne proti Francúzom. Bol to skutočný futbalový
pôžitok. A potom o niečo neskôr prišiel protiklad. Veľký boj, NSR versus
Mexiko. Predtým umelci, potom remeselníci.
Ale je porážka umelca cennejšia než víťazstvo remeselníka. Nechceme
obhajovať silový futbal našej jedenástky, ale futbal je už taký fenomén, ktorý
fascinuje svojou mnohotvárnosťou. Je obvyčajným cynizmom neuznať podané
výkony. Dánsko, Brazília, ZSSR by boli iste radšej, keby boli postúpili. Je malou
satisfakciou, keď sa o nich hovorí, že „veľmi pekne vypadli“.
Nezávisle od neskoršej rehabilitácie: Ten, kto si klobásu vždy sám zavesí
trochu vyššie kým do nej zakusne, nebude nikdy sýty.

(Képes sport)

Oficiálne futbalové orgány dali
všetkým na vedomie, keď príde čas,
v pokoji sa urobí analýza maďarské-
ho neúspechu na MS '86. Ale už
teraz je jedno jasné: pre naše lepšie
účinkovanie na javisku svetového
futbalu chýbali základné podmienky
a predpoklady. Predovšetkým nemá-
me potrebné dostatočné futbalové
základy. Počas posledných 25 rokov
klesol počet aktívnych futbalistov
u nás viac než o polovicu. Nemáme
dobré organizované súťaže žiakov,
často ich vedú nedostatočne odbor-
ne vzdelaní tréneri. Platí u nás zákon
malých čísiel. Z malého počtu hráčov
môže vyrásť len málo dobrých futba-
listov. Trpí tým úroveň majstrov-

KÉPES sport

1986. VI. 24. 10.50 Ft

ských súťaží všetkých stupňov.
Odráža sa to potom plne na naj-
veľmi úspešnom účinkovaní maďar-
ských futbalistov v európskych klu-
bových súťažiach. A na MS '86 to
nemohlo byť lepšie. György Mezey
vždy zdôrazňoval: „Máme dobrých
hráčov, je ich však žiaľom málo
a čo je najhoršie, chýba nám hráčska
osobnosť.“ A bez nej nemožno
úspešne obstať v konkurencii s naj-
silnejšími.

Monatlich
aus dem Hause
kicker

fußball magazin

Nr. 7
Juli 1986
4,50 DM

(Fussballmagazine)

MS '86 priniesli aj koniec Rummeniggeho legendy. Nikto sa
nechcel pozrieť pravde do očí: Karl-Heinz Rummenigge už dávno
nie je tým hráčom, ktorý dokáže sám zvrátiť výsledok zápasov.
A takého indisponovaného ako v Mexiku, sme ho ešte nevideli.
Aztécky štadión naplnený vyše 100 000 divákmi jasal z plných
hrdiel. Kapitán reprezentácie NSR zdihoľ pravú ruku na pozdrav,
keď prevzal pozlacenú striebornú medailu za druhé miesto a
s ťažkým srdcom kráčal do katakomb katedrály stredoamerického
futbalu. Ale ovácie nepatrili tejto unavennej hviezde. Patrili Diegovi
Maradonovi, ktorý so zlatou trofejou v ruke jasal spolu so svojimi
kamarátmi. Karl-Heinz Rummenigge hral iba druhé husle.
Každá hviezda má aj skrytú, tmavú stranu. Rummenigge ne-
chcel opustiť javisko svetového futbalu bez toho, že by sa stal
majstrom sveta. Teraz bude už celý život len kráľom bez koruny.

NAPÍSAĽI O MS '86

NAPÍSAĽI O MS '86

NAPÍSAĽI O MS '86

(Sovietskij sport)

Pred začiatkom mexického šampionátu a najmä po prvom stretnutí s Maďarskom patrila reprezentácia ZSSR k favoritom MS '86 vo futbale. Hrala dynamicky, rýchlo, kolmo kupredu. Ale ako to už býva, do ďalších kôl postupuje iba jeden. Zborná narazila na Belgicko — a tu bol potom koniec jej účinkovania na mundiale.

„Verili ste, že môžete zvíťaziť nad ZSSR, ktorý začal šampionát v takej dobrej forme?“ — bola jedna z prvých otázok trénerovi belgického tímu Guy Thysovi.

„Každý tréner musí veriť vo víťazstvo svojho tímu. V opačnom prípade musí zmeniť profesiu, zná jeho odpoveď. Vo chvíli, keď ho z miestnosti odprevádzal potlesk žurnalistov, objavil sa v sále tréner zbornej Valerij Lobanovskij. Bol to futbal, v ktorom obe mužstvá predviedli dobrú hru. Vo vyrovnávaných stretnutiach zvyčajne víťazí ten, kto urobí menej chýb. Žiaľ, práve naši hráči sa dopustili chýb v obrane, ktoré mali vplyv na ďalší priebeh stretnutia. Napríklad, keď postranný rozhodca signalizoval postavenie mimo hry belgického hráča, naši nemali právo si to všimnúť, mali hrať ďalej dovtedy kým hlavný nezapískal. Bola to jedna z tých hrubých chýb, o ktorých som vavrul. Celkovo som však s hrou spokojný.“

(Start Sofia)

Všetci v Bulharsku považovali za reálne, že reprezentácia postúpi v Mexiku do osemfinále. No už v príprave a aj v kvalifikačnej skupine zanechali u fanúšikov dosť veľké rozčarovanie. Dobré začali. Úvodné stretnutie s Talianskom dopadlo pre nich vcelku priaznivo. Ale do ďalších zápasov nevládli všetky sily, chýbal im športový duch. V stretnutí s Južnou Kóreou sa zdalo, ako by

hráči boli namyslení a nazdali sa, že víťazstvo príde bez herného vypätia. Preto sa nedočkali ani teraz prvého víťazstva v histórii majstrovstiev sveta. Z dvoch stretnutí získali dva body, no herne jednoznačne neuspokojili. Na hlavu hráčov sa zosypala spravodlivá kritika. Prišiel potom zápas s Argentínou. Bolo hrozné naň pozerať. Zo všetkých hráčov ako tak obstáli len traja: Željazkov, Sadkov a Georgi Jordakov; všetci ostatní boli nedôstojní reprezentácie. Kohokolvek sme sa z hráčov spýtali — alebo mlčal, alebo hľadal príčiny mimo seba. No iste prístup k hre nemôže ospravedlniť nič. Hoci by do dejiska MS prišli bez trénera, bez vedúcich, bez lekára a maséra a neviem akých špecialistov, pre športovcov by ostala aj vtedy jediná úloha: hrať futbal.

(Guerin sportivo)

Na čísla sa vraj môže človek spoliehať. Tu sú čísla Enza Bearzota. Osemnásť rokov hrával futbal, dvadsaťdva rokov bol trénerom. Vo funkcii šéfa reprezentácie Talianska viedol svojich futbalistov v 88 stretnutiach, získal s nimi 40 víťazstiev, 26 remíz a 22 ráz museli skloniť hlavy pred silnejšími súpermi. Do azúrového dresu priviedol 39 nových reprezentantov. Na MS v Argentíne skončilo Taliansko pod jeho vedením na 4. mieste, triumfovalo na MS v Španielsku, v Mexiku bolo 12. To je v krátkosti futbalový životopis tohto 59-ročného muža, ktorému po stretnutí s Francúzskom v Mexiku nik nevedel prísť na meno.

Enzo Bearzot má osem fajok, výrazný nos, nemálo osobných kvalít. Veľmi

dobre ho charakterizujú jeho vlastné slová: „Som viac-menej pesimista. Prehry však neakceptujem. Preštudujem si súperov, snívam sa mi o nich. Nie, vo sne som ešte žiaden zápas nevyhral. Necítim nenávisť voči súperom, ale páči sa mi nad nimi víťaziť. Nuž, čo bude? Človek je raz hore, potom chvíľu dolu... snáď potom zas vyjde hore...“

Je noc v Madride, lietadlo z Mexika čerpá pohonné hmoty a Bearzot rozpráva ešte o priateľstve, futbale a potom o dzeze, ktorý má aspoň tak rád ako loptu. Z jeho fajky sa valia oblaky dymu. Pokračuje vo svojej ceste domov, do Talianska. Začína sa nový deň.

(Kicker)

Dlho pred začiatkom finále bol Aztécky štadión plne obsadený. Podmanivú atmosféru pre najdôležitejšie stretnutie MS '86 vytváralo aj nádherné počasie. K dobrej nálade prispela aj mexická reprezentácia, ktorá sa prišla rozlúčiť so svojimi priaznivcami. Divákom rozdala FIFA desaťtisíc vlajok s nápisom „Nech žije mier“ a veľký ovál zdobila biela holubica mieru na modrom pozadí.

Ale trinástemu zápoleniu v histórii bojov o titul majstra sveta dlho chýbala kvalita niektorých predchádzajúcich zápasov. Až keď NSR prehrávala 2:0 a jej hráčom sa podarilo o niečo dôraznejšie doťahovať svoje akcie do konca, začala mať hra napätie a spád. Keď behom ôsmich minút Rummenigge a potom Völler skórovali a bolo zrazu 2:2, stalo sa neuveriteľné, nemožné, s čím už nik nerátal, skutočnosťou. Znovu bolo všetko otvorené a Beckenbauerovi chlapci mali vidinu víťazstva pred očami. Studená sprcha však nedala na seba dlho čakať. Burruchaga nezadržateľne strelil víťazný gól.

Bolo v tom aj trochu smoly. NSR to nevyšlo a netriumfovalo na turnaji najlepších na svete po treťi raz. Mužstvo však môže byť hrdé aj na svoje strieborné medaily.

(Przeгляд sportowy)

17	№ 118 (9145)	WTOREK	Rok założenia 1921	CENA
12	AL. JERZOLIMSKI	WARSZAWA	Tel. 289116, 282504	12
	125/127	PL 0534 0137-0262	Teleks 810731 nbi	ZŁOTYCH

Fakty sú neúťostné. Na XIII. majstrovstvách sveta vo futbale získala reprezentácia Poľska v štyroch zápasoch 3 body, dala jeden gól, dostala sedem. To samo osebe by vystačilo za celý komentár. Nesplnili sa očakávania fanúšikov, nestal sa žiaden futbalový zázrak. Stretnutie s Brazíliou bolo poslednou príležitosťou tímu Piechniczka. Skončilo sa však podľa prognóz, žongléri z Brazílie zvíťazili 4:0 hoci vôbec nehrali vynikajúco. Stačilo im to však na poľský futbal, ročník 1986...

(Népsport)

Len zlé výsledky treba zdôvodňovať. Výborné vravia samy za seba. Človek na ne pozrie a vie, že hodnotený je z dobrých najlepších. Iba toho, kto prepadne, sa nielen patri, ale aj treba spýtať, čo chýbalo jeho príprave na skúšku.

Tak je to aj s maďarským futbalom, ktorý nás reprezentoval na majstrovstvách sveta v Mexiku. Neslobodno mlčky prejsť nad jeho výsledkami. Preto, lebo to nie je prvý raz, že prepadol, a hlavne preto, aby sa na to nezabudlo. Tréner reprezentácie György Mezey dlhý čas držal hráčov nakrátko, privykal ich na poriadok, na to, aby si riadne

plnili povinnosti. Ale potom ich začal naznačovať. Nevidel, alebo nechcel vidieť, aké nedostatky má reprezentačný výber, hoci to nebolo žiadne tajomstvo: Zadáci boli pomalí, stredopolári neobratní, útočníci málo dôrazní, okrem Détériho nebola v mužstve žiadna osobnosť.

Naše mužstvo nehralo na výške svojich úloh a z toho treba vyvodíť konštrukcie. Teraz to boli už tretie majstrovstvá sveta za sebou, na ktorých len zbierame skúsenosti. Také, ktoré potom nik nepotrebuje.

Národný umelec Ján Cikker

K futbalu patrí lásk a etika

Mexický futbalový festival sledovali milióny, ba až miliardy divákov. Zorný uhol pohľadu na futbal sa menil neraz podľa národnej príslušnosti, zánietenosti, stupňa inteligencie alebo rôznorodosti profesie.

Nazeranie umelca na šport je špecifické. Neraz sa skúsený umelec prirovnáva k športovcom. Obaja dokážu zabaviť národ, obaja potrebujú k svojmu výstupu publikum, ba vraví sa, nie neopodstatnene, i o približne rovnakej psychickej i fyzickej zafarbenosti.

Ján Cikker je osobnosť, umelec, skladateľ, patriaci do klenotnice našej národnej kultúry. Jeho hudobné diela sa hrajú v divadlách či koncertných sieňach na celom svete. Málokto však o ňom vie, že je veľkým prívržencom futbalu. Desiatky rokov sedával na tribúne bratislavského Slovana, nevynechal čo len jednu príležitosť vidieť dobrý futbal. Nemohol mu ujsť ani mundial.

● Sledovali ste mexický futbalový šampionát?

— Bol to doslova maratón i pre futbalového zánietenca. Ak mám byť úprimný, z tých 41 televíznych prenosov, ktoré nám sprostredkovala Československá televízia, som videl asi tridsať. Na všetky som jednoducho nemal sil. Keď bol na programe zápas sľubujúci dobrý futbal, obetoval som i noc.

● Aké dojmy zanechali tieto stretnutia vo vás?

— Videl som mnohé doslova nádherné stretnutia, krásne individuálne výkony futbalistov, spojené s patričnou dávkou akrobacie. Trochu mnou otriasol neetický prístup vynikajúceho Maradonu v stretnutí s Anglikom,

keď si nepriznal, že ho dosiahol neregulárnym spôsobom — rukou. Spomínam si na prípad, keď dr. Božin Laskov v jednom zo stretnutí s niektorým pražským mužstvom dal podobný gól. Rozhodca ho uznal, no dr. Laskov sa vybral do stredy ihriska k rozhodcovi so slovami, že gól docielil rukou. Keby tak učinil i fenomenálny Maradona, dostal by sa do futbalovej histórie i inak, nielen ako výbornu futbalistu, ale aj ako čestný človek.

● Keď sme už pri tomto momente, toľko opísanom a z každej strany preosievanom, v priamom interview s jedným mexickým novinárom Maradona na výčitky podobného charakteru oponoval slovami: Asi ste nikdy nehrali futbal, keď nepochopíte momentálnu reak-

ciu útočníka po úspechu v takomto stretnutí. Nazdávate sa, že je iný pohľad na futbal diváka v hľadisku a hráča na ihrisku aj v takýchto etických otázkach?

— Uvedený príklad dokumentuje, že asi je, hoci by nemal byť. Machiavelliho — účel svätí prostriedky, by mal byť futbalu cudzí.

● Ktoré mužstvá vo vás zanechali najhlbší dojem?

— Každé z mužstiev, zúčastnených na turnaji v Mexiku, malo svoj vlastný štýl. Francúzsko hralo inak, Brazília inak, ZSSR inak a všetci veľmi dobre. Podaktoré mužstvá nepodali oslňujúce výkony, ale tak to už na takýchto turnajoch býva. Stretnutie Brazília — Francúzsko muselo zanechať hlboký dojem v každom, kto má rád futbal.

● Ako sa vám pozdávalo finále Argentína — NSR?

— Viete, pre mnohých bolo prekvapením, že sa do finále prebojovali futbalisti NSR, pre mňa nie. Ja ich sledujem na svetových šampionátoch už roky a zo skúsenosti viem, že sa na tento najväčší festival vždy vedľa pripravili. Hrali zo zápasu na zápas lepšie, veľa nechýbalo a mohli rozhodnúť i finále vo svoj prospech. Spomeňte si na MS v roku 1954 vo Švajčiarsku. Nikto ich netipoval za víťazov vo finále, keď predtým v skupine prehrali s Maďarskom 3:8 a oni futbalovú filozofiu obrátili hore nohami. Beckenbauer

rovo mužstvo hralo podľa môjho názoru premyslený futbal. Chýbala im jedna veľká individualita typu Maradonu, inak vedeli z futbalu tiež všetko.

● Veľa sa hovorí o taktike v modernom futbale, o univerzálnosti, o výškávaní, po ktorom dochádza k rýchlemu prechodu do útoku. No niekedy pôsobia niektoré pasáže zápasu na diváka zdĺhavo. Keď sme spomenuli MS vo Švajčiarsku, vtedy sa hralo inak, napríklad s piatimi útočníkmi. Nepôsobí na vás súčasné ponímanie futbalu trochu neatraktívne?

— Vraviam vám — o veľa ide! O čo ide? O futbal, o diváka, alebo o výsledky? Rezultátom sa dnes podriadiť všetko. Mne to nevyhovuje. Ja sám nie som opatrná povaha, neraz som niesol svoju holú kožu na trh a obrazne povedané, nechal som sa trhať levmi. I vo futbale možno dostať gól a oplatiť ho dvoma. Azda futbalová prax hovorí o veci inej, no i šport má svoje riziká a je nevyhnutné s nimi počítať.

● Veľa sa toho popísalo o súboji o tretie a štvrté miesto medzi mužstvami Francúzska a Belgicka. Bezprostredne pred týmto duelom sa ozývali z oboch táborov nešportové hlasy, že im je jedno, či skončia na treťom alebo štvrtom mieste. Napokon Francúzi i nastúpili čiastočne s druhou garnitúrou, našťastie pre futbal, tá chcela svetu ukázať, že i ona vie hrať futbal, takže z toho bol nakoniec pekný duel. No neprijemná chuť z toho, čo predchádzalo tomuto stretnutiu, predsa len zostala. Spôsob myslenia — buď prvé miesto alebo nič, by malo byť predsa len zmyslu športu cudzie. Ako o tom uvažujete vy?

— Zoberte si príklad klavirneho virtuóza na turné. Hrá povedzme na veľkej súťaži v Paríži a potom príde ukázať svoje umenie Trnavčanom. Myslite si, že on pristupuje k týmto dvom koncertom s rozdielnym pocitom zodpovednosti? V oboch koncertných sálach sú diváci, zvedaví na jeho výkon a on je povinný v oboch prípadoch podať najlepší výkon, akého je schopný. Do cesty mu môže prísť v oboch prípadoch indispozícia, no pristupovať k druhému koncertu z pohľadu, že hrám „len pre Trnavčanov“ sa nedá a nepoznám čo len jedného umelca, ktorý by to urobil. Ja ako skladateľ si tiež nemôžem dovoliť „odlažovať“ časť môjho diela. A ani futbalista by nemal.

● Podaktoré krajiny na MS v Mexiku neobstáli, hoci ich predchádzala dobrá povest. Jednoducho prepadli. Lutovali ste ich?

— Pamätám si na slová môjho starého priateľa Aja Bullu, výborného futbalistu, s ktorým sme sa stretávali po jeho veľkých zápasoch. Vravieval: „Vieš, niekedy je to tak: Beháš, lietaš na ihrisku ako splašený zajac, dostávaš sa do veľkých šancí a ani jednu nepremeniš. Po zápase sa ti podlamujú kolená od únavy, no nik ťa za dobrý výkon nepochváli. A inokedy, kde dáš nohu, tam ťa trafi lopta a strieľaš góly.“ Nuž, tak som sa pozeral trebárs i na nešťastných Maďarov v stretnutí so ZSSR. Futbal je neúprosný. Raz ti daruje všetko, inokedy nedá nič. Šťastie si sovietski futbalisti vyčerpali v úvodnom stretnutí a potom im v rezervoári nezostalo nič vo svojom poslednom vystúpení s Belgickom.

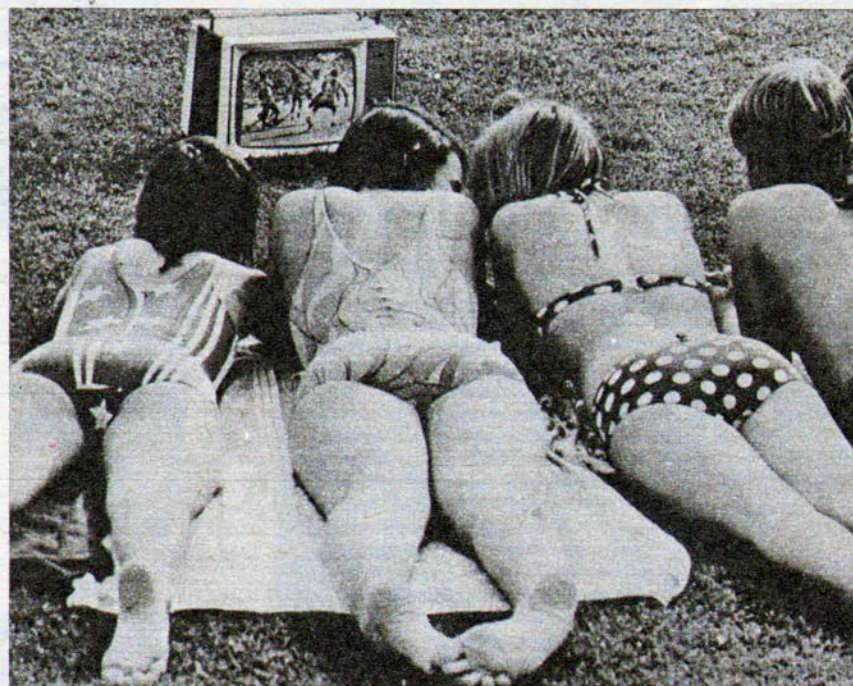
● Chýbali vám v Mexiku československí futbalisti?

— Pravdaže chýbali! Viete, ja som fanúšik, ktorý dokáže odpúšťať. Dodnes neviem pochopiť napríklad, čo sa stalo s bratislavským futbalom, no milujem svoj Slovan a verím, že sa dožijem starej slávy tohto veľkého mužstva. Platí to i pre celý československý futbal. Lenže chcel by som prízvukovať: Bez lásky to nepôjde. Ani skladateľ bez lásky k hudbe nenapíše dobrú notu a ani futbalista bez lásky k svojmu športu nedokáže našej vlasti vrátiť jej futbalovú slávu. Stále mám pocit, že hrajú z povinnosti, preto sa nám nedarí!

Interview so šampiónom

Raketoplán tesne nad pristávacou dráhou zapol motory a spustil reverzný tah na plné obrátky. Zastal a z jeho útrobov začali vystupovať prví pasažieri. Saharský vzduch sa lenivo prevažoval, nebol som zvyknutý na služobné cesty do tejto časti Zeme, ťažko sa mi dýcha-lo, ale keď dav na letiskovej ploche zajasal, únava ma prešla.

Áno, na schodíkoch sa zjavil náš krajan. Námetník riaditeľa svetového koncernu Sľubotechna Eman Milunký, víťaz galaktických majstrovstiev v so-fokrose. Neviete, čo znamená to slovo? Grécka polovica znamená múdrosť, anglická prekážku a v slovenčine nazý-vame tento šport objektívnik. Podstatou je, že pretekári dostanú vopred nezná-mu úlohu, na splnenie ktorej sú vytvo-rené všetky podmienky. Limit predsta-vuje trojnásobok potrebného času a do výsledkov sa zatatáva každý čas, ktorý

Bolo sa na čo pozerať...

dokázal, že dráha nie je v ideálnej rovine, ale rešpektuje zakrivenie Síriov-ho mesiaca, na ktorom sa šampionát konal. Pre zachovanie ideálneho po-vrchu dráhy ju museli organizátori na-rovnávať vcelku, čím sa oslabila jej pevnosť v strede, pri rigole. Celá operá-cia trvala len štyri dni, zatiaľ však väčšina pretekárov mala už pol dráhy za sebou.

— A potom ste predsa dosiahli d'alšie podstatné zdržanie. Ako sa vám to podarilo?

— Premeral som opäť dráhu a zistil som, že je síce rovná, ale mierne sklo-nená smerom k cieľu, čo by ma handi-

capovalo. Vyžiadal som si ďalšie narov-nanie, pritom však dráha pri rigole celkom povolila. Roztlačil som teda s pomocníkmi guľu do maximálnej rýchlosti, dobehol som súperov, ktorí sa začali radovať — ale zbytočne. Mal som to vykalkulované. Guľa na rigole posko-čila a zaryla sa dvanásť metrov do zeme. Bolo ju treba vytiahnuť, čo sa síce podarilo za jediný deň, dráha sa

dni, o šesť dní som prekonal aj lezivca z koloniálnej osádky Jupitera, ktorá musí kvôli veľkej gravitácii využívať slimákov ako hnaciu silu expresných vlakov.

— Kde ste prišli na všetky tie taktic-ké figle, na ten úplne zvláštny a maj-strovský spôsob uvažovania?

— Predovšetkým viete, že je to naša tradícia, v ktorej nás ťažko niekto pre-koná. Prekážky sa vždy nájdu, len ich treba vedieť vyhľadať. Mimoriadnym poučením mi však bol spôsob prípravy československej futbalovej reprezentá-cie z osemdesiatych rokov minulého storočia...

— Pamätám sa, už vtedy som robil v športovej tlači, — pokýval som bielou bradou a hlavou.

Dúfam, že aspoň takto si ma všimneš...

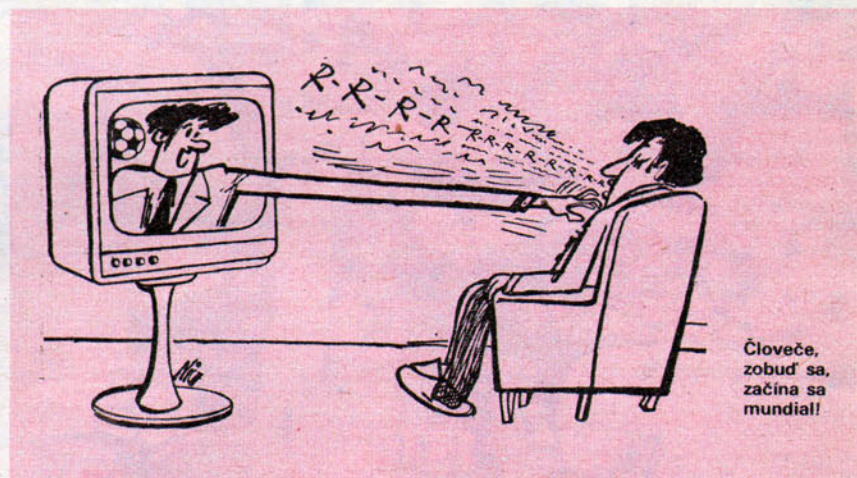
tento limit prekročí za predpokladu, že pretekár si nájde skutočne neprekona-tné objektívne príčiny, pomocou kto-rých sa mu podarí natiahnuť čas. Na galaktických majstrovstvách v so-fokrose museli pretekári behom dvoch týž-dňov prepraviť po ideálnej rovine s jed-ným rigolom uprostred tri tony ťažkú oceľovú guľu na vzdialenosť pol druhá kilometra. Mohli pracovať akýmkoľvek spôsobom, za pomoci ďalších ľudí z personálu, guľa však musela byť v stálom kontakte s dráhou. Eman Milunký potreboval v sektore Sírius päť týždňov, okrem týždňa aklimatizácie, a suverénne vyhral.

— Ako sa vám to podarilo? — vy-strelil som naňho prvú otázku ešte na schodoch raketoplánu.

— S trochou šťastia. Pomocou vodo-váh predávaných našou firmou som

Dovoľ, aby som ti po mesiaci aj ja pripravila emocionálny zážitok.

Človeče, zobuď sa, začína sa mundial!

však poškodila, musel som sa vrátiť pred rigol a...

— ...a potom prišli na rad skúsenos-ti z domova. Miernymi organizačnými opatreniami v opravárskej čate som dosiahol, že sa s finišom začalo až po ďalších dvoch týždňoch, jury ma upo-zornila, aby som guľu dopravoval opatr-ne, čím som získal ďalšie tri dni a jedno s druhým trvalo do rovných tridsaťtri

— Nuž a, — nedal sa rušiť šampión, — zistil som, že práve oni dotiahli do absolútnej krajnosti majstrovstvo v do-kazovaní, že ideálne podmienky nie sú ideálne, s čírym amatérskym nadšením dokázali svetu, že nie je tak dobre, aby nemohlo byť lepšie. A vyhrali — pravda pre seba — na celej čiare. To by mal byť pre budúcnosť náš vzor.

Veľkí futbalisti sú zvyknutí na malých obdivovateľov, no nikde na svete sa nestretli s toľkými rozžiarenými a žiadostivými pohľadmi detí ako v Mexiku. Nemohli im odolať. Brali chlapcov so sebou, kde sa len dalo (Brazílčan Edson vždy mal nejakého v autobuse), a vari v každom sa ozval súcit so stvoreniami, ktorým osud sotva dožiči čo len kopnúť si do poriadnej lopty. Členovia výpravy NSR sa rozhodli pravidelne prispievať na výchovu skupiny detí z bezprostredného okolia ich prechodného domova v meste Morelia a Belgičania Ceulemans a Pfaff umožnia štyrom deťom vychodiť školu

Dali svetu príklad

Mexickí amigos obšťastnili futbal. Obklopili ho takým vrúcnyim ovzduším, aké nemá pamätníka v dejinách vrcholných podujatí najobľúbenejšej športovej hry. Neslýchaným nadšením a svojráznym prejavom vzťahu k hrajúcim mužstvám, podmanivým vlnením hľadiska, doslova uchvátili prizerajúci svet. A nefanúškovali len svojim, srdečnosť rozlievali všetkým bez rozdielu, víťaziacim i prehrávajúcim. V tomto smere stali sa pre celý svet vzorom športovej vyspelosti. Ako ich neobdivovať, keď navyše prijali výzvu organizátorov a na finálovom zápase dali prednosť bielemu oblečeniu, aby aj symbolicky podporili myšlienku na obrovskom transparente „Football for Peace“ (Futbalom za mier). A medzinárodnej federácii FIFA patrí spontánne uznanie všetkých priaznivcov futbalu, že oficiálne významena mexických divákov Cenou fair play. Ďakujeme im, že nám zušľachtili tú krásnu hru.

Hráči šľachetného srdca

a potom im budú financovať vysokoškolské štúdium v Belgicku. — Pochvalu zaslúži aj FIFA, že spolu s Maradonom, vyslancom UNICEF (Detského fondu OSN), realizovala myšlienku pomoci deťom zápasom mužstva Ameriky proti mužstvu z hráčov ostatných krajín v Pasadenne (USA). Prevažnú časť zo zisku venuje FIFA na zlepšenie životných podmienok mexických detí.

Takto hej

Radost z ťažko vybojovaného úspechu, priateľské objatie kolektívnych protivráčkov a rovnako kamarátske rozlúčenie sa súperov s rozličnými pocitmi z výsledku, tri milé scénky z mnohých, v ktorých sa prejavili opravdiví športovci. Či sa nedá oslavovať aj spôsobne, po chlapecky, ako to robia Belgičania Pfaff, Vervoort a Van der Elst? Tí dvaja obnažení Južania sú temperamentnejší, preto im rozhodca Keizer predsalen prepáčil, že si napriek zákezu vymenili dresy. Spoluhráči z Neapola, Maradona a Bagni, si iste tú výnimku zaslúžili. „Nehnevaj sa za tie dva góly,“ vraví Linaker, „už sa stalo, ale ostaneme kamarátmi,“ lúči sa so svojím premožiteľom R. Fernandez z Paragvaja.

Juj, len takto nie

Keby sa takto vyvíšilo na dakom urazené chlapča, čert ho ber, ale dvadsaťsedemročný chlap a navyše reprezentant kolisky futbalu, ktorá si dlho zakladala na fair spôsobe, to je odpudzujúce. Nech by bol Portugalčan Rosa vykonal čokoľvek nedovolené, Butcher v nijakom prípade nesmel tak ošklivo zareagovať. A ak mu ten zlozvyk ostal z detstva, mal by sa ho čo najskôr zbaviť. Škoda, že okrem fotografa nezachytil jeho nešportový čin aj rozhodca Roth, mohol mu ukázať žltú skôr než až ku koncu zápasu. Argentínskemu policajtovi netreba vyčítať, že zdrapil mladíka za hrivu a sotil ho medzi ostatných, čo museli byť zaistení za výtržnosti v uliciach hlavného mesta Buenos Aires. Je smutné, že vo chvíľach najväčšej radosti národa z titulu majstra sveta masa mladých ľudí stratila súdnosť i rešpekt pred zákonom. Ani najväčší športový úspech nedáva predsa právo vyčítať, zúriť, ničiť a hazardovať so životom. Len aby si to zavčas uvedomili tí najväčší opojení.

To že je sup?

Madridskí spoluhráči dali Emiliovi Butragueňovi priliehavú prezývku „el buitre“ čiže sup, lebo v pokutovom území si počína ako tento dravý vták. Dáni naňho do smrti nezabudnú, ako ich štyrmi gólmi doráňal. Keď však vidíme 22-ročného šuhaja v spoločnosti populárnej španielskej speváčky Rocío Juradovej pred odletom z Mexika do vlasti, predstava supu hneď zmizne.

Pelého krajan schybil

Brazílčania našli už najmenej desať hlavných príčin, prečo nepremohli Francúzov a nepostúpili do semifinále. A jednou z nich je celkom jasné zlyhanie pri strefbe z pokutovej značky. Socrates katastrofálne začal a Julio Cesar nešťastne skončil, jeho tvrdá strela trafila len žrd. Hnedý medveď, ako Brazílčana tmavej pleti pokrstili fanúšikovia v Guadalajare, zrejme pre jeho 186 cm výšky a 84 kg hmotnosti, ale aj pre dobrácky výraz tváre, prežil v krátkom čase veľké šťastie i veľké sklamanie. Znenazdajky ho tréner Tele Santana vytiahol z vidieckeho klubu FC Guarani a na poste libera mu dal prednosť pred uznávaným Oscarom. Dvadsaťtriročný chlapisko od prvej minúty zabil a dominoval v brazílskej obrane vo všetkých zápasoch. Dobré si to všimli všetci znalci a zostavovatelia najlepších jedenástok mundialu. A potom ho zastihla tá hrozná smola, že vypálil do dreva. Práve jemu sa to muselo stať, rodákovi z Bauru. Nie div, že jeho slávny krajan Pelé v televíznej kabíne sa chytil za hlavu a stratil reč.

Dobrota mu nie je cudzia

Na zlý čin si ľudia dlho pamätajú, aj u futbalistu. Ani „Tonimu“ Schumacherovi ešte podaktorí neprepáčili ten hnusný skok do Francúza Battistona pred štyrmi rokmi v Španielsku, hoci postihnutý mu dávno odpustil. Znemenitý brankár má však v sebe aj hojnosť dobroty. Pohotovo poskytol pomoc Hugovi Sanchezovi, keď ho schytil bolestivý kŕč (vtedy Mexičan naozaj nesimuloval), a preukázal aj inak pekný kolegiálny vzťah. Keď zistil, že nemecký tréner Cramer má ako člen technickej komisie FIFA na starosti mužstvá skupiny C, poslal po ňom brankárovi zbranej Dasajevovi pozdravný list i pár brankárskych rukavíc.

Zamiloval sa do Azteky, a jedna mu nestačila...

Ked'

z prázdnin ostávajú ešte celé tri týždne, keď slnko hreje a v lesoch i pri vode je krásne, tak si ozaj málokto spomenie na školu. Tobôž ti mali, ktorí zasadnú do školských lavíc prvý raz. Ti predsa ani nemôžu posúdiť, či sa majú tešiť alebo nie, a tak by nebolo rozumné od nich žiadať, aby sa na školu pripravovali. To za nich musia urobiť rodičia.

A tých práve chceme už teraz, v dostatočnom predstihu pred koncom prázdnin, pozvať do niektorej zo špeciálnych predajní Papierníctvo, podnikov Drobný tovar. Všetky predajne sú už teraz zásobené širokou škálou školských potrieb pre všetky stupne škôl a teraz práve budete môcť svojim deťom vybrať v pokoji, bez náhlenia sa a nervozity, všetko potrebné. Bolo by chybou spoliehať sa na to, že dieťa dostane v škole všetko, čo bude potrebovať. Škola síce dáva prváčikom základné vybavenie, ale bude toho potrebovať iste viac. Okrem učebníc a niektorých základných pomôcok, ktoré dostanú, budú i tí najmenší potrebovať rad vlastných vecí.

Zoberte ich preto so sebou do niektorej zo špeciálnych predajní Papierníctvo a uvidíte, ako sa potešia, ak s vami budú môcť vybrať trebárs prvé plniace pero. **Plniace perá** sa vyrábajú v rozličných vyhotoveniach od pier školských, ktoré sú jednou z prvých základných pomôcok žiakov prvých ročníkov, až po perá výberové a zlaté, ktoré sú zas určené pre náročnejších a dospelých. Aj na výtvarnú výchovu treba pamätať. Na prvé maliarske pokusy majú v špeciálnych predajniach Papierníctvo pripravený výber pasteliek, vodových i krycích farieb i všetkých ostatných potrieb. Nefakajte sa vo pred. Počkajte na prvé úspešné maliarske pokusy svojho potomka a uvidíte, že z nich budete mať radosť i vy. Učený nik z neba nespadol a raz sa začať musí. Prehliadnite si preto **súpravu pasteliek Studio 4012**. Pastelky sú vyrobené z plastiku vo farbe tuhového jadra a možnosť výmeny tuhy zvyšuje ich životnosť. Súprava obsahuje 12 pasteliek, jedno hrotidlo a obal, ktorý pri práci dobre posluží ako stojan na pastelky. Ich cena je 44 Kčs a **náhradné tuhy 4042** do pasteliek Studio sa dodávajú v 12-kusovom prehliadnom balení za 4,80 Kčs.

Vodové a krycie farby poskytuje škola len pre ročník, v ktorom sa s výukou predmetu začína a ďalšie si už žiaci musia obstaráť sami. **Školské vodové farby** sú za 11,50 Kčs a používajú sa na kreslenie a maľovanie na papieri. Ich súprava obsahuje

12 odtieňov. **Krycie farby** sú za 18 Kčs, súprava má aj 12 farieb odtieňov a navyše belobu v tube.

Na všeobecné kreslenie a najmä na písanie sa používa atrament za 1,50 Kčs, ktorým sa plnia plniace perá. Vyrába sa v šiestich farebných odtieňoch a je to vodný roztok organického farbiva s prísadou zahusťo-

a samozrejme i **sada obalov PE** pre prvú triedu, ktorá stojí 12,50 Kčs a obsahuje všetky obaly na knihy a zošity používané v 1. triede. Obaly sú zhotovené zo zdravotne nezávadnej fólie a majú malú hmotnosť. Ako základný obal je na balenie sady použitá taška s potlačou, ktorú možno po upotrebení sady použiť na bežné účely.

Ďalšou veľmi používanou pomôckou sú trojuholníky a pravítka. Z celého radu pravítok v dĺžkach od 20 do 50 cm je najpoužívanejšie **pravítko 30 cm**. Všetky pravítka sú zhotovené z transparentných materiálov v rôznom zafarbení. Stupnica je nanosená na spodnej strane pravítka a pozdĺžna strana nad stupnicou je skosená. Tým sa

celý rad rozličných rysovacích pomôcok. Preto sa vám bude hodiť **Sada rysovacích pomôcok II**, ktorá obsahuje dva trojuholníky (45/177 mm s kolmicou a 60/250 mm), pravítko 30 cm a uhlomer 180°/180 mm. Tieto pomôcky sú uložené v puzdre z PVC, ktoré svojím tvarom zaručuje ich prehľadné uloženie. Na nižšom stupni základných škôl vyhovuje na riešenie rozličných geometrických úloh **Školská kresliaca súprava**, ktorá je svojimi rozmermi prispôbená práci v zošitoch. Skladá sa z dvoch trojuholníkov (45/133 mm, 60/160 mm), pravítka 20 cm a uhlomeru 180°/180 mm, ktoré sú uložené v puzdre z transparentnej fólie.

Druhé strany majú tiež opatre-

notlivý popisovač predchádzajúcej súpravy, Centropen 1939/1, stojí 4,50 Kčs.

Nesmieme zabudnúť ani na všeobecne známe **ceruzkové popisovače KIN Pastels 7870**, ktoré sa všeobecne volajú „fixky“. Pri tomto najrozšírenejšom type možno vybrať už z 30 farebných odtieňov a dodávajú sa ako jednotlivé tak i v rozličných súpravách a slúžia v mnohých prípadoch ako pastelové ceruzky, lebo nahradzujú vodové farby. Sada 6 ks (8,50 Kčs) a 12 ks (16 Kčs) má farebné plášte, ostatné sady 18 ks (24 Kčs), 25 ks (33 Kčs) a 30 ks (35 Kčs) majú plášte rovnakej farby, líšia sa farebným krytom a zátkou. Pre svoju širokú oblasť použitia hodia sa na používanie v školách od najnižších tried až po maturitné ročníky.

Na zaistenie silnejšej stopy na rôznorodom materiáli sú určene značkovače. Vyrábajú sa v niekoľkých druhoch v rozličnom tvarovom vyhotovení a s rozličnými atramentami a používajú sa pri výtvarnej práci, písaní plagátov, nástieniek a pod. Hrot majú 5 mm široký a sú naplnené svetlostálym atramentom, ktorý možno z niektorých materiálov, ako napr. zo skla, umakartu, glazúrovanej keramiky a pod. zotrieť. **Značkovač 1810/1** ks stojí 1,70 Kčs a 1810/6 je za 13,50 Kčs.

Na špeciálne použitie sú určené **zvýrazňovače**, s ktorými sa pracuje tak, že miesta, ktoré chceme zdôrazniť, zvýrazňovačom pretieme a tak ich výrazne odlišíme od ostatného textu. Zvýrazňovače nájdu ocenenie v zamestnaní i pri štúdiu a môžete si vybrať jednotlivý kus v štyroch farebných odtieňoch alebo použiť celú sadu. **Zvýrazňovač 1702/1** ks stojí 5,50 Kčs, sada 1702/4 je za 21 Kčs.

V školách i v technických kanceláriách nájde uplatnenie niektorý zo **súprav technických trubičkových pier Centrograf radu 1070** s novými trubičkovými agregátmi. Použitie trubičky majú čelné tesnenie proti zasychaniu tužou a pero má jednoduchý, originálny funkčný systém, ktorý zaručuje spoľahlivosť a nenáročnú obsluhu. Rozhodnúť sa môžete buď pre niektorú z piatich súprav, ktorých ceny sa pohybujú podľa zloženia od 275 do 485 Kčs alebo si môžete vybrať podľa potreby niektoré zo šiestich jednotlivých pier. Trubičkové pero Centrograf 1071 s priemerom 0,25 mm stojí 77 Kčs, priemer 0,35 je za 71 Kčs a priemery 0,5 mm, 0,7 mm, 1,0 mm, 1,4 mm sú po 62 Kčs. Technické trubičkové perá, popisovače, značkovače, zvýrazňovače, pastelky Studio a náhradné tuhy do nich vyrába n. p. Koh-I-Noor Hardtmuth v Českých Budějoviach a pravítka, trojuholníky, obaly, krycie i vodové farby, atramenty, modelovaciu hmotu a školské kriedy vyrába n. p. Gama. Všetky spolu vám však ponúknú v špeciálnych predajniach PAPIERNÍCTVO, podnikov Drobný tovar, kde vám ochotne s výberom pomôžu.

(lb)

vadla a antiseptika. Pri písaní zanecháva na papieri sýto sfarbené, zreteľné a ostré obrysy písma.

Tvorivú fantáziu detí ďalej rozvíja práca s modelovacou hmotou. **Modelovacia hmota** je zmiešanina zmesi olejov, vazelíny, pojidiel a modelovacej hliny, prifarbená na žiadaný odtieň. Hnota je stále vláčna, nevysychá a slúži na modelovanie jednoduchých predmetov, ktoré sa dajú ľahko znova prepracovať. Prváčikom sa zide iste i **školská krieda**, ktorá sa vyrába z alabastrovej sady

uľahuje odčítanie hodnôt. Druhá strana je opatrená fazetou na prácu s tužom. Pri technickom kreslení nájde uplatnenie **trojuholník 45/177 mm** s kolmicou, na jeho spodnej strane je nanosená milimetrová stupnica a z pravouhlého vrcholu vyznačená kolmica. Trojuholník preto umožňuje rysovanie kolmic alebo rovnobežiek bez použitia ďalších rysovacích pomôcok a všetky strany sú opatrené fazetou, ktoré umožňujú prácu s tužom.

Na riešenie rozličných geometrických úloh treba použiť

né fazetou na prácu s tužom.

Na písanie na pórovitý materiál sú určené rozličné popisovače. Možno ich považovať za veľmi vhodný univerzálny písací prostriedok so zaručenou stopou písma, pretože združuje výhody guľôčkovej ceruzy pri prepisovaní a popisovača v ľahkosti písania a farebnosti. **Centropen 1939/4** je súprava guľôčkových popisovačov naplnených atramentom v štyroch farebných odtieňoch s hrotom z plastiku, opatreným oceľovou guľôčkou s priemerom 0,8 mm. Cena tejto súpravy je 18,50 Kčs a jed-

Dočká sa?

Pár dní pred MS vyhlásil Maradona, že Pelé je tak trochu veľkohubý. Reagoval na slová futbalového „kráľa“, že vraj aj vo svojich 46 rokoch je pripravený nastúpiť v brazílskej reprezentácii na šampionáte. Čierna perla nezostala nič dlžná.

„Ak Maradona dokáže vo svojich 46 rokoch urobiť dva rovnaké kroky na ihrisku, tak mu pobožkám ruky.“

Nuž, božk od Pelého, to tiež nie je bárs čo. V každom prípade má Maradona ešte 21 rokov času k tomu, aby sa o božk uchádzal.

Pomsta

Na mundiale bolo akreditovaných okolo 5 000 novinárov, organizátori akreditáciu odmietli iba jednému. Carlosovi Albertovi, populárnemu televíznemu komentátorovi z Mexika. Podľa reportéra ide o pomstu za to, že v časoch aktívnej hráčskej kariéry sa pričinil o vznik odborárskej organizácie mexických futbalistov. Lenže Carlos Alberto bol viacerým nepriateľom aj neskôr, už ako novinár neraz kritizoval Guillerma Candu, predsedu organizačného výboru. Možno, že Carlos Alberto má pravdu, ale kde bola odborová organizácia?

Najväčší

Spomedzi spoluhráčov sa doslova vynímal dr. Socrates. Nečudo, keď medzi futbalistami sú 190 cm výšavy stále zriedkavosťou. Okrem toho on má spomedzi brazílskych hráčov aj najvyššie vzdelanie a pri narodení dostal aj zo všetkých najdlhšie meno: Soc-

Sanchezova odpoveď:

„Neodpovedám...“

Bývalý reprezentant NSR Breitter v jednom článku podrobil ironickým poznámkam Huga Sanchezu, chránenca mexických divákov. Nazval ho cirkusantom, šašom, v ktorého produkcii je viac teatrálnosti ako skutočnej hry.

„Mňa nikdy nezaujímal, či sa o mne niekto vyslovuje s uznaním alebo nie. Na osočovanie zvyčajne neodpovedám. Sám rešpektujem názory iných, ale od Breittera by som bol očakával, aby aspoň nesiahol do oblasti ľudskej dôstojnosti.“

Santana

v nemilosti

Rubens Freire Hoffmeister je nielen predsedom brazílskeho futbalového zväzu, ale zároveň aj

Spoza kulís

rates Brasileiro Samtamio de Souza Vieira de Oliviera. Diváci ho však mali radi skôr kvôli iným prednostiam.

Odvážny sľub

Besim lbuk, jeden z najväčších istambulských obchodníkov s kobercami dal výhodnú ponuku reprezentácii NSR. Pravda, nešlo o nejaké zvláštne sympatie, ale najviac zákazníkov má práve z NSR. lbuk vyhlásil: Ak beckenbauerovci vyhrajú majstrovstvá sveta, daruje každému hráčovi po jednom cennom koberci a navyše pozve celú výpravu, spolu s manželkami, na týždňovú plavbu po Stredozemnom mori. Jedno je isté, ako reklamný trik bol jeho sľub výborný, lebo si bol istý, že na ponuku môže iba on zarebovať. Ktohovie ako sa cítil, keď Völler niekoľko minút pred koncom finále vyrovnal?

Diego ako diplomat

Po finálovom stretnutí Maradona ochotne odpovedal na prívrat otázok a preukázal veľkú dávku

diplomacie. Chválil napríklad kvalitu súpera, povedal, že on je sice členom najlepšieho mužstva na svete, ale to ešte neznamená, že je najlepším futbalistom sveta. Teší sa, že Bilardo ho považuje za svojho najmilšieho hráča a zároveň sľúbil, že bude pripravený hrať za argentínsku reprezentáciu aj na MS v roku 1990. Najväčšieho potlesku sa mu dostalo, keď oznámil, že góly venuje svojmu otcovi. Nuž, 26-ročný Diego hrá vynikajúco nielen na trávniku, ale aj na strune emócií.

Zmeny u rozhodcov?

Počas MS odznelo dosť kritických poznámok na adresu FIFA, jednak na systém šampionátu, jednak na kvalitu rozhodcovských výkonov. Zdá sa, že s tou druhou otázkou sa budú otcovia svetového futbalu zaoberať s väčšou vážnosťou, aspoň podľa vyhlásenia Guida Tognoniho, jedného z tlačových tajomníkov FIFA:

„Možno v budúcnosti dôjde k zmene v pravidlách, aby všetkých 36 rozhodcov pochádzalo

z iných krajín. Musíme objektívne priznať, že k slovu sa dostali aj rozhodcovia z takých štátov, kde je futbal na nízkej úrovni a oni tú úroveň priniesli aj na mundial. Je preto celkom reálne, že už na najbližších MS budú z futbalovo vyspelých krajín rozhodovať aj dvaja rozhodcovia. Do úvahy prichádza aj ďalší návrh — aby rozhodcovské trio pochádzalo z jednej krajiny, tak by mohla byť lepšia spolupráca medzi nimi.“ Nevedno, či sa týmto vyhlásením snaží FIFA upokojiť mnohých nespokojencov, lebo na inom mieste časopisu publikujeme rozhovor s predsedom FIFA J. Havelangem a ten schvaľuje doterajší systém výberu rozhodcov...

Žeby naozaj skončil?

Karl-Heinz Rummenigge sa nevrátil s výpravou NSR do vlasti, ale odletel s manželkou a tromi deťmi na dovolenku do Kalifornie. Tridsaťjedenročný futbalista v súvislosti so svojimi ďalšími plánmi vyhlásil, že v budúcnosti už nemieni hrať za reprezentáciu Nemeckej spolkovej republiky. Ešte rok ho viaže zmluva k Interu Milá-

Spoza kulís

no a až po jej vypršaní sa rozhodne, či bude pokračovať v aktívnej činnosti. Jedno však vie určite — ani potom sa nevráti do bundesligy.

Milutinoviča vyznamenali

Trénera úspešnej mexickej reprezentácie prijal najvyšší mexický predstaviteľ Miguel de la Madrid a odovzdal mu najvyššie štátne vyznamenanie — Aztécke krídlo. Postup do štvrťfinále sa považuje v Mexiku za veľký úspech, mrzí ich však, že tam vypadli po jednorázových súbojoch. Aké vyznamenanie by bol dostal Bora Milutinovič, keby sa nebol Mexiko boľo stalo majstrom sveta, alebo aspoň finalistom?

Prepáč, Bilardo!

„Prepáč, Bilardo! Ďakujeme ti!“ Obrovský transparent s týmto nápisom sa objavil nad južným vchodom Aztéckeho štadióna. Takýmto spôsobom sa chceli argentínski fanúšikovia ospravedlniť Bilardovi, ktorého veru toľkokrát kritizovali. Bola to istá forma sebakritiky a uznania, že jeho výber bol naozaj mužstvom a nie „kopou pozbierancov“ — ako sa hovorilo v Argentine.

riaditeľom jeho medzinárodného oddelenia. Na adresu Tele Santanu sa vyjadril nezvyčajne hrubo:

„Santana je neschopným dobrodruhom. Keby mala naša výprava v Mexiku rozhodného vedúceho, určite by bol poslal Santanu domov ešte pred prehrou s Francúzskom. Už v Španielsku sa správal ako diktátor, podľa mňa bolo veľkou chybou, že dostal opäť dôveru pri reprezentácii. Ja som bol od začiatku proti jeho angažovaniu.“

Nepripomína to aj u nás dobre známe typy, ako ... nepovedal som vám to už dopredu ... Hoffmeister dal v každom prípade najavo svetu, že on už dopredu vedel — nedopadne to dobre...!

Finále bez Fangia

Na finálové stretnutie Argentína — Nemecká spolková republika sa nemohol pozerať ani prostredníctvom televízných obrazoviek Juan Manuel Fangio, niekdajší päťnásobný majster sveta F-1, ktorý sa nedávno dožil 75 rokov. Svetoznámeho športovca museli previezť do nemocnice s poruchami srdcového systému a lekári mu zakázali pozerať zápas, aby sa náhodou príliš nevzrušil. Nepomohli ani prosby, že kedy sa mu ešte naskytne šanca vidieť Argentínu vo finále majstrovstiev sveta.

Zrkadlo výsledkov XIII. majstrovstiev sveta vo futbale

SKUPINA A

TALIANSKO—BULHARSKO 1:1 (1:0)
México, 31. 5. **Rozhodca:** Erich Fredriksson (Švédsko), **góly:** Altobelli (43.) — Sirakov (85.), **žlté karty:** Bergomi, Cabrini — A. Markov, 112 500 divákov.

TALIANSKO: Galli — Bergomi, Scirea, Vierchowod, Cabrini — de Napoli, Conti (66. Vialli), di Gennaro, Bagni — Galderisi, Altobelli.
BULHARSKO: Michajlov — Arabov, Sirakov, Dimitrov, A. Markov — Zdravkov, Sadkov, Gospodinov (75. Željazkov), Getov — Iskrenov (66. Kostadinov), Mladenov.

ARGENTÍNA—JUŽNÁ KÓREA 3:1 (2:0)

México, 2. 6. **Rozhodcovia:** Victoriano Sanchez Arminio (Španielsko), **góly:** Valdano 2 (6. a 46.), Ruggeri (18.) — Park Chang-sun (74.), **žlté karty:** Park Chang-sun, Huh Jung-Moo, 28 000 divákov.

ARGENTÍNA: Pumpido — Brown, Clausen, Ruggeri, Carre — Giusti, Batista (65. Olarticochea), Maradona, Burruchaga — Pasculli (73. Tapia), Valdano.

JUŽNÁ KÓREA: On Yun-Kyo — Jung Yong-Hwan, Park Kyung-Hoon, Kim Pyung-Suk (22. Cho Kwang-Rae), Cho Min-Kook — Park Chang-Sun, Kim Yong-See (46. Byun Byung-Joo), Huh Jung-Moo, Kim Joo-Sung — Choi Sun-Hoo, Cha Bum-Kun.

JUŽNÁ KÓREA—BULHARSKO 1:1 (0:1)

México, 5. 6. **Rozhodca:** Fallaj Al-Shanar (Saudská Arábia), **góly:** Kim Jong-Boo (70.) — Getov (12.), **žlté karty:** Kim Joo-Sung, Cho Young-Jeung — Gospodinov, 12 000 divákov.

JUŽNÁ KÓREA: Oh Yun-Kyo — Park Kyung-Hoon, Cho Young-Jeung, Cho Kwang-Rae (72. Cho Min-Kook), Jung Young-Hwan — Huh Jung-Moo, No Soo-Jin (46. Kim Jong-Boo), Park Chang-Sun — Byun Byung-Joo, Kim Joo-Sung, Cha Bum-Kun.

BULHARSKO: Michajlov — Zdravkov, G. Dimitrov, Arabov, Petrov — Sirakov, Sadkov, Getov (57. Željazkov), Gospodinov — Mladenov, Iskrenov (46. Kostadinov).

TALIANSKO—ARGENTÍNA 1:1 (1:1)

Puebla, 5. 6. **Rozhodca:** Jan Kaizer (Holandsko), **góly:** Altobelli (7. z 11 m) — Maradona (34.), **žlté karty:** Bergomi — Giusti, Garre, 30 000 divákov.

TALIANSKO: Galli — Bergomi, Scirea, Vierchowod, Cabrini, Bagni — de Napoli, Conti (66. Vialli) — Galderisi, Altobelli (88. Baresi).

ARGENTÍNA: Pumpido — Cuciufo, Ruggeri, Brown, Garre — Giusti, Batista (60. Olarticochea), Burruchaga, Maradona — Borghi (75. Enrique), Valdano.

JUŽNÁ KÓREA—TALIANSKO 2:3 (0:1)

Puebla, 10. 6. **Rozhodca:** David Socha (USA), **góly:** Choi Soon-Ho (63.), Huh Jung-Moo (89.) — Altobelli 2 (17. a 73.), vlastný (Cho Kwang-Rae 82.), **žlté karty:** Kim Joo-Sung, Park Kyung-Hoon, Chung Jong-Soo — Bagni, Scirea, Vierchowod, 17 000 divákov.

JUŽNÁ KÓREA: Oh Yun-Kyo — Jung Yong-Hwan, Cho Young-Jeung, Cho Kwang-Rae, Park Kyung-Hoon — Park Chang-Sun, Huh Jung-Moo, Kim Joo-Sung (46. Chung Jong-Soo), — Byun Byung-Joo (70. Kim Jong-Boo), Choi Soon-Ho, Cha Bum-Kun.

TALIANSKO: Galli — Collovati, Scirea, Vierchowod, Cabrini — Conti, de Napoli, Bagni (67. Baresi), di Gennaro — Galderisi (88. Vialli), Altobelli.

ARGENTÍNA—BULHARSKO 2:0 (1:0)

México, 10. 6. **Rozhodca:** Berny Ulloa Morera (Kostarika), **góly:** Valdano (80.), Burruchaga (80.), **žltá karta:** Cuciufo, 35 000 divákov.

ARGENTÍNA: Pumpido — Ruggeri, Brown, Garre

— Cuciufo, Batista (46. Enrique), Maradona, Giusti — Burruchaga, Borghi (46. Olarticochea), Valdano.

BULHARSKO: Michajlov — Petrov, Željazkov, Dimitrov, A. Markov — Sirakov (72. Zdravkov), Sadkov, Jordanov, P. Markov — Getov, Mladenov (55. Veličkov)

TABUĽKA

1. Argentína	3	2	1	0	6:2	5
2. Taliansko	3	1	2	0	5:4	4
3. Bulharsko	3	0	2	1	2:4	2
4. J. Kórea	3	0	1	2	4:7	1

SKUPINA B

BELGICKO—MEXIKO 1:2 (1:2)

México, 3. 6. **Rozhodca:** Carlos A. Esposito (Argentína), **góly:** Vandenberg (45.) — Quirarte (23.), H. Sanchez (39.), **žlté karty:** Van der Elst — H. Sanchez, Muñoz, 100 000 divákov.

BELGICKO: Pfaff — Gerets, F. Van der Elst, Broos, de Wolf — Vercauteren, Vandereycken, Scifo, Ceulemans — Vandenberg (64. Demol), Desmet (60. Claesen).

MEXIKO: Larios — Trejo, F. Cruz, Quirarte, Servin — Aguirre, Negrete, Muñoz, Boy (70. España) — H. Sanchez, Flores (81. F. J. Cruz).

PARAGUAJ—IRAK 1:0 (1:0)

Toluca, 4. 6. **Rozhodca:** Edwin S. Piconackong (Mauretánia), **gól:** Romero (36.), **žlté karty:** Fernandez, Schettina — N. Shakir, 18 000 divákov.

PARAGUAJ: Fernandez — Torales, Zabala, Delgado, Schettina — Canete, Romero, Nunez, Ferreira — Mendoza (88. Guash), Cabanas.

IRAK: Hammoudi — N. Shakir, Chalil, S. Shakir, A. Hussein — H. Mohammed (67. Hameed), Radhi, S. Hussein, Gewargis (81. Kassim) — Hashim, Ghanim Areibi.

IRAK—BELGICKO 1:2 (0:2)

Toluca, 8. 6. **Rozhodca:** Jesus Diaz Palacio (Kolumbia), **góly:** Radho (57.) — Scifo (15.), Claesen (20. z 11 m), **žlté karty:** S. Shakir, N. Shakir, Gewargis, Hammoudi, N. Hashim, **červená karta:** Gewargis (52.), 20 000 divákov.

IRAK: Hammoudi — Chalil, N. Shakir, S. Shakir, A. Hussein — H. Mohammed, Gewargis, N. Hashim — S. Hussein, Radhi, Saddam (81. Ghanim Areibi).

BELGICKO: Pfaff — Gerets, Van der Elst, Demol (69. Grun), De Wolf — Scifo (66. Clijsters), Vandereycken, Ceulemans, Vercauteren — Desmet, Clausen.

MEXIKO—PARAGUAJ 1:1 (1:0)

México, 7. 6. **Rozhodca:** George Courtney (Anglicko), **góly:** Flores (3.) — Romero (85.), **žlté karty:** Negrete, Trejo, H. Sanchez — Mendoza, Schettina, 100 000 divákov.

MEXIKO: Larios — Trejo, F. Cruz, Quirarte, Servin — Muñoz, Aguirre, Boy (58. España) — Negrete, H. Sanchez, Flores (76. J. Cruz).

PARAGUAJ: Fernandez — Torales (80. Hicks), Zabala, Delgado, Schettina — Nunes, Ferreira, Romero, Canete — Cabanas, Mendoza (62. Guash).

MEXIKO—IRAK 1:0 (0:0)

México, 11. 6. **Rozhodca:** Zoran Petrovič (Juho-slávia), **gól:** Quirarte (64.), **žlté karty:** Saddam, Chalil, 90 000 divákov.

MEXIKO: Larios — Amador, F. Cruz, Quirarte, Servin — España, Aguirre (62. Dominguez), Boy, Negrete — De Los Cobos (78. J. Cruz), Flores.
IRAK: Jassim — Maad, N. Shakir, A. Hussein, Chalil — Radhi, Hashim (46. Hamid), Abid (70. M. Shakir), Ghanim Areibi, Saddam, Kassim.

PARAGUAJ—BELGICKO 2:2 (0:1)

Toluca, 11. 6. **Rozhodca:** Bogdan Dočev (Bulharsko), **góly:** Cabanas 2 (50. a 76.) — Vercauteren (32.) Veyt (55.), **žlté karty:** Romero — Ceulemans, **červená karta:** tréner Caetano Re (Paraguaj), 15 000 divákov.

PARAGUAJ: Fernandez — Torales, Zabala, Delgado, Guash — Romero, Canete, Nunes, Ferreira — Cabanas, Mendoza (68. Hicks)

BELGICKO: Pfaff — Grun, (88. F. Van der Elst), Broos, Renquin, Demol — Scifo, Vervoort, Vercauteren, Ceulemans — Claesen, Veyt.

TABUĽKA

1. Mexiko	3	2	1	0	4:2	5
2. Paraguaj	3	1	2	0	4:3	4
3. Belgicko	3	1	1	1	5:5	3
4. Irak	3	0	0	3	1:4	0

SKUPINA C

ZSSR—MAĎARSKO 6:0 (3:0)

Irapuato, 2. 6. **Rozhodca:** Luigi Agnolin (Taliansko), **góly:** Jaremčuk 2 (67. a 74.), Jakovenko (2.), Alejnikov (4.), Belanov (24. z 11 m), Rodionov (80.), **žlté karty:** nikto, 15 000 divákov.

ZSSR: Dasajev — Larionov, Kuznecov, Bessonov, Demjanenko — Jaremčuk, Rac, Zavarov, Jakovenko (74. Jevtušenko) — Belanov (70. Rodionov), Alejnikov.

MAĎARSKO: Disztl — Sallai, Kardos, Róth (15. Burcsa), Garaba — Nagy, Détári, Péter (63. Dajka), Bognár — Kiprich, Esterházy.

KANADA—FRANCÚZSKO 0:1 (0:0)

León, 1. 6. **Rozhodca:** Herman M. Arce Silva (Chile), **gól:** Papin (77.), **žlté karty:** nikto, 30 000 divákov.

KANADA: Dolan — Lenarduzzi, Bridge, Samuel, Wilson — Norman, Sweeney (54. Lowery), Ragan (80. Segota), Mitchell — Valentine, Vrablic.
FRANCÚZSKO: Bats — Amoros, Battiston, Bossis, Tusseau — Fernandez, Tigana, Platini, Giresse — Papin, Rocheteau (71. Stopyra).

FRANCÚZSKO—ZSSR 1:1 (0:0)

León, 5. 6. **Rozhodca:** Romaldo Arppi Filho (Brazília), **góly:** L. Fernandez (61.) — Rac (55.), **žlté karty:** L. Fernandez, Amoros — Rac, Belanov, 38 000 divákov.

FRANCÚZSKO: Bats — Ayache, Bossis, Battiston, Amoros — L. Fernandez, Tigana, Giresse (83. Vercruysee), Platini — Stopyra, Papin (77. Bello-ne).

ZSSR: Dasajev — Larionov, Bessonov, O. Kuznecov, Demjanenko — Jakovenko (70. Rodionov), Jaremčuk, Zavarov (59. Blochin), Rac — Belanov, Alejnikov.

MAĎARSKO—KANADA 2:0 (1:0)

Irapuato, 6. 6. **Rozhodca:** Jamat Al Sharif (Sýria), **góly:** Esterházy (2.), Détári (76.), **žlté karty:** Lenarduzzi, Sweeney, **červená karta:** Sweeney, 10 000 divákov.

MAĎARSKO: Szendrei — Kardos, Sallai, Garaba, Varga — A. Nagy (62. Dajka), Burcsa (28. Roth), Détári — Bognár, Kiprich, Esterházy.

KANADA: Lettieri — Lenarduzzi, Bridge, Samuel, Wilson (40. Sweeney) — James (54. Segota), Gray, Ragan, Norman — Valentine, Vrablic.

MAĎARSKO—FRANCÚZSKO 0:3 (0:1)

León, 9. 6. **Rozhodca:** Carlos Valente Da Silva (Portugalsko), **góly:** Stopyra (30.), Tigana (62.), Rocheteau (85.), **žlté karty:** Ayache, Battiston, 15 000 divákov.

MAĎARSKO: Disztl — Sallai, Kardos, Róth, Garaba — Hannich (46. A. Nagy), Détári, Varga — Kovács (66. Bognár), Dajka, Esterházy.

FRANCÚZSKO: Bats — Ayache, Battiston, Bossis, Amoros — Tigana, Giresse, Platini, Fernandez — Stopyra (70. Ferren), Papin (61. Rocheteau).

ZSSR—KANADA 2:0 (0:0)

Irapuato, 9. 6. **Rozhodca:** Idnisa Traore (Mali), **góly:** Blochin (58.), Zavarov (76.), **žlté karty:** nikto, 10 000 divákov.

ZSSR: Čanov — Baf, Kuznecov, Bubnov, Morozov — Litovčenko, Alejnikov, Rodionov, Jevtušenko — Protasov (58. Belanov), Blochin (62. Zavarov).

KANADA: Lettieri — Lenarduzzi, Bridge, Samuel, Wilson — Norman, Ragan, James (64. Segota), Gray (71. Pakos) — Valentine, Mitchell.

TABUĽKA

1. ZSSR	3	2	1	0	9:1	5
2. Francúzsko	3	2	1	0	5:1	5
3. Maďarsko	3	1	0	2	2:9	2
4. Kanada	3	0	0	3	0:5	0

SKUPINA D

BRAZÍLIA—ŠPANIELSKO 1:0 (0:0)

Guadalajara, 1. 6. **Rozhodca:** Christopher Barnbridge (Austrália), **gól:** Socrates (63.), **žlté karty:** Edson, Branco — Julio Alberto, 63 000 divákov.

BRAZÍLIA: Carlos — Edson, Julio Cesar, Edinho, Branco — Alemão, Socrates, Elzo, Junior (81. Falcao) — Careca, Casagrande (67. Müller).

ŠPANIELSKO: Zubizarreta — Tomas, Maceda, Goicoechea, Camacho — Michel, Viktor, Francisco (84. Señor), Julio Alberto — Salinas, Butragueño.

ALŽÍRSKO—SEV. ÍRSKO 1:1 (0:1)

Guadalajara, 3. 6. **Rozhodca:** Valerij Butenko

(ZSSR), **góly:** Zidane (58.) — Whiteside (6.), **žlté karty:** Mansouri — McIlroy, Worthington, Whiteside, 20 000 divákov.

ALŽÍRSKO: Larbi — Ligeon-Medjadi, Kourichi, Guendouz, Mansouri, Ben-Mabrouk, Kaci-Said, Maroc, Madjer (33. Harkouk), Assad, Zidane (72. Belloumi).

SEV. ÍRSKO: Jennings — Nicholl, O'Neill, McDonald, Donaghy, Penney (68. Stewart), McCreery, McIlroy, Worthington, Whiteside (81. Clarke), Hamilton.

BRAZÍLIA—ALŽÍRSKO 1:0 (0:0)

Guadalajara, 6. 6. **Rozhodca:** Romulo Mendez Molina (Guatemala), **gól:** Careca (68.), **žlté karty:** nikto, 40 000 divákov.

BRAZÍLIA: Carlos — Edson (8. Falcao), Julio Cesar, Elzo, Edinho — Junior, Socrates, Alemão, Branco — Careca, Casagrande (60. Müller).

ALŽÍRSKO: Drig — Ligeon-Medjadi, Mansouri, Guendouz, Megharia — Kaci-Said, Assad (68. Bensaoula), Ben-Mabrouk, Belloumi (80. Zidane) — Menad, Madjer.

SEV. ÍRSKO—ŠPANIELSKO 1:2 (0:2)

Guadalajara, 7. 6. **Rozhodca:** Horst Brummeier (Rakúsko), **góly:** Clarke (46.) — Butragueño (1.), Salinas (19.), **žlté karty:** Hamilton — Victor, 25 000 divákov.

SEVERNÉ ÍRSKO: Jennings — Nicholl, O'Neill, McDonald, Donaghy — Penney (54. Stewart), McIlroy, McCreery, Worthington (71. Hamilton) — Clarke, Whiteside.

ŠPANIELSKO: Zubizarreta — Tomas, Goicoechea, Gallego, Camacho — Michel, Victor, Francisco Lopez, Gardillo (54. Caldere), Butragueño, Salinas (79. Señor).

ALŽÍRSKO—ŠPANIELSKO 0:3 (0:1)

Monterrey, 12. 6. **Rozhodca:** Shizuo Takada (Japonsko), **góly:** Caldere (16. a 68.), Eloy (71.), **žlté karty:** Madjer — Goicoechea, 10 000 divákov.

ALŽÍRSKO: Drig (21. Larbi) — Megharia, Guendouz, Kourichi, Mansouri — Kaci-Said, Belloumi, Maroc, Harkouk — Madjer, Zidane (59. Menad).

ŠPANIELSKO: Zubizarreta — Tomas, Gallego, Goicoechea, Camacho — Michel (64. Señor), Victor, Francisco Lopez, Caldere — Butragueño (46. Eloy), Salinas.

SEV. ÍRSKO—BRAZÍLIA 0:3 (0:2)

Guadalajara, 12. 6. **Rozhodca:** Siegfried Kirshen (NDR), **góly:** Careca 2 (15. a 87.), Josimar (41.), **žltá karta:** Donaghy, 38 000 divákov.

SEVERNÉ ÍRSKO: Jennings — Nicholl, McDonald, O'Neill, Donaghy — McIlroy, McCreery, Whiteside (62. Hamilton), Stewart — Campbell (65. Armstrong), Clarke.

BRAZÍLIA: Carlos — Josimar, Julio Cesar, Edinho, Branco — Alemão, Junior, Socrates (62. Zico), Elzo — Müller (26. Casagrande), Careca.

TABUĽKA

1. Brazília	3	3	0	0	5:0	6
2. Španielsko	3	2	0	1	5:2	4
3. Sev. Írsko	3	0	1	2	2:6	1
4. Alžírsko	3	0	1	2	1:5	1

SKUPINA E

URUGUAJ—NSR 1:1 (0:0)

Querétaro, 4. 6. **Rozhodca:** Vojtech Christov (ČSSR), **góly:** Alzamendi (5.) — Alfons (85.), **žlté karty:** Diogo, Saralegui, 25 000 divákov.

URUGUAJ: Alves — Diogo, Acevedo, Gutierrez, Batista — Bossio, Barrios (57. Saralegui), Santin, Francescoli — Alzamendi (82. Ramos), Da Silva.

NSR: Schumacher — Berthold, Förster, Augenthaler, Briegel — Matthäus (70. Rummenigge), Eder, Magath, Brehme (46. Littbarski) — Völler, Alfons.

ŠKÓTSKO—DÁNSKO 0:1 (0:0)

Nezahualcoyotl, 4. 6. **Rozhodca:** Lajos Németh (Maďarsko), **gól:** Elkjaer-Larsen (58.), **žltá karta:** Berggreen, 10 000 divákov.

ŠKÓTSKO: Leighton — Gough, McLeish, Miller, Malpas — Strachan (70. Bannan), Souness, Aitken, Nicol — Nicholas, Sturrock.

DÁNSKO: Rasmussen — Busk, M. Olsen, Nielsen, J. Olsen (80. Mølby) — Bertelsen, Arnesen (70. Sivebaek), Lerby — Elkjaer-Larsen, Laudrup.

NSR—ŠKÓTSKO 2:1 (1:1)

Querétaro, 8. 6. **Rozhodca:** Ioan Igna (Rumunsko), **góly:** Völler (22.), Alfons (50.) — Strachan (19.), **žlté karty:** Archibald, Bannan, Malpas, 28 000 divákov.

NSR: Schumacher — Berthold, Förster, Augenthaler, Briegel (84. Jakobs) — Magath, Matthäus, Eder, Littbarski (76. Rummenigge) — Völler, Alfons.

ŠKÓTSKO: Leighton — Gough, Miller, Narey, Malpas — Nicol (61. McAvennie), Aitken, Souness, Strachan — Bannan (75. Cooper), Archibald.

DÁNSKO—URUGUAJ 6:1 (2:1)

Nezahualcoyotl, 8. 6. **Rozhodca:** Antonio Mar-

quez Ramirez (Mexiko). **góly:** Elkjaer-Larsen 3 (10. 70. a 80.), Lerby (42.), Laudrup (53.), J. Olsen (88.) — Francescoli (45. z 11 m), **žlté karty:** Nielsen — Bossio, Da Silva, červená karta: Bossio (20.), 25 000 diváků.

DÁNSKO: Rasmussen — Nielsen, M. Olsen, Busk, Bertelsen (57. Mölby) — Andersen, Berggreen, Arnesen, Lerby — Elkjaer-Larsen, Laudrup (86. J. Olsen).

URUGUAJ: Alvez — Diogo, Acevedo, Gutiérrez, Batista — Bossio, Santin (57. Zalazar), Saralegui — Alzamendi (57. Ramos), Da Silva, Francescoli.

DÁNSKO—NSR 2:0 (1:0)

Querétaro, 13. 6. **Rozhodca:** Alexis Ponnet (Belgicko), **góly:** Jesper Olsen (44. z 11 m), Eriksen (63.), **žlté karty:** Arnesen — Eder, Jakobs, červená karta: Arnesen (89.), 30 000 diváků.

DÁNSKO: Hoegh — Sivebaek, Busk, M. Olsen, Mölby — Arnesen, Andersen, J. Olsen (70. Simonsen), Lerby — Elkjaer-Larsen (46. Eriksen), Laudrup.

ŠKÓTSKO—URUGUAJ 0:0

Nezahualcoyotl, 13. 6. **Rozhodca:** Joël Quiniou (Francúzsko), **žlté karty:** Narey, Nicol — Cabrera, Diogo, Alves, červená karta: Batista (2.), 25 000 diváků.

ŠKÓTSKO: Leighton — Miller, Gough, Narey, Albiston — Strachan, Aitken, McStay, Nicol (71. Cooper) — Sharp, Sturrock (71. Nicholas).

URUGUAJ: Alves — Acevedo, Diogo, Gutiérrez, Barrios — Pereyra, Batista, Santin, Ramos (72. Saralegui) — Francescoli (85. Alzamendi), Cabrera.

TABUĽKA

1. Dánsko	3	3	0	0	9:1	6
2. NSR	3	1	1	1	3:4	3
3. Uruguaj	3	0	2	1	2:7	2
4. Škótsko	3	0	1	2	1:3	1

SÚPINA F

POLSKO—MAROKO 0:0

Monterrey, 2. 6. **Rozhodca:** José L. Martínez Bazan (Uruguaj), **žltá karta:** Timmoumi, 12 000 diváků.

POLSKO: Mlynarczyk — Kubicki (46. Przybys), Wojcicki, Majewski, Ostrowski — Buncol, Matysik, Komornicki, Boniek — Dziekanowski (54. Urban), Smolarek.

MAROKO: Zaki — Khalifa, Biaz, Bouyahyaoui, Lamriss — El-Haddaoui (89. Souleymani), Dolmy, Timmoumi (89. Khairi) — Bouderbala, Krimau, Merry.

PORTUGALSKO—ANGLICKO 1:0 (0:0)

Monterrey, 3. 6. **Rozhodca:** Volker Roth (NSR), **gól:** Carlos Manuel (75.), **žlté karty:** Pacheco — Fenwick, Butcher, 18 000 diváků.

PORTUGALSKO: Bento — Alvaro, Frederico, Oliveira, Inacio, Diamantino (83. José Antonio), Pacheco, André, Sousa, Carlos Manuel, F. Gomes (74. Futre).

ANGLICKO: Shilton — G. Stevens (z Evertonu), Butcher, Fenwick, Sansom — Huddle, Wilkins, Robson (80. Hodge) — Waddle (80. Beardsley), Hateley, Lineker.

MAROKO—ANGLICKO 0:0

Monterrey, 6. 6. **Rozhodca:** Gabriel E. Gonzales Roa (Paraguaj), **žlté karty:** Khalifa, Khairi — Wilkins, Hateley, červená karta: Wilkins, 20 000 diváků.

MAROKO: Zaki — Khalifa, Biaz, Bouyahyaoui, Lamriss (72. El-Haddaoui) — Khairi, Dolmy, Timmoumi, Bouderbala — Haddaoui, Krimau (86. Souleymani).

ANGLICKO: Shilton — G. Stevens (z Evertonu), Butcher, Fenwick, Sansom — Huddle, Wilkins, Robson (41. Hodge) — Lineker, Hateley, (76. G. Stevens z Tottenhamu), Waddle.

POLSKO—PORTUGALSKO 1:0 (0:0)

Monterrey, 7. 6. **Rozhodca:** Ali Ben Naceur (Tunisko), **gól:** Smolarek (68.), **žlté karty:** Wojcicki, Dziekanowski, 8 000 diváků.

POLSKO: Mlynarczyk — Pawlak, Majewski, Wojcicki, Ostrowski — Komornicki (57. Karaš), Matysik, Urban, Boniek — Dziekanowski, Smolarek (75. Zgutczyński).

PORTUGALSKO: Damas — Alvaro, Frederico, Oliveira, Inacio — Diamantino, Pacheco, André (73. Magalhaes), Sousa — Carlos Manuel, F. Gomes (46. Futre).

PORTUGALSKO—MAROKO 1:3 (0:2)

Guadalajara, 11. 6. **Rozhodca:** Alan Snoddy (Sev. Írsko), **góly:** Diamantino (80.) — Khairi 2 (19. a 27.), Krimau (82.), **žltá karta:** F. Gomes, 27 000 diváků.

PORTUGALSKO: Damas — Oliveira, Alvaro (55. R. Aguas), Frederico, Inacio — Magalhaes, Pacheco, Sousa (69. Diamantino), Carlos Manuel — F. Gomes, Futre.

MAROKO: Zaki — Khalifa, Biaz, Bouyahyaoui, Lamriss — Dolmy, Bouderbala, Timmoumi

— Haddaoui (78. Souleymani), Krimau, Khairi.

ANGLICKO—POLSKO 3:0 (0:0)

Monterrey, 11. 6. **Rozhodca:** André Daina (Švajčiarsko), **góly:** Lineker 3 (8., 16. a 36.), **žltá karta:** Fenwick, 10 000 diváků.

ANGLICKO: Shilton — G. Stevens (z Evertonu), Butcher, Fenwick, Sansom — Reid, Huddle, Hodge, Steven — Beardsley (71. Waddle), Lineker (85. Dixon).

POLSKO: Mlynarczyk — Pawlak, Majewski, Wojcicki, Ostrowski — Komornicki (23. Karaš), Dziekanowski, Matysik (46. Buncol), Urban — Boniek, Smolarek.

TABUĽKA

1. Maroko	3	1	2	0	3:1	4
2. Anglicko	3	1	1	1	3:1	3
3. Poľsko	3	1	1	1	1:3	3
4. Portugalsko	3	1	0	2	2:4	2

OSEMFINÁLE

MEXIKO—BULHARSKO 2:0 (1:0)

México, 15. 6. **Rozhodca:** Romualdo Arppi Filho (Brazília), **góly:** Negrete (36.), Servin (62.), **žltá karta:** Arabov, 114 000 diváků.

MEXIKO: Larios — Amador, F. Cruz, Quirarte, Servin — Muñoz, Negrete, Boy (80. Los Cobos), España — Aguirre, Sanchez.

BULHARSKO: Michajlov — Zdravkov, Arabov, Dimitrov, Petrov — Gospodinov, Sadkov, Jordanov — Kostadinov, Pešev (72. Iskrenov), Getov (60. Sirakov).

ZSSR—BELGICKO 3:4 (2:2, 1:2)

León, 15. 6. **Rozhodca:** Eric Fredriksson (Švédsko), **góly:** Belanov 3 (29., 71. a 110. z 11 m) — Scifo (56.), Ceulemans (77.), Demol (101.), Claesen (107.), **žltá karta:** Renquin, 30 000 diváků.

ZSSR: Dasajev — Baf, Bessonov, Kuznecov, Demjanenko — Jaremčuk, Jakovenko (79. Jevtušenko), Alejnikov, Zavarov (72. Rodionov) — Belanov, Rac.

BELGICKO: Pfaff — Gerets (111. L. Van der Elst), Renquin, Grun (99. Clijsters), Vervoort — Scifo, Ceulemans, Demol, Vercauteren — Veyt, Claesen.

BRAZÍLIA—POLSKO 4:0 (1:0)

Guadalajara, 16. 6. **Rozhodca:** Volker Roth (NSR), **góly:** Socrates (30. z 11 m), Josimar (55.), Edinho (78.), Careca (83. z 11 m), **žlté karty:** Edinho, Careca — Dziekanowski, Boniek, Smolarek, 50 000 diváků.

BRAZÍLIA: Carlos — Josimar, Edinho, Julio Cesar, Branco — Alemão, Junior, Socrates (70. Zico), Elzo — Müller (75. Salas), Careca.

POLSKO: Mlynarczyk — Przybyś (85. Furtok), Wojcicki, Majewski, Ostrowski — Tarasiewicz, Karaš, Dziekanowski, Urban (83. Zmuda) — Boniek, Smolarek.

ARGENTÍNA—URUGUAJ 1:0 (1:0)

Puebla, 16. 6. **Rozhodca:** Luigi Agnolin (Taliansko), **gól:** Pasculli (42.), **žlté karty:** Garre, Brown, Pumpido — Francescoli, Acevedo, Santin, Da Silva, 20 000 diváků.

ARGENTÍNA: Pumpido — Ruggeri, Brown, Garre — Cucuffo, Batista (86. Olarticochea), Maradona, Giusti, Burruchaga — Pasculli, Valdano.

URUGUAJ: Alves — Acevedo (62. Paz), Gutiérrez, Rivero, Pereyra — Barrios, Bossio, Santin, Ramos — Francescoli, Cabrera (46. Da Silva).

TALIANSKO—FRANCÚZSKO 0:2 (0:1)

México, 17. 6. **Rozhodca:** Carlos A. Esposito (Argentína), **góly:** Platini (15.), Stopyra (57.), **žlté karty:** Di Gennaro — Ayache, 60 000 diváků.

TALIANSKO: Galli — Bergomi, Scirea, Vierchow, Cabrini — Conti, De Napoli, Bagni, Baresi (46. Di Gennaro) — Galderisi (57. Vialli), Altobelli.

FRANCÚZSKO: Bats — Ayache, Battiston, Bossis, Amoros — Tigana, Giresse, Platini (85. Ferri), Fernandez (75. Tusseau) — Rocheteau, Stopyra.

MAROKO—NSR 0:1 (0:0)

Monterrey, 17. 6. **Rozhodca:** Zoran Petrovič (Juhoslávia), **gól:** Matthäus (88.), **žlté karty:** Lamriss, Khalifa, 12 000 diváků.

MAROKO: Zaki — Khalifa, Hcina, Bouyahyaoui, Lamriss — El Haddaoui, Bouderbala, Dolmy, Timmoumi — Khairi, Krimau.

NSR: Schumacher — Berthold, Förster, Eder, Briegel — Matthäus, Jakobs, Magath, Allofs — Völler (Littbarski 46.), Rummenigge.

ANGLICKO—PARAGUAJ 3:0 (1:0)

México, 18. 6. **Rozhodca:** Jamal Al Sharif (Sýria), **góly:** Lineker 2 (32. a 72), Beardsley (56.), **žlté karty:** Martin, Hodge — Nunes, 50 000 diváků.

ANGLICKO: Shilton — G. Stevens, Martin, Butcher, Sansom — Huddle, Steven, Reid (58. G. E. Stevens), Hodge — Beardsley (81. Hateley), Lineker.

PARAGUAJ: Fernandez — Torales (63. Guash), Delgado, Zabala, Schettina — Nunes, Romero, Canete — Ferreira, Cabanas, Mendoza.

DÁNSKO—ŠPANIELSKO 1:5 (1:1)

Querétaro, 18. 6. **Rozhodca:** Jan M. I. Kaizer (Holandsko), **góly:** J. Olsen (33. z 11 m) — Butragueño 4 (44., 57., 80. a 90 z 11 m), Goicoechea (69. z 11 m), **žlté karty:** Andersen — Goicoechea, Camacho, Michel, 38 000 diváků.

DÁNSKO: Hoegh — Busk, Nielsen, M. Olsen, Andersen (60. Eriksen) — J. Olsen (70. Mölby), Bertelsen, Berggreen, Lerby — Laudrup, Elkjaer-Larsen.

ŠPANIELSKO: Zubizarreta — Tomas, Goicoechea, Gallego, Julio Alberto — Camacho, Calderre, Victor, Michel (85. Francisco) — Salinas (46. Eloy), Butragueño.

ŠTVRTFINÁLE

BRAZÍLIA—FRANCÚZSKO 1:1 (1:1, 1:1)

Guadalajara, 21. 6. **Rozhodca:** Ioan Igna (Rumunsko), **góly:** Careca (17.) — Platini (41.), **jedenásky:** 3:4 — premenili: Alemão, Zico, Branco — Stopyra, Amoros, Bellone, Fernandez, nepremenili: Socrates, Julio Cesar — Platini. **Žlté karty:** nikto, 66 000 diváků.

BRAZÍLIA: Carlos — Josimar, Julio Cesar, Edinho, Branco — Alemão, Socrates, Junior (91. Silas), Elzo — Müller (72. Zico), Careca.

FRANCÚZSKO: Bats — Amoros, Bossis, Battiston, Tusseau — Fernandez, Tigana, Giresse (84. Ferri), Platini — Stopyra, Rocheteau (100. Bellone).

NSR—MEXIKO 0:0

Monterrey, 21. 6. **Rozhodca:** Jesus Diaz Palacio (Kolumbia), **jedenásky:** 4:1 — premenili: Allofs, Brehme, Matthäus, Littbarski — Negrete, nepremenili: Quirarte, Servin. **Žlté karty:** Allofs, Förster, Matthäus — Aguirre, Quirarte, De Los Cobos, Servin, Sanchez, červené karty: Berthold (65.) — Aguirre (100.), 44 000 diváků.

NSR: Schumacher — Eder (115. Littbarski), Jakobs, Förster, Briegel — Berthold, Matthäus, Magath, Brehme — Rummenigge, (68. Hoeness), Allofs.

MEXIKO: Larios — Amador (69. Javier Cruz), Quirarte, Felix Cruz, Servin — Boy (32. De Los Cobos), Muñoz, Aguirre, Negrete — España, Sanchez.

ARGENTÍNA—ANGLICKO 2:1 (0:0)

México, 22. 6. **Rozhodca:** Ali Ben Naceur (Tunisko), **góly:** Maradona 2. (51. a 55.) — Lineker (81.), **žlté karty:** Batista — Fenwick, 70 000 diváků.

ARGENTÍNA: Pumpido — Cucuffo, Brown, Ruggeri, Olarticochea — Giusti, Batista, Burruchaga (75. Tapia), Enrique — Maradona, Valdano.

ANGLICKO: Shilton — Stevens, Fenwick, Butcher, Sansom — Steven (75. Barnes), Huddle, Reid (75. Waddle), Hodge — Lineker, Beardsley.

ŠPANIELSKO—BELGICKO 1:1 (1:1, 0:1)

Puebla, 22. 6. **Rozhodca:** Siegfried Kirschen (NDR), **góly:** Señor (85.) — Ceulemans (35.), **jedenásky:** 4:5 — premenili: Señor, Chendo, Butragueño, Victor — Claesen, Scifo, Broos, Vervoort, Leo Van der Elst, nepremenili: Eloy. **Žlté karty:** Tomas, Calderé — Demol, Grun, 46 000 diváků.

ŠPANIELSKO: Zubizarreta — Tomas (46. Señor), Camacho, Gallego, Julio Alberto — Michel, Victor, Chendo, Calderé — Butragueño, Salinas (64. Eloy).

BELGICKO: Pfaff — Gerets, Renquin, Grun, Vervoort — Scifo, Demol, Ceulemans, Vercauteren (106. Leo Van der Elst) — Veyt (84. Broos), Claesen.

SEMIFINÁLE

FRANCÚZSKO—NSR 0:2 (0:1)

Guadalajara, 25. 6. **Rozhodca:** Luigi Agnolin (Taliansko), **góly:** Brehme (9.), Völler (90.), **žlté karty:** Fernandez — Magath, 40 000 diváků.

FRANCÚZSKO: Bats — Ayache, Battiston, Bossis, Amoros — Fernandez, Platini, Giresse (72. Vercruysee), Tigana — Stopyra, Bellone (66. Xuereb).

NSR: Schumacher — Brehme, Jakobs, Förster, Eder — Matthäus, Rolff, Magath, Briegel — Rummenigge (57. Völler), Allofs.

ARGENTÍNA—BELGICKO 2:0 (0:0)

México, 25. 6. **Rozhodca:** Marques Ramirez (Mexiko), **góly:** Maradona 2 (51., 64.), **žlté karty:** Valdano — Veyt, 90 000 diváků.

ARGENTÍNA: Pumpido — Cucuffo, Brown, Ruggeri, Olarticochea — Batista, Giusti, Burruchaga (85. Bochini), Enrique, Maradona — Valdano.

BELGICKO: Pfaff — Gerets, Demol, Renquin (55. Desmet), Vervoort, Grun — Veyt, Scifo, Vercauteren, Ceulemans — Claesen.

O 3. Miesto

BELGICKO—FRANCÚZSKO 2:4 (2:2, 1:2)

Puebla, 28. 6. **Rozhodca:** George Courtney (Anglicko), **góly:** Ceulemans (11.), Claesen (73.) — Ferreri (27.), Papin (43.), Genghini (104.), Amoros (109. z 11 m), **žltá karta:** Pfaff, 25 000 diváků.

BELGICKO: Pfaff — Gerets, Renquin (46. Frankie Van der Elst), Grun, Vervoort — Scifo (65. Leo Van der Elst), Demol, Ceulemans, Mommens — Veyt, Claesen.

FRANCÚZSKO: Rust — Bibard, Battiston, Le Roux (56. Bossis), Amoros — Ferreri, Tigana (84. Tusseau), Genghini, Vercruysee — Papin, Bello-ne.

FINÁLE

ARGENTÍNA—NSR 3:2 (1:0)

México, 29. 6. **Rozhodca:** Romualdo Arppi Filho (Brazília), **góly:** Brown (23.), Valdano (74.), Burruchaga (85.) — Rummenigge (74.), Völler (82.), **žlté karty:** Maradona, Olarticochea, Enrique, Pumpido — Matthäus, Briegel, 114 600 diváků.

ARGENTÍNA: Pumpido — Cucuffo, Brown, Ruggeri, Olarticochea — Giusti, Batista, Burruchaga (90. Trobbiani), Enrique — Maradona, Valdano.

NSR: Schumacher — Briegel, Brehme, Förster, Jakobs — Eder, Matthäus, Magath (62. Hoeness), Berthold — Rummenigge, Allofs (46. Völler).

TABUĽKA STRELCOV MS '86

6 gólov: Lineker (Anglicko).

5 gólov: Maradona (Argentína), Careca (Brazília), Butragueño (Španielsko).

4 góly: Altobelli (Taliansko), Belanov (ZSSR), Valdano (Argentína), Elkjaer-Larsen (Dánsko).

3 góly: J. Olsen (Dánsko), Völler (NSR), Claesen, Ceulemans (obaja Belgicko).

2 góly: Socrates, Josimar (obaja Brazília), Quirarte (Mexiko), Romero, Cabanas (obaja Paraguaj), Jaremčuk (ZSSR), Khairi (Maroko), Calderé (Španielsko), Allofs (NSR), Papin, Platini, Stopyra (všetci Francúzsko), Scifo (Belgicko), Burruchaga (Argentína).

1 gól: Edinho (Brazília), Salinas, Señor, Goicoechea, Eloy (všetci Španielsko), Matthäus, Brehme, Rummenigge (všetci NSR), Beardsley (Anglicko), Alzamendi, Francescoli, (obaja Uruguaj), Strachan (Škótsko), Lerby, Eriksen, Laudrup (všetci Dánsko), Carlos Manuel, Diamantino (obaja Portugalsko), Smolarek (Poľsko), Chi Soon-Ho, Huh Jung-Moo, Park Chang-Sun, Kim Jong-Boo (všetci Južná Kórea), Genghini, Ferreri, Amoros, Tigana, Rocheteau, Fernandez (všetci Francúzsko), Krimau (Maroko), Clarke, Whiteside (obaja Sev. Írsko), Zidane (Alžírsko), Dětári, Esterházy (obaja Maďarsko), Rodionov, Alejnikov, Blochin, Jakovenko, Rac, Zavarov (všetci ZSSR), Flores, Servin, Negrete, Sanchez (všetci Mexiko), Veyt, Vandenbergh, Vercauteren, Demol (všetci Belgicko), Radhi (Irak), Ruggeri, Pasculli, Brown (všetci Argentína), Sirakov, Getov (obaja Bulharsko).

vlastný: Cho Kwang-Rae (J. Kórea).

FAKTY

GÓLY: v 52 zápasoch padlo 132 gólov, čo predstavuje priemer 2,53 gólu na jedno stretnutie. Roku 1982 v Španielsku dosiahli 146 gólov tiež v 52 stretnutiach, čo bol priemer 2,80 gólu. O 132 gólov sa podelilo 81 hráčov. Ani jeden gól nestrelili hráči Kanady.

NAJRYCHLEJŠÍ GÓL: Emilio Butragueño (Španielsko) skóroval v prvej minúte a tretej sekunde zápasu so Sev. Írskom.

ROZHODCOVIA udelili 135 žltých kariet. Najviac ich dostali majstri sveta Argentinci — 12, za nimi nasleduje Uruguaj — 11, Mexiko — 10, Anglicko, Irak a NSR po 9. Poradie uzaviera ZSSR s jednou a Maďarsko bez žltej karty. Až trikrát boli napomínaní Sanchez (Mexiko) a Fenwick (Anglicko).

VO VZAJOMNÝCH stretnutiach tímov z Latinskej Ameriky a Európy sa dalo viac Američanom. Mužstvá z oboch kontinentov sa strelí dovedna sedemnášťkrát, deväťkrát zvíťazili tímy Latinskej Ameriky, šesťkrát sa skončili stretnutia remízou a iba dvakrát triumfovali Európania (Dánsko — Uruguaj 6:1 a Anglicko — Paraguaj 3:0), celkovým skóre 27:18.

ZLATÚ LOPTU firmy Adidas, určenú pre najlepšieho hráča, prevzal Diego Maradona. V hlasovaní novinárov dostal 1 282 hlasov a zvíťazil s veľkou prevahou pred brankárom Haraldom Schumacherom (344 hlasov) a Prebenom Elkjaerom-Larsenom (236).

ALL STARS tím v Mexiku tvoria: Harald Schumacher (NSR) — Josimar (Braz.), Julio Cesar (Braz.), Maxime Bossis (Francúzsko), Manuel Amoros (Francúzsko) — Louis Fernandez (Francúzsko), Diego Maradona (Argentína), Jan Ceulemans (Belgicko) — Careca (Brazília), Igor Belanov (ZSSR), Michael Laudrup (Dánsko).

Ďakujeme vám, mexickí diváci!

Organizačný výbor mexických majstrovstiev sveta v súlade s názorom vedúcich predstaviteľov FIFA udelil zvláštnu cenu fair-play mexickým divákovi.

Je, to minimálne *pekné gesto*. Od kolegov, ktorí mali to šťastie, že boli už v roku 1970 alebo teraz na majstrovstvách sveta v Mexiku, sme počuli samé chvály na tamojších fanúšikov. Nikde vraj diváci nevedia vytvoriť takú srdečnú a spontánnu atmosféru. Nikde nemajú diváci tak radi futbal, nikde nie sú ochotní kvôli nemu toľko obetovať. Vďaka televíznym prenosom sme sa zoznámili so svojším spôsobom fanúšikovania, vytvárania vln. Na takmer stále vypredaných štadiónoch vyčarili ozajstnú fiestu tejto hre.

Netajme sa, mali sme tak trochu obavy, ako sa budú Mexičania správať napríklad na stretnutiach domáceho tímu. Či náhodou nehrozí nový Brusel zo strany sfanatizovaných divákov?

Anglickí fanúšikovia sa objavili aj v Mexiku, aj tam boli s nimi menšie problémy, ale skutočne iba menšie. Človek akosi nadobúda presvedčenie, že tam, kde sa väčšina divákov správa športovo, tam sa aj menšina musí prispôbiť.

Bol to šampionát, ktorý nám poskytoval aj prostredníctvom televízných obrazoviek veľa radosti. Inokedy by sme si ani nezmysleli pozeráť sa na divákov cez polčas, ale mexický kolorit poskytol toľko veselých záberov, že sme sa nechceli s obrazovkou rozlúčiť ani cez prestávky. Akosi sme sa v duchu stali priami účastníkmi zápasu.

Darmo, keď človek vidí okolo seba veselosť, sám podľahne tej radostnej atmosfére, veď veselosť je aspoň taká nákazlivá ako smútok či melanchólia. Aj preto treba zatlieskať mexickým divákovi, lebo dokázali vytlačiť zo štadiónov nevráznosť, vykázali agresivitu, nastolili atmosféru radostného spolunažívania.

Spomínate si, zápas sa stával nezábavným a naozaj nebolo čomu tleskať. Ako reagovali Mexičania? Nie piskotom, ale začali sa zabávať sami. Akoby na povel sa začalo vlnenie, diváci prevolávali na slávu Mexiku, seba, hocikomu. A hráčom nezostávalo nič iné, len zvýšiť aktivitu. Jednoducho nemohli týchto divákov sklamať.

Okrem mexických divákov dostali cenu fair-play aj brazílski reprezentanti. Zaslúžene. Brazílski a francúzski diváci si navzájom tleskali po skončení zápasu. Nuž, aj takto sa dá fanúšikovať. Aj tak hrať ako hráči v spomínanom stretnutí. S nasadením až do krajnosti, ale vždyčne slušne. Ohľaduplne. Rešpektujúc v súperovi hráča, človeka.

Aj tento moment by sme radi transplantovali do nášho futbalu.

Dobré ľudské črty sú občasne príznačné pre veľkých hráčov. Šport a futbal zvlášť je silný prejavmi sebaovládania, gentlemanstva, ohľaduplnosti. Za česť svojich farieb nechávame na ihrisku dušu, bojujeme, správnejšie hráme ako o život, ale v rámci pravidiel, fair play, so vzájomnou úctou. Tak to

robili futbalisti v Mexiku... a vari všetci vskutku veľkí hráči. Práve oni a im podobní robia futbal i ďalšie športy príťažlivými.

MS 1986 MEXIKO	medzinár. národná organiz. (IMO)	ustálený text	prísluš- níci Aria- nizmu	MS 1986 MEXIKO	SPZ Pel- hrimova	osobné zámeno	Dorota (dom.)	4	SPZ Islandu	rad. po česky	bohynia úrody (ANAT)	MS 1986 MEXIKO	majiteľ mlyna	kancelár. skratka	značka ruténia	Televiz. spoločnosť Francúzska (TDF)	stát v Ázii	mesto v Taliansku (NURRI)	prísluš- níci indian. kmeňa
zn. star. nemeckých automobílov				porazila				▼				ženské meno							
1				mesto v Juž. Kórei (TERI)				L				6							
												časť noža							
pracuje pluhom					zlato, po španiel. čierna masť				podarunky					sudánsky mys (ASIS)	7	cirkevný úrad			
MS 1986 MEXIKO	meno Twaina					osem, po nemecky			Tatranský nár. park							časť Prahy			
	cit. bolesti					hora (REMATA)			zn. automo- bilov							merací prístroj			
2											dozerala na paši						2. rímsky		
											časť tela						mesto v Nórsku (ALEN)		
turecké mužské meno				francúz. člen			sever, po nemecky				rieka (kníž.)							mesto v Kanade (ELKO)	anglicky morepla- vec (COOK)
				mesto v Čade (MARO)			orol, po česky				česky herec								
osobné zámeno			tal. meno (MOMO)				brav. máso, po angl.						stolička						
			kód Čadu (TCD)				judský kral						SPZ Pizne						
MS 1986 MEXIKO	SPZ Sp. N. Vsi		ruské ženské meno						mesto v NSR (NIEP)					cudzopasná rastlina					
			značka oarstedu											ampér- závit					
3									5										
nedokon- čité žatíe																		označenie čs. lieta- diel	

Rozlúštenie tajničky z krížovky v čísle 28: Slnko, voda, vzduch — liečia telo, osviežia myseľ. Knižné odmeny vyhrávajú: Zuzana Švarcová, Veľké Leváre; Marta Mišenková, Prešov; Jozef Bonta, Levica. Rozlúštenie tajničky z krížovky v čísle 29: Putovné tábory pionierov ponúkajú dobrú rekreáciu. Knižné odmeny vyhrávajú Ján Gašparovič, Bratislava; Ján Babinský, Žalobín; Patrik Janica, Chynorany. Rozlúštenie z tohto čísla posielajte na adresu redakcie do 14 dní od jeho vyjdenia.

Kresba: Kicker

TV šport

- P 4. 8.**
II. 19.00 Cvičme v rytme
20.30 Športové ozveny
- U 5. 8.**
I. 17.25 Športové revue
II. 19.00 Cvičme v rytme
- S 6. 8.**
II. 19.00 Cvičme v rytme
- S 7. 8.**
I. 21.30 Auto-moto revue
II. 18.40 Okolo Slovenska — I. etapa
19.00 Cvičme v rytme
- Pi 8. 8.**
I. 15.55 Pohybom ku zdraviu
II. 17.40 Pohár SNP vo futbale — priamy prenos z II. polčasu medzinár. turnaja v B. Bystrici
18.30 MS v basketbale žien — Čína — ČSSR
21.00 Okolo Slovenska — II. etapa
- So 9. 8.**
I. 14.05 Šport v júli
22.40 Góly — body — sekundy
II. 16.25 Pohár SNP vo futbale
18.30 MS v basketbale žien — USA — ČSSR
23.15 Okolo Slovenska — III. etapa
- N 10. 8.**
I. 11.35 Ťah športky
12.35 Auto-moto revue
14.10 Veľká cena Maďarska — priamy prenos z MS automobilov v F1
21.20 MS v basketbale žien — ČSSR — Austrália, zápas
22.35 Góly — body — sekundy
22.50 Spravodajstvo z MS v šachu (Karpov—Kasparov)
II. 17.00 GP Bratislavy — CSIO — medzinár. jazdecké preteky
18.00 Okolo Slovenska — IV. etapa

- P 11. 8.**
II. 17.55 VC Budapešti — medzinár. atletické preteky
21.15 Okolo Slovenska — V. etapa.
- U 12. 8.**
I. 14.30 MS v basketbale žien — ČSSR — Ázia
(Cez prestávku Cvičme v rytme)
17.20 Športová revue
II. 18.40 Okolo Slovenska — VI. etapa
- S 13. 8.**
I. 16.30 MS v basketbale žien — Maďarsko — ČSSR
21.30 GP — pokračovanie priameho prenosu medzinár. atletických pretekov v Zürichu
- II. 18.40 Okolo Slovenska — VII. etapa
20.00 GP — priamy prenos medzinár. atlet. pretekov v Zürichu
- Š 14. 8.**
I. 21.10 Auto-moto revue
II. 18.40 Okolo Slovenska — záverečná časť
19.00 Cvičme v rytme
- Pi 15. 8.**
I. 17.00 Pohybom ku zdraviu
II. 18.00 MS v basketbale žien — semifinále
- So 16. 8.**
I. 21.45 Góly — body — sekundy
II. 17.00 MS v basketbale žien — semifinále
(Cez prestávku Pohybom ku zdraviu)
- N 17. 8.**
I. 11.35 Ťah športky
12.30 Auto-moto revue
14.25 Medzinár. automobilové preteky na okruhu o pohár mesta Most
21.45 Góly — body — sekundy
22.00 VC Rakúska — F1
22.50 Spravodajstvo z MS v šachu (Karpov—Kasparov)
II. 17.10 MS v basketbale žien — finále

Start '86

Športový obrázkový
tyždenník

NOSITEL VYZNAMENANIA
ZA VYNIKAJÚCU PRÁCU

Vydáva SÚV ČSRTV v slovenskom telovýchovnom vydavateľstve ŠPORT. Adresa vydavateľstva i redakcie: Vajnorská ul. 100/A, 832 58 Bratislava.

● Šéfredaktor JOZEF MAZÁG, zástupcovia šéfredaktora dr. MATEJ SZEHER a dr. MICHAL KRÍSKO, vedúci fotooddelenia PETER POSPISIL, výtvarní redaktori FRANTIŠEK MAYER, VOJTECH SOLCANSKÝ a JARO DANCÍK.

● Telefóny: Šéfredaktor, zástupcovia šéfredaktora a sekretariát 696-66, 696-74, športovo-zväzové oddelenie 604-23. Ostatné oddelenia a redaktori 692-23, 692-35, 692-40. Telex: 93330. Pražská filiálka: ALEXANDER TOTH, fotoreportér, Karmelitská 26, 118 00 Praha, telefón 538 119.

● Tlačia Polygrafické závody, n. p., Bratislava-Krasňany. Rozširuje Poštová novinová služba, objednávky prijíma každá pošta a doručovateľ. Objednávky do zahraničia vybavuje PNS — Ústredná expedícia a dovoz tlače, Gottwaldovo nám. 6, 813 81 Bratislava. Predplatné: na rok 156,— Kčs, na pol roka 78,— Kčs, na štvrt roka 39,— Kčs.

● Nevyžiadané rukopisy a fotografie sa nevracajú. Indexné číslo: 49 751.

Start '86

